

DIARI DE SESSIONS

DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

V legislatura

Setè període

Sèrie P - Número 99

Dimarts, 24 de novembre de 1998

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN REVENTÓS I CARNER

Sessió plenària núm. 66, primera reunió

Í N D E X

Projecte de llei
de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 1999

S U M A R I

La sessió s'obre a les deu del matí i sis minuts.

1. Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 1999

(Tram. 200-00054/05) (Punt únic de l'ordre del dia.)

Presentació del Projecte: conseller d'Economia i Finances.

6768

Esmenes a la totalitat

— Esmena a la totalitat núm. 1 (IC-EV), de retorn del Projecte al Govern

Torn a favor: Sr. Ribó i Massó.

6775

Intervenció del Govern: conseller d'Economia i Finances.

6779

Rèplica: Sr. Ribó i Massó (IC-EV).

6782

— Esmenes a la totalitat núm. 2 (S), de retorn del Projecte al Govern, i núm. 3 (S)

Torn a favor: Sr. Joaquim Nadal i Farreras.

6784

Intervenció del Govern: conseller d'Economia i Finances.

6787

Rèplica: Sr. Joaquim Nadal i Farreras.

6790

El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.

— Esmena a la totalitat núm. 4 (ERC), de retorn del Projecte al Govern

Torn a favor: Sr. Huguet i Biosca.

6791

Intervenció del Govern: conseller d'Economia i Finances.

6796

El president es reincorpora al seu lloc.

Rèplica: Sr. Huguet i Biosca (ERC).

6799

La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i catorze minuts i es reprèn a les quatre de la tarda.

— Esmena a la totalitat núm. 5 (M), de retorn del Projecte al Govern

Torn a favor: Sr. Morera i Tanyà.

6800

Torn a favor: Sra. Olivares i Usac.

6804

Torn a favor: Sr. Lora i Lillo.

6804

Intervenció del Govern: conseller d'Economia i Finances.

6805

Rèplica: Sr. Morera i Tanyà (M).

6809

Rèplica: Sra. Olivares i Usac (M).

6810

Rèplica: Sr. Lora i Lillo (M).

6810

El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.

Torn en contra conjunt: Sr. Codina i Castillo (CiU).

6811

Posició del G. P. Popular: Sra. Montserrat i Culleré.

6813

El president es reincorpora al seu lloc.

Intervenció del Govern: conseller d'Economia i Finances.

6818

Rèplica: Sra. Montserrat i Culleré (P).

6820

Votació de les esmenes núm. 1 a 5 (18:27): rebutjades per 50 vots a favor, 57 en contra i 13 abstencions.

6821

DEPARTAMENT DE PRESIDÈNCIA

— Esmenes núm. 6, 9, 14, 18, 19, 20, 23, 26, 28, 31, 34, 37 i 39, a la totalitat (S)

Torn a favor: Sr. Ferran i Serafini.

6821

— Esmena núm. 10, a la totalitat (S)

Torn a favor: Sra. Duch i Plana.

6824

— Esmenes núm. 7, 11, 15, 21, 24, 27, 29, 32, 35, 38 i 40, a la totalitat (ERC)

Torn a favor: Sr. Bargalló i Valls.

6825

El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.

— Esmenes núm. 8, 12 i 16, a la totalitat (IC-EV)

Torn a favor: Sr. Riera i Gassiot.

6829

— Esmenes núm. 22, 30, 33 i 36, a la totalitat (IC-EV)

Torn a favor: Sr. Guillot i Miravet.

6832

— Esmenes núm. 13 i 17, a la totalitat (M)

Torn a favor: Sra. Olivares i Usac.

6833

Torn en contra conjunt: Sr. Granados i Duran (CiU).

6834

Torn en contra conjunt: Sra. Panyella i Balcells (CiU).

6836

El president es reincorpora al seu lloc.

Torn en contra conjunt: Sr. Mutjé i Pujol (CiU).

6837

La Sra. Duch i Plana (S) intervé per un aclariment.

6838

Posició del G. P. Popular: Sr. Fabregat i Vidal.

6838

Posició del G. P. Popular: Sra. Nadal i Aymerich.

6839

Votació (20:40): rebutjades per 31 vots a favor, 68 en contra i 2 abstencions.

6839

El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.

DEPARTAMENT DE GOVERNACIÓ

— Esmenes núm. 41, 45, 48 i 51, a la totalitat (S)

Torn a favor: Sr. Mir i Bagó.

6839

— Esmenes núm. 42, 46, 49 i 52, a la totalitat (ERC)

Torn a favor: Sr. Ridao i Martín.

6842

— Esmenes núm. 43, 47, 50 i 53, a la totalitat (IC-EV)

Torn a favor: Sr. Fuentes i Navarro.

6845

El president es reincorpora al seu lloc.

— Esmenes núm. 44 i 54, a la totalitat (M)

Torn a favor: Sra. Olivares i Usac.

6848

Torn en contra conjunt: Sr. Sabanza i March (CiU).

6849

Posició del G. P. Popular: Sr. Sirera i Bellés.

6852

Votació (22:16): rebutjades per 23 vots a favor, 63 en contra i cap abstenció.

6852

La sessió se suspèn a un quart d'onze de la nit i dos minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 66.1

La sessió s'obre a les deu del matí i sis minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i pel lletrat Sr. Sol i Ordís.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers de la Presidència, de Governació, d'Economia i Finances, d'Ensenyament, de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques i de Treball, la consellera de Justícia i els consellers de Benestar Social i de Medi Ambient.

ORDRE DEL DIA

Punt únic: Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 1999. Tram. 200-00054/05. Govern de la Generalitat. Debat i votació de les esmenes a la totalitat del Projecte i a la totalitat de les seccions pressupostàries.

El president

S'obre la sessió.

Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 1999

L'únic punt de l'ordre del dia d'aquest Ple és el Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per a l'any 1999, debat i votació de les esmenes a la totalitat del Projecte i a la totalitat de les seccions pressupostàries. Per a la presentació del Projecte, té la paraula l'honorable conseller d'Economia i Finances, senyor Artur Mas.

El conseller d'Economia i Finances (Sr. Artur Mas i Gavarró)

Molt honorable senyor president, senyores i senyors diputats, els pressupostos de la Generalitat de Catalunya per a l'any 99, que a partir d'avui es debaten en aquest Parlament, tenen per al Govern quatre grans objectius. El primer és consolidar la bona situació econòmica que en aquests moments viu Catalunya i continuar també, com a conseqüència d'aquesta mateixa bona situació econòmica, la intensa creació de nous llocs de treball. El segon gran objectiu és aprofundir en el rigor pressupostari i de gestió dels recursos públics. El tercer, reforçar les polítiques socials de la Generalitat, i a través d'elles, a través d'aquestes polítiques socials, el nostre estat del benestar i la cohesió social de Catalunya. I finalment, el quart i últim objectiu és augmentar la inversió pública directament a càrrec del pressupost de la Generalitat, a fi de continuar millorant el nivell d'equipaments i d'infraestructures del conjunt del país.

Vaig a comentar ara, sintèticament, el contingut que dona suport, per dir-ho així, a aquests quatre grans objectius que planteja el Govern de la Generalitat en aquest moment de presentació del Projecte de pressupostos. De fet, aquesta presentació del pressupost en el Parlament coincideix amb allò que en podríem dir «un

moment dolç» de l'economia catalana. L'any 98, per exemple, tenim una previsió de creixement econòmic, per al conjunt del país, del 4,2% —el creixement més important d'aquests darrers anys. Però, més rellevant encara, aquest creixement del 4,2% està clarament per sobre del creixement de la mitjana de l'economia espanyola, que té una previsió del 3,7% per a enguany, però al mateix temps també està per sobre —clarament per sobre— de la mitjana de països de la Unió Europea, que apunta cap a un 2,9% d'increment per a l'any 98, i fins i tot dels països que conformen la Unió Econòmica i Monetària, que tenen una previsió de creixement, per a l'any 98, del 3%. Per tant, queda clar que aquest any 98 Catalunya té una economia molt dinàmica, que està creixent sensiblement per sobre, no només de la resta de l'Estat, sinó també dels principals i moltes vegades grans països de la Unió Europea o de la Unió Econòmica i Monetària Europea.

Certament, no és la primera vegada que hi ha un creixement d'aquesta intensitat. Concretament, en el trienni que va anar de l'any 87 a l'any 89, en aquells tres anys, també l'economia catalana va tenir un creixement econòmic molt intens, i de fet també el conjunt de l'economia espanyola, probablement degut, entre altres factors també, en aquell moment, al que va ser la integració de la nostra economia en la Comunitat Econòmica Europea, que va coincidir, per altra part, amb una fase d'expansió internacional molt intensa. Ara bé, la gran diferència entre aquell creixement d'aquell trienni 87-89 i el d'ara és que, concretament, el d'ara s'està fonamentant sobre bases molt més sòlides i sobre bases molt més sanes.

Per què dic això? Dic això perquè en aquells moments el creixement econòmic anava acompanyat d'altíssimes taxes d'inflació, tipus d'interès molt alts i dèficits públics molt elevats. I aquell panorama d'aquell moment ha canviat radicalment en aquest moment. De fet, la gran diferència entre aquell creixement i l'actual, el que explica aquestes magnituds que ara comentava, és que en aquell moment aquell creixement hipotecava molt més el futur del que l'està hipotecant en aquest moment el que tenim. Per què, això? Doncs, perquè quan hi ha alts tipus d'interès, per exemple, per finançar una inversió durant molts més anys s'ha d'estar pagant un interès més alt, i, per tant, aquella mateixa inversió costa molt més amb el pas del temps. S'hipoteca clarament el futur. Quan la inflació és molt alta, això significa una penalització sobre els estalvis de la gent, claríssimament; però és que, a més a més, significa —i això també afecta el futur— una manca de competitivitat de les produccions d'un país. I els dèficits públics elevats, lògicament, signifiquen una hipoteca de futur en la mesura que aquests dèficits, d'una forma o d'una altra, s'han d'anar cobrint amb el pas del temps, i això, lògicament, conforma unes càrregues financeres de cara al futur en forma d'amortitzacions del deute i d'interessos d'aquest deute que, d'una forma o d'una altra, hipotequen també aquest futur. Per tant, insisteixo que la gran diferència entre aquell creixement i el d'ara és que el d'ara, de fet, no hipoteca el futur en la mesura en què l'hipotecava el passat.

El creixement que tenim actualment en la nostra economia es basa, fonamentalment, en el sector de la cons-

trucció, que és clarament el més dinàmic en aquest any 98, però no només en el sector de la construcció, sinó que podem dir també que tant la indústria com els serveis estan tenint un comportament bastant bo en termes generals. Això no vol dir que hi hagi algun sector en concret, concretament industrial, que pugui tenir, doncs, algunes problemàtiques específiques, però en general la indústria manté uns bons nivells de creixement i els serveis també s'han beneficiat, per dir-ho així, d'un nou rècord que s'assolirà enguany en la nostra temporada turística, amb una previsió de visitants estrangers que superarà àmpliament els 18 milions de persones.

Tot això, tot aquest creixement intens de l'activitat econòmica aquest any 98, està comportant, a més a més, efectes en l'àmbit més estrictament social. No és un creixement econòmic per ell mateix i simplement amb efectes econòmics, sinó que també té efectes socials molt transcendents, bàsicament centrats en el que és la creació de nova ocupació. En aquest sentit, considerant la mitjana del tres primers trimestres de l'any 98, a Catalunya, segons l'enquesta de població activa, s'hauran creat 84.900 llocs de treball. I a partir d'aquesta mateixa font, l'enquesta de població activa, es constata que en el tercer trimestre d'aquest any 98 s'assoleix un rècord històric en el nivell d'ocupació a Catalunya, amb una xifra de 2.346.000 persones ocupades. Pel que fa a l'atur registrat, en el mes d'octubre –les dades més recents de les quals disposem– les oficines de treball de la Generalitat han comptabilitzat un taxa d'atur del 7,5%, quatre punts per sota de la taxa d'atur registrat de la resta d'Espanya.

Per completar aquesta visió del que està passant en el nostre sistema econòmic durant aquest any 1998, cal fer també una referència al comportament del nostre sector exterior, és a dir, bàsicament, les exportacions i les importacions. Val a dir, en aquest sentit, que l'any 98 les empreses catalanes tornen a tenir un creixement molt destacat de les seves exportacions a l'estranger; concretament, un 13,7% d'increment fins al mes d'agost. Però també val a dir que enguany les importacions s'estan comportant d'una forma molt dinàmica; concretament, també fins a l'agost, un increment del 15,2%, fet que significa que el ritme de creixement de les exportacions és inferior aquesta vegada al de les importacions, i, per tant, això crea algun desequilibri afegit en el que és la nostra balança comercial amb l'estranger; un major desequilibri comercial, però de tota manera dins d'un context de claríssim dinamisme, tant de les exportacions com de les mateixes importacions.

Fet aquest breu repàs del que és la situació econòmica a Catalunya en aquest mesos que portem transcorreguts de l'any 98, com deia al començament, el primer gran objectiu d'aquests pressupostos, i en general de l'acció política del Govern de Catalunya, passa per consolidar aquest creixement de cara a l'any 99. I creiem, a més a més, que això és perfectament possible.

L'any 99, s'emmarca, de fet, en un doble context. El primer és el fet històric de la nostra incorporació en la Unió Econòmica i Monetària. De fet, aquests pressupostos que avui es presenten en el Parlament de Catalunya són els primers pressupostos que s'emmarquen

en aquest context clarament d'entrada en vigor de la Unió Econòmica i Monetària, per la qual, a més a més, cal recordar una vegada més que Catalunya, el conjunt de Catalunya, hi ha treballat amb gran intensitat durant aquests darrers anys, fins i tot moltes vegades fent sacrificis polítics, posant per davant, moltes vegades, aquest interès més general pel conjunt de l'Estat i no tant l'interès més específic o més particular de Catalunya.

El segon aspecte que emmarca aquest entorn és concretament l'economia mundial, el que ha estat succeint aquests darrers mesos en determinades àrees geogràfiques del conjunt del món, en les quals, com tots vostès saben perfectament, hi ha hagut moviments i desequilibris impactants i importants, també, en relativament poc temps. Nosaltres, la veritat és que de tots aquests efectes no en quedem aïllats, lògicament. La globalització val per a tothom, i val també per a un país obert com Catalunya –cada vegada més obert respecte a l'exterior. Però també és veritat –i en això coincideixen, després ho comentaré, molt analistes diferents– que la nostra economia n'està sortint particularment poc afectada, d'aquests desequilibris que s'estan produint a nivell de determinades àrees del món.

Recordava abans que, tot i aquestes turbulències que hi ha hagut i que, de fet, encara en alguna mesura hi ha, encara que en menor intensitat, hi ha diferents organismes que fan previsions sobre les economies dels diferents països. Concretament, em puc referir a previsions fetes pel Fons Monetari Internacional, per l'OCDE i per la Comissió Europea, a nivell exterior, o a nivell interior, pel mateix Ministeri d'Economia o el Banc d'Espanya. Totes aquestes previsions, sense excepció, apunten que, primer, Espanya està resistint bé aquests desequilibris que hi ha actualment en el món; segon, Catalunya, dins del context de l'Estat, està resistint particularment bé, o, dit d'una altra manera, queda poc afectada per aquests moviments. Això ens porta a incloure en aquest Projecte de pressupostos per a l'any 99 una previsió de creixement per a l'economia catalana que la xifrem en el 4%; per tant, molt lleugerament per sota del que serà el creixement d'aquest any 98 –que recorde que serà d'un 4,2%. De fet, es pot parlar de continuïtat en les previsions econòmiques que fa el Govern i, tal com deia al començament, això permet, diguem-ne, assegurar aquesta consolidació del nostre dinamisme i del nostre creixement econòmic de cara a l'any 99.

Val a dir també, i aquesta és una dada especialment important dins del quadre macroeconòmic de l'any 99, que aquesta intensitat de creixement econòmic previsible tornarà a tenir efectes positius sobre el mercat de treball, de la mateixa manera que els està tenint l'any 98, i de la mateixa manera que també els va tenir l'any 97. Concretament, la nostra previsió de cara a l'any que ve és que el mercat de treball, el creixement de l'ocupació, augmenti a un ritme del 3,2%, cosa que, si es produeix, com nosaltres pensem que es pot produir, significaria la creació de 74.100 nous llocs de treball, que s'afegirien als vuitanta-i-tants mil que s'hauran creat a finals d'aquest any 98. I per tant, sumant les dues xifres, les de l'any 98 i les de l'any 99, aniríem a una creació de nous llocs de treball particularment intensa.

La reducció de l'atur que comportarà aquesta creació de nous llocs de treball també tindrà una certa intensitat, tot i que s'ha d'admetre que aquesta intensitat serà menor que no pas en aquest any 98; concretament, preveiem que l'atur serà menor l'any 99 en 47.100 persones, cosa que significa que, si es compleixen aquestes previsions, acabarem l'any 99 –finals de l'any 99– amb una taxa d'atur registrat inferior al 7%, cota que, si s'assolís –ho torno a repetir–, significaria un mínim històric. Vull insistir en aquesta idea, en el sentit que el creixement econòmic no té només conseqüències econòmiques per si mateixes, sinó que fonamentalment té una incidència molt clara i molt positiva també sobre el mercat de treball, com s'està demostrant en aquests darrers tres anys del funcionament de la nostra economia.

El segon gran objectiu que els comentava al començament de la presentació d'aquest Projecte de pressupostos és concretament l'aprofundiment en el rigor pressupostari. Val a dir que aquest aprofundiment o aquest reforçament del rigor pressupostari s'emmarca dins d'un creixement important dels pressupostos de la Generalitat. Els pressupostos de la Generalitat per a l'any que ve tenen una previsió de creixement del 7,3%, en el nivell del que en diem «el sector públic administratiu», és a dir, la Generalitat per ella mateixa, més les entitats autònomes administratives, més les entitats gestores de la Seguretat Social. Aquest conjunt, que, per ell mateix, també representa una part molt important del pressupost de la Generalitat –més del 90% del pressupost de la Generalitat–, aquest conjunt té una previsió de creixement per a l'any 99 del 7,3%. Tot i aquest creixement, realment significatiu, podem dir des del Govern, podem afirmar que, tot i això, tot i aquest creixement, hi ha un aprofundiment en aquest rigor pressupostari. I vaig a comentar tres o quatre aspectes que són les claus per entendre aquest compromís del Govern d'aprofundir en el rigor pressupostari.

El primer d'aquests aspectes és, concretament, la reducció –la nova reducció, caldria dir– del nostre dèficit públic. Vostès saben que nosaltres, durant aquests darrers anys, hem hagut de fer esforços molt significatius per anar reduint aquest dèficit públic de la Generalitat d'acord amb els compromisos assolits amb el Govern central, que, al seu torn, tenia compromisos de convergència també del conjunt d'Espanya en el que eren els criteris de Maastricht per a la nostra incorporació a la Unió Econòmica i Monetària. Aquest esforç s'ha xifrat en aquests darrers anys, si agafem com a perspectiva inicial l'any 93, a passar d'un dèficit, l'any 93, de 171.191 milions de pessetes a una previsió de tancament per a l'any 98 de 19.893 milions de pessetes; per tant, una reducció radical del nostre dèficit públic en el termini, en el període de sis anys.

Doncs, bé, el pressupost de la Generalitat per a l'any 99 continuarà amb aquesta mateixa política de reducció progressiva del dèficit que hem anat fent durant els anys anteriors. En aquest sentit, la millor situació econòmica actual, però també –cal recordar-ho– l'augment del finançament estatal per la Generalitat de Catalunya, tenen una repercussió favorable sobre els propis recursos de la Generalitat, de manera que aquest bon com-

portament dels ingressos ajudarà a fer compatible aquesta reducció del dèficit públic que estava comentant amb un desenvolupament també intens de les nostres polítiques de caire social, com després comentaré.

De cara a l'any 99, la nostra previsió de dèficit es xifra en 10.804 milions de pessetes, un 40% inferior a la previsió d'aquest any 98, i fins i tot 4.200 milions de pessetes per sota dels escenaris de dèficit pactats amb el Govern central. Insisteixo en aquesta premissa: la previsió, l'objectiu de dèficit que avui presentem en aquest Projecte de pressupostos significa un 40% menys de dèficit respecte a la previsió de l'any 98 i, fins i tot, quedar-nos per sota dels acords signats amb el Govern central dintre dels escenaris de consolidació. Val a dir que aquests mateixos escenaris de consolidació pressupostària preveuen, amb el pas del temps, concretament en l'horitzó de l'any 2001, que el nostre Govern, el Govern de la Generalitat, arribaria pràcticament a l'equilibri pressupostari. I estem, de fet, en aquest camí, com s'està demostrant. Reducció del dèficit, per un costat; això, evidentment, és un símptoma de rigor pressupostari.

N'hi ha un altre de molt important, que és l'increment de l'estalvi corrent. Aquest Projecte de pressupostos aposta i apunta per augmentar d'una forma significativa el nostre estalvi corrent. Això ve com a conseqüència que els ingressos corrents que preveiem de cara a l'any que ve tindran un increment del 7,3%, mentre que les despeses corrents creixerien a un ritme clarament inferior a aquests ingressos corrents; concretament, a un ritme del 6,3%. Aquesta diferència de ritmes de creixement entre ingressos corrents i despeses corrents fa possible que hi hagi aquest increment de l'estalvi corrent. Concretament, en magnituds amb valor absolut, passarem a tenir un estalvi corrent de 124.274 milions de pessetes, contra els 101.326 d'aquest any 98, fet que significa un increment del 22% d'aquest estalvi corrent.

Si ens aturem una mica més en el comportament, concretament, dels ingressos i de les despeses corrents –ho torno a dir, els diferents ritmes d'increment d'uns i altres és el que justifica i el que explica aquest increment de l'estalvi–, si ens aturem una mica en aquest sentit, els diré que les nostres participacions en els ingressos de l'Estat pujaran l'any 99 un 10,9% respecte a l'any 98. Aquest increment es produeix bàsicament en tres grans apartats. El primer de tots és la nostra participació en el 15% de les quotes líquides de l'IRPF, que en aquest cas presenten una previsió, en els pressupostos de l'Estat, també, de 181.315 milions de pessetes. El segon gran apartat és la nostra participació en els ingressos de l'Estat en general, que també tenen un creixement important de cara a l'any 99. I finalment, cal esmentar que hi ha contemplada el que en podríem dir una «compensació» en concepte de previsió de la garantia de creixement dels ingressos de l'IRPF a una taxa equivalent del PIB. Això què significa? Això bàsicament significa que, com a conseqüència de la reforma de l'IRPF, hi haurà certament una davallada d'ingressos per aquest concepte, però significa també que en el seu moment, quan aquesta reforma es va plantejar i nosaltres vam entendre que, lògicament, se li havia de donar suport, perquè també era un objectiu polític del

Govern de Catalunya, però que això en cap cas podria comportar una afectació negativa sobre les nostres previsions d'ingressos de la Generalitat, això finalment es va resoldre amb un acord del Consell de Política Fiscal i Financera, del passat 27 de març, a través del qual s'establí una clàusula de garantia per al cas que hi hagués una afectació negativa en aquests ingressos de l'IRPF. I concretament, per aquesta clàusula de garantia o per aquesta compensació, rebrem, l'any 99, 17.942 milions de pessetes, que és –ho torno a dir– el que compensa la davallada dels ingressos que es produirà en el 15% de participació en les quotes líquides de l'IRPF estatal.

Molt sovint es fan referències sobre si aquest nou sistema de finançament que tenim és, diguem-ne, correcte o no, o, en tot cas, produeix, diguem-ne, fruits positius. Jo mateix he dit en diferents ocasions que certament és així. Aquest sistema de finançament que tenim en aquest moment és millor que el que teníem abans. I això s'ha de dir clarament perquè correspon exactament a la realitat. Algú pot dir –i jo compartiria aquesta opinió– si és tan bo com podríem haver imaginat, i aleshores probablement la resposta seria que, de moment, no tant. Però, en tot cas –insisteixo en aquesta idea– és substancialment millor que el que teníem anteriorment, i això m'agradaria demostrar-ho amb un parell o tres de xifres més.

De cara a l'any 99 nosaltres tenim una previsió en concepte de participació en els ingressos de l'Estat conjunta, pels diferents canals, per dir-ho així, una previsió global de 554.470 milions de pessetes. Si no s'hagués aprovat el nou model de finançament que en aquest moment tenim vigent, si no s'hagués aprovat, segons els nostres càlculs, nosaltres disposaríem només de 497.000 milions de pessetes de cara a l'any 99. Per tant, pel fet de disposar d'un sistema de finançament nou respecte al que ja teníem anteriorment, per a la Generalitat de Catalunya, l'any 99, es calcula que hi haurà un impacte positiu de 56.534 milions de pessetes.

Això ve com a conseqüència de dos grans apartats. Primer, de l'efecte de les diferents taxes de creixement dels recursos, és a dir, en definitiva, per l'aplicació del nou model, bàsicament centrat en l'IRPF; concretament, aquesta aportació la podem xifrar, aquesta aportació afegida, positiva, la podem xifrar de l'ordre de 12.500 milions de pessetes, aproximadament, per a l'any 99. Però, a més a més, a més a més d'aquesta coresponsabilitat centrada en matèria de l'IRPF, hi haurà 44.000 milions de pessetes més, que estan recollits en aquest nou sistema de finançament i que, de fet, significa que per part del Govern central s'han reconegut insuficiències en el finançament de serveis específics de la Generalitat, per diferents conceptes, el més recent dels quals és, concretament, l'acord sobre la Policia autonòmica, que, entre l'increment en la participació en els ingressos de l'Estat i el conveni específic de millora del finançament d'aquesta policia, significarà, ja per a l'any 98, una quantitat addicional de 20.000 milions de pessetes més.

A més a més d'aquests aspectes quantitatius, cal recordar que aquest nou sistema de finançament ha aportat també aspectes qualitatius, que, tot i no ser per ells

mateixos molt rellevants, sí que ja determinen un cert grau de capacitat normativa per part del Parlament de Catalunya i, en últim terme –i això és especialment important–, obren una escletxa clara cap a la coresponsabilitat fiscal de cara també als propers anys.

Nosaltres, en contra del que es diu en algunes ocasions, des del Govern hem fet ús d'aquesta capacitat normativa; n'hem fet a l'impost de la renda de les persones físiques, amb algunes deduccions; n'hem fet a l'impost sobre successions i donacions, i també a l'impost sobre transmissions patrimonials. Sense anar més lluny, aquest proppassat mes d'agost hi va haver en aquest Parlament un debat sobre la política forestal; doncs bé, en aquell debat es va aprovar una sèrie de resolucions a través de les quals es millorava la fiscalitat, concretament adreçada als propietaris de finques rústiques i de finques forestals, i això va ser possible, i va ser possible decidir-ho en aquest Parlament de Catalunya, sense haver d'anar a demanar res a fora, concretament, per la capacitat normativa que s'havia guanyat amb el nou sistema de finançament.

Aquest nou sistema de finançament es completa, de fet, amb un altre acord de finançament, que és, concretament, el finançament dels serveis sanitaris. Fa uns mesos es va arribar a un acord en aquest sentit per millorar substancialment el que és el nostre sistema de finançament de la sanitat, i, concretament, per al període 98-2001 nosaltres avui podem dir que tenim clarament un sistema de finançament sanitari clarament millor que el que teníem, cosa que posa en evidència un altre aspecte, i és que finalment s'ha reconegut que hi havia insuficiències financeres en el sistema de finançament de la sanitat, finalment s'ha reconegut, cosa que significa també que, durant els quatre anys anteriors, o cinc anys anteriors, hi havia insuficiències manifestes en aquest sistema de finançament, perquè les prestacions sanitàries no es van deixar de donar en cap moment –en cap moment–; fins i tot es van millorar d'una manera, també, significativa.

Si avui se'ns reconeixen, per exemple, en aquest sistema de finançament de la sanitat, per posar un exemple, els desplaçats, que és que no els teníem abans, aquests desplaçats? Els teníem igualment i hi havíem de fer front, a aquests desplaçats. Si en aquest sistema de finançament nou es reconeixen, per exemple, els centres de docència en l'àmbit sanitari, que és que no els teníem abans? També els teníem i hi havíem de fer front, a aquests centres de docència.

Per tant, s'ha reconegut, finalment, que hi havia insuficiències manifestes en aquest sistema de finançament de la sanitat, cosa que, lògicament, permet al Govern demanar, en el futur, que per a aquells anys que no hi havia aquests reconeixements de finançament sobre la sanitat, per a aquests anys, hi pugui haver –ho torno a dir, en el futur, no en aquest moment– reclamacions concretes de compensacions que, de fet, se'ns deuen al Govern de la Generalitat, i se'ns deuen, lògicament, per aquells que decideixen com s'orienta en cada moment un sistema de finançament de la sanitat, el que sigui.

Dels altres ingressos voldria fer també un comentari sobre el que en diem el «tram autonòmic» de l'IRPF.

Vostès saben que del nostre 30% guanyat de l'IRPF, de fet, hi ha dos trams diferents: hi ha el 15% de participació a les quotes líquides –abans m'hi he referit–, però a més a més d'aquest 15% de participació, hi ha el que en diem més pròpiament el «tram autonòmic» de l'IRPF, que, concretament, té una previsió per a l'any 99 de 204.000 milions de pessetes, per ser més exactes 204.548 milions de pessetes, fet que representa, sobre la previsió de l'any 98, un increment de l'1,5%.

Voldria, de tota manera, afegir-hi un comentari més, perquè aquest 1,5% d'increment sobre previsions pressupostàries pot donar lloc a un cert engany, o a una certa, diguem-ne, deformació del que és estrictament la realitat. De fet –i crec que és una dada que té el seu interès, i que la conegui també el conjunt del Parlament de Catalunya–, sobre liquidacions –per tant, sobre la realitat del comportament de l'IRPF–, independentment de les previsions pressupostàries, la taxa de creixement interanual des de l'any 96 ençà és d'un 6,1%. Aquesta és la taxa d'increment sobre la realitat en matèria d'IRPF, independentment que les previsions hagin estat més o menys ajustades en cada un dels moments; per tant, un comportament –6,1%– que s'insereix molt clarament en el que és també el creixement de l'economia espanyola en el seu conjunt.

L'altre impost que té un comportament a destacar de cara a l'any 99, i que, de fet, ja l'està tenint també aquest any 98, és l'impost sobre transmissions patrimonials i actes jurídics documentats, que, per ell sol, té una previsió per a l'any 99 de 168.116 milions de pessetes, cosa que significa un increment respecte a aquest any 98 del 16,9%. Per altra part, és lògic aquest comportament si tenim en compte el gran moment de vitalitat que està vivint actualment el sector de la construcció i, concretament, dintre de la construcció, el que en podríem dir la construcció més bàsicament residencial. Aquest és, fonamentalment, el comportament a grans trets dels nostres ingressos de cara a l'any que ve.

Des del punt de vista de les despeses corrents, m'agradaria també fer un parell o tres de comentaris molt puntuals. El primer és que les despeses corrents centrades en els interessos financers tindran una reducció molt clara l'any 99; concretament, estem parlant d'una reducció del 7,2% en termes percentuals, i en termes absoluts, en valor absolut, de 7.000 milions de pessetes.

Es pot dir, amb raó, que aquesta disminució en valor absolut dels interessos que pagarem l'any que ve ve com a conseqüència del comportament dels mercats financers. Però, a més a més, hi ha una altra raó que no podem oblidar i que entra dintre d'aquesta línia del rigor en la gestió, i és que la gestió d'aquest endeutament per part de la Generalitat de Catalunya té el cost o un dels costos més baixos del conjunt de l'Estat. I això ja no és com a conseqüència de si els tipus d'interès van a la baixa o van a l'alça; això és com a conseqüència de la gestió d'aquest endeutament, que fins i tot està clarament per sota del mateix cost que l'Estat central té en matèria del seu endeutament.

En l'àmbit de personal, el capítol 1 de les despeses, hi ha una previsió de creixement del 4,5%. Aquesta previsió, que vostès deuen haver observat en el Projecte de

pressupostos, pot cridar una mica l'atenció, perquè, de fet, l'increment de les retribucions no serà lògicament del 4,5%, sinó que serà de l'1,8%; per tant, tota la resta d'aquest increment, fins al 4,5%, ve explicada per altres coses. Una d'elles és allò que se'n diuen les «derives» del personal, és a dir, la situació personal de cada persona que treballa a l'Administració de la Generalitat: per exemple, els triennis i totes les situacions personals afectes a cada funcionari o a cada contractat laboral. Però després també s'explica aquest increment com a conseqüència de l'augment de la nostra plantilla, augment molt centrat, per dir-ho així, en alguns programes que en aquest moment està portant a terme el Govern de la Generalitat i que, concretament, són tres els que voldria destacar en aquest moment.

El primer és el Departament de Governació, que incrementa les seves dotacions de 878 persones, com a conseqüència, bàsicament, del desplegament policial, i també dels acords subscrits amb els bombers. El segon és el Departament d'Ensenyament, que incrementa les seves dotacions de 604 persones, bàsicament com a conseqüència de l'aplicació de la reforma educativa. I finalment, també el Departament de Justícia, que té un increment de 90 persones a la seva plantilla, com a conseqüència de la necessitat de personal de gestió en matèria d'Administració de justícia.

Aquí és on hi ha, en aquests tres departaments, en aquestes àrees, és on hi ha l'increment de personal. A la resta dels departaments hi ha una disminució en termes absoluts de 116 persones. Per tant, no hi ha una política, diguem-ne, inflacionista de personal a la Generalitat de Catalunya: hi ha una política conseqüent d'increments de plantilles allà on s'està fent un esforç de millora de la nostra acció i dels nostres serveis, però no a la resta; el que hi ha és, clarament, una política de disminució de les nostres plantilles en el seu conjunt.

Si, a més a més, hi suméssim els organismes administratius i les entitats gestores de la Seguretat Social, i agaféssim el conjunt, en lloc de 116 efectius de menys arribaríem a 374 efectius, persones de menys de cara a l'any 99.

Això em permet dir sense risc d'equivocar-me que, certament, la política de contenció de personal que està portant a terme el Govern de Catalunya segueix la seva intensitat d'aquests darrers anys, que no hem abandonat aquest objectiu i que, en definitiva, si es produeixen increments en el capítol de personal és perquè estem millorant clarament –reforma educativa, Policia, Administració de justícia– els serveis que prestem al conjunt dels ciutadans.

L'últim tema que volia també comentar una mica de passada en aquesta anàlisi del que en diem «el rigor pressupostari», o l'aprofundiment en el rigor pressupostari, és el comportament de l'endeutament. En aquest sentit, crec que la dada més significativa que es pot aportar en aquest debat és que de cara a l'any 99 el ritme de creixement del nostre endeutament tornarà a reduir-se –ja ha estat així l'any 98–, tornarà a reduir-se, i a més a més d'una forma bastant significativa l'any 99. Concretament, la previsió que tenim de creixement de l'endeutament net d'allò que acumulem com a més

endeutament l'any 99 és de 22.000 milions de pessetes, i aquests 22.000 milions de pessetes, comparats amb l'increment que hi ha hagut l'any 98, signifiquen reduir aquest ritme d'increment en un 24,9%.

Aquesta és la realitat que també en matèria d'endeutament presenta aquest Projecte de pressupostos de cara a l'any 99, i és un altre dels temes que em permeten afirmar que clarament aquest pressupost de l'any 99, com ja havia estat també el de l'any 98 i els dels anys anteriors, té aquesta vocació clara, nítida, d'apostar per l'aprofundiment en el rigor pressupostari.

El tercer gran objectiu que els comentava al principi era el del reforçament de la nostra política social. De fet, l'increment més important en valor absolut d'aquests pressupostos es destina a reforçar aquestes polítiques socials en el seu conjunt. Això es pot demostrar amb una dada molt clara: el pressupost de l'any que ve tindrà 133.248 milions de pessetes de més respecte al pressupost de l'any 98; és aquest creixement que els comentava abans del 7,3%. Doncs, bé, d'aquests 133.000 milions de pessetes de més, 85.000 –és a dir, un 64%, 64 de cada 100 pessetes de més– s'adrecen directament a l'ensenyament en tots els seus nivells, a la sanitat, al benestar i al treball. Això em permet també afirmar que, clarament, hi ha un reforçament del conjunt de les polítiques socials que actualment està duent a terme el Govern de la Generalitat.

De tots aquests programes, o de totes aquestes àrees de despesa, la que té un increment, en termes absoluts, més significatiu és, concretament, l'àrea sanitària, que s'incrementa de 54.000 milions de pessetes respecte a l'any 98. I val a dir –aquesta és una novetat dels pressupostos d'aquest any 99–, val a dir que el Govern de la Generalitat farà un sobreesforç especial en l'àmbit de la sanitat, valorat en 15.000 milions de pessetes més que hi afegim com a transferència, directament, dels nostres pressupostos, al marge del millor finançament que rebrem del conjunt del finançament de la sanitat. Al marge d'aquesta millora –que hi és, i que és molt substancial–, nosaltres farem un sobreesforç, a càrrec del nostre pressupost, valorat en 15.000 milions de pessetes, que bàsicament –no exclusivament, però bàsicament– ha d'anar destinat a descarregar l'àmbit sanitari dels interessos que suposa l'acumulació de l'endeutament en aquest àmbit concret d'aquests darrers anys. Bàsicament, el destí d'aquests 15.000 milions de pessetes serà aquest: descarregar la sanitat d'aquesta càrrega financera.

Val a dir també que aquesta aportació de 15.000 milions de pessetes per a la sanitat durant l'any 99 té una vocació de permanència en el temps; no és una mesura per anar fent durant l'any 99, sinó que és una mesura que, des del Govern, es té la voluntat que segueixi, diguem-ne, restant, també, de cara als anys propers i, per tant, serà, diguem-ne, una atenció periòdica en el temps per part del Govern de la Generalitat, concretament en l'àmbit de la prestació dels serveis sanitaris.

Tot això –millor finançament de la sanitat a nivell central, més sobreesforç del propi pressupost de la Generalitat– fa que de cara a l'any que ve l'àmbit sanitari tingui un increment del 8,3% respecte a aquest any 98,

i de fet, com ja és tradicional, representa una vegada més la principal despesa de tot el conjunt del pressupost de la Generalitat, amb un pes conjunt del 35,9%. Val a dir que, de tota manera, aquest pes relatiu dintre del pressupost de la Generalitat, l'any 99, en el cas de la sanitat s'incrementa lleugerament respecte a l'any 98.

A l'ensenyament no universitari s'hi destinen per a l'any que ve 360.000 milions de pessetes, que significa un increment en valor absolut de 21.700 milions de pessetes, que, en part –no només, però en part–, ve com a conseqüència d'aquell increment que els comentava en la plantilla del Departament d'Ensenyament, com a conseqüència al seu torn de l'aplicació de la reforma educativa. També s'incrementen d'una forma important les despeses associades als concerts educatius i, lògicament també, les inversions en centres docents, que és l'altre aspecte que també comporta l'aplicació de la reforma educativa.

En l'àmbit dels serveis socials o del benestar social, el Departament de Benestar Social disposarà de 60.720 milions de pessetes, fet que significa un increment en valor absolut de 5.000 milions de pessetes respecte a l'any 98. Una part important d'aquest augment es destinarà a «Transferències a famílies i a entitats sense ànim de lucre» per tal de millorar les condicions de vida dels col·lectius més necessitats. I concretament, dins d'aquest àmbit, les transferències en Benestar Social que presenten un major increment són les que tenen per finalitat el suport a la integració laboral de persones disminuïdes, als ajuts a l'acolliment residencial per a gent gran i al suport a les famílies amb persones grans discapacitades.

Una altra novetat dels pressupostos de la Generalitat per a l'any 99 serà concretament el reforçament de la política familiar, mantenint tots aquells programes que fins ara hem anat endegant, però, a més a més, amb la incorporació d'un programa nou, específic, que és concretament l'ajut de 55.000 pessetes per any i nen que estigui en edat no escolar. De fet, no podrem implantar de cop aquest programa per a l'any 99; per tant, hi ha una primera limitació en aquest sentit, i és que les famílies que rebran ajuts són aquelles que tinguin nens de dos a tres anys i pels darrers quatre mesos de l'any 99, però –i aquest és un compromís ferm que assumeix també el Govern de la Generalitat en aquest moment–, lògicament, aquesta política és una política de continuïtat respecte al futur i de reforçament de la pròpia política familiar. Això, de fet, el que significa és que, tan aviat com puguem i com a màxim en l'horitzó de l'any 2001, tot el conjunt de famílies que puguin rebre aquests ajuts els rebran, i no només per als nens de dos a tres anys, sinó per a tots els nens que estiguin en edat no escolar. En el moment en què aquest programa estigui definitivament implantat –dic com a màxim l'any 2001– això significarà un sobreesforç també en matèria pressupostària per part del Govern de la Generalitat de 5 a 6.000 milions de pessetes cada any; per tant, no és un programa qualsevol, és un programa que afectarà el 41% de les famílies catalanes que tenen nens en edat no escolar i que, a criteri nostre, significa clarament un recolzament a la política familiar; recolzament i suport que, lògicament, s'afegeix a aquells que ja es

6774

van decidir per a l'any 98, concretament, aquelles deduccions que es practiquen en matèria d'IRPF, que, lògicament, es mantenen també durant l'any 99.

Finalment, dintre d'aquest espectre del reforçament de les polítiques socials, un comentari sobre el Departament de Treball, que incrementa les seves dotacions d'un 7,7%, i en el context del Departament de Treball m'agradaria posar en relleu un parell de temes concrets.

El primer, que també té una clara vocació social, és el d'incrementar d'un 53% les dotacions inicials del Pirmi -53%. Això significa posar des del començament -tot i que aquesta saben que és una partida ampliable- totes les previsions de despesa que preveiem per aquest concepte durant l'any 99, i significa, lògicament també, des del començament de la presentació del Projecte de pressupostos, fer un sobre esforç pressupostari en aquest sentit. Ja des del començament; no en el transcurs de l'any, que és com s'havia fet fins ara, sinó des del mateix començament.

I en segon lloc, tot el que fa referència a les polítiques d'ocupació. Vostès saben que, concretament, durant aquest any 98, vàrem decidir que hi hagués una política de crèdit tou per a les empreses que creessin ocupació, bàsicament per a les empreses petites i mitjanes. Aquesta política es manté de cara a l'any 99, aquells 25.000 milions de pessetes de l'Institut Català de Finances més els 2.500 de l'Institut Català de Crèdit Agrari; tot això es manté de cara a l'any 99, perquè està començant a tenir bons resultats. Però, a més a més, ens podem comprometre també formalment -el conseller de Treball i jo mateix ho vàrem fer recentment en el si del Consell de Treball-, ens podem comprometre que tots aquells compromisos que estan recollits en el Pacte per a l'ocupació signat amb les organitzacions empresarials i amb les organitzacions sindicals tenen cabuda en aquest Projecte de pressupostos de l'any 99; tots els compromisos tenen cabuda en aquest Projecte de pressupostos, tot i que és impossible, materialment impossible, reflectir-los un a un, perquè això trencaria absolutament el que és l'estructura pressupostària, però tot i així -i crec que ho podrem demostrar- tots aquests compromisos estan recollits -ho torno a dir- en aquests pressupostos.

Finalment, el quart gran objectiu que volia comentar i que he esmentat al començament de la meua intervenció és el que fa referència a la inversió, a les despeses de capital. En aquest àmbit es fa compatible també un increment significatiu de la nostra inversió pública de cara a l'any 99; no només hi ha un reforçament de polítiques socials, no només hi ha un aprofundiment en el rigor pressupostari, sinó que també s'intenta per tots els mitjans que la creació d'infraestructures i la dotació d'equipaments tingui un relleu durant l'any 99. En aquest sentit, voldria recordar que, agafant el sector públic administratiu, la previsió de creixement de les inversions és d'un 8% per sobre del creixement mitjà del pressupost, i, si a més a més hi sumem les entitats de dret públic i les empreses públiques, aleshores l'increment de la inversió és del 5,4%. Aquí voldria fer un aclariment, perquè he vist que hi havia divergències d'opinions en aquesta matèria, i és que aquests percentatges d'increments fan, lògicament, referència a allò

que han de fer referència, que és l'esforç que es fa des del pressupost central de la Generalitat en matèria d'inversió, independentment de la dinàmica de cada empresa o de cada entitat pública; però l'esforç que es fa des de la Generalitat en matèria d'inversió significa aquests increments: 8% per al sector públic administratiu, 5,4% per al consolidat final.

Val a dir que aquesta política de creixement de la inversió pública directament des de la mateixa Generalitat per a l'any 99 ve, diguem-ne, completada per la nostra pròpia acció política en el conjunt de l'Estat, bàsicament davant del Govern central, intentant també en aquest cas -i val a dir que amb un èxit jo crec que notable- que les inversions pendents de l'Estat a Catalunya, les grans inversions pendents de l'Estat a Catalunya, també tinguin una millora clara de cara a l'any 99; unes i altres -inversió de l'Estat incrementada, inversió de la Generalitat incrementada- faran que l'any 99 hi hagi en aquest sentit una intensitat més gran que no pas l'any 98. Val a dir que aquestes inversions que preveiem des del Govern de la Generalitat no estan actualment concentrades en una, dues o tres grans obres; són inversions que es reparteixen per tots els departaments, sigui, per exemple, doncs, en l'àmbit dels equipaments escolars, sigui en l'àmbit sanitari amb els centres d'assistència primària, sigui en l'àmbit dels serveis socials, amb tota mena d'equipaments, sigui en l'àmbit del transport públic.

Aquí hi ha una inversió molt important que encara no està recollida en aquests pressupostos perquè serà un nou encàrrec a GISA, que es farà properament, però que de fet impactarà ja l'any 99 en matèria de transport públic i, concretament, a la ciutat de Barcelona i en el Baix Llobregat, no?: la prolongació de les línies 3 i 4 del metro de Barcelona, en el districte de Nou Barris, i també el reforçament del que en diem «el metro del Baix Llobregat». Això -ho torno a dir- no està estrictament previst en l'annex d'inversions d'aquest any 99, entre altres coses perquè encara no hi ha l'encàrrec del Govern en aquest sentit, però lògicament hi serà, i per tant, en el moment en què hi sigui -i serà molt aviat-, les xifres d'inversió nostres fins i tot milloraran respecte al que els he dit en aquest moment. Bé, transport públic.

Lògicament, també un esforç en matèria d'obres d'infraestructura hidràulica, en matèria de carreteres, etcètera -ho torno a dir-, en matèria de comissaries de policia... Ho torno a dir: les inversions de la Generalitat per a l'any 99 estan molt àmpliament repartides entre totes les funcions del Govern.

I finalment, lògicament també, es tracta d'unes inversions que intenten també per tots els mitjans seguir aprofundint en el que és el reequilibri territorial del nostre país. En aquest sentit, simplement els donaré una dada: les comarques amb una renda familiar disponible inferior al 100% -les que tenen una renda familiar disponible inferior al 100%- reben una inversió de 118 respecte a la mitjana 100, mentre que les comarques amb una renda familiar disponible superior al 100% reben una mitjana de 89. Per tant, clarament hi ha una voluntat d'orientar, no totalment però sí d'una forma prioritària -i aquesta estadística ho demostra-, la inver-

Punt 1

sió en aquelles comarques que encara avui tenen una renda familiar disponible inferior a aquesta mitjana del 100%.

Bé, fins aquí la presentació dels grans trets d'aquest Projecte de pressupostos per a l'any 99. Hi hauria també, potser, un últim comentari a fer, que és que aquests pressupostos, com els d'enguany, van acompanyats d'una llei, la Llei d'acompanyament, que en diem en termes col·loquials, de la qual avui no faré esment perquè tampoc és el moment de fer-ho –avui no s'ha de presentar aquest Projecte de llei–, però sí que simplement voldria, per acabar, doncs, fer notar que fins i tot en el títol d'aquest mateix Projecte de llei d'acompanyament es fa figurar la terminologia i el concepte d'adaptació a l'euro. De fet, aquesta és una part important del contingut d'aquest Projecte de llei que, com dic, acompanya els pressupostos de la Generalitat, en el qual hi ha mesures administratives i mesures fiscals d'una certa importància que, segurament, durant el debat tindrem ocasió de comentar.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, honorable senyor conseller.

El debat i votació de les esmenes a la totalitat es farà d'acord amb la norma aprovada per la Mesa el dia 10 de novembre. L'ordre de defensa de les esmenes a la totalitat és el de presentació en el Registre d'entrada.

La primera esmena a la totalitat ha sigut la presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. Té la paraula, per exposar-la, el diputat senyor Rafael Ribó, per un temps màxim de trenta minuts.

El Sr. Ribó i Massó

Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, nosaltres hem presentat una esmena de retorn del Projecte dels pressupostos de la Generalitat perquè voldríem assenyalar el seriós divorci que hi ha entre les paraules i les polítiques; voldríem assenyalar el grau d'engany que hi ha a l'entorn d'aquest pressupost; voldríem analitzar les xifres amb rigor, com ens demanava el conseller, i voldríem plantejar-les enfront dels reptes que avui té Catalunya, per entendre per què considerem que hi ha una relativa falsedat en l'exposició i un gran engany a l'opinió pública amb aquesta presentació.

Puc caure en la temptació de copiar el conseller i continuar la seva classe explicant la importància d'un debat pressupostari. El modern diàleg democràtic es basa en l'intercanvi entre impostos i serveis. I la Generalitat, aquest intercanvi, el practica escadusserament.

Vostès han amagat informació sobre els exercicis pressupostaris. Només cal que qualsevol persona mínimament assabentada del que és un document pressupostari vegi, per exemple, com ens presenten les liquidacions pressupostàries. Enguany, com altres anys, han negat qualsevol tipus de diàleg, de consens previ al pressupost, com havien fet fa bastants anys amb els agents socials. I, una vegada més, han muntat un esce-

nari comunicatiu que pot distreure l'atenció –de fet, ja l'ha distret– sobre el debat que tingui aquesta cambra.

Ahir vam viure, per nosaltres, la prova més clara d'una política d'engany. De què discutim, senyor Mas? Del seu CD-ROM o del *hit parade* del president Pujol ahir al Cercle d'Economia? –de *rock* dur, eh? De què discutim? Per on han d'anar els plantejaments sobre l'anàlisi pressupostària?

Vostès trien un escenari fora del Parlament de Catalunya, molt respectable, just abans que els grups parlamentaris expressin la seva opinió de l'anàlisi de centenars, i centenars, i centenars de documents, i ens parlen de 500.000 milions menys d'aportació, d'agències tributàries... De què hem de discutir? De desitjos?, de plantejaments d'un partit polític o d'una coalició –perquè, a més, dóna la casualitat que al mateix moment, també, el senyor Duran Lleida està explicant el mateix al Siglo XXI, a Madrid–, d'una coalició que, fins i tot, diu que cal anar, si és necessari, a la confrontació i que, fins i tot, encarrega a un possible delfí que sigui ell el que solucioni aquest problema? O discutim de la realitat d'unes finances, d'unes despeses i d'un deute?

Primera qüestió a què l'opinió pública a Catalunya hauria d'estar atenta. No pas pel debat, segurament, que tindrem en aquest hemicicle, que sembla que és el que compta menys, sinó pel circ que han muntat vostès poques hores abans que en aquest hemicicle anéssim a discutir –amb rigor, senyor Mas– sobre les xifres pressupostàries. Administrem vora 2 milions de pessetes. I devem, senyors del Govern, vora 2 bilions de pessetes, si no més. Ambdues xifres, si les posem pariones, donen de l'ordre de 333.000 pessetes per habitant a Catalunya. Per habitant de l'edat que sigui. Nosaltres ja els avancem que som partidaris d'un pacte. Tard o d'hora caldrà un pacte per salvar el caos, però no només el caos d'una mala fórmula de finançament, sinó que caldrà un pacte per salvar el caos d'una desastrosa administració que també està al darrere d'aquest enorme deute.

I no ho barregem, senyors del Govern. Un tema és el mal finançament –i en parlarem a fons–, l'altre tema és el deute. I veiem fins a quin punt podem carregar mecànicament l'origen i la responsabilitat del deute exclusivament al mal finançament.

Vostès han generat un deute que continua a un alt ritme de creixement. Segurament 2 bilions 100.000 milions de pessetes. A mitjans del 98, només de l'Administració de la Generalitat, parlàvem d'1 bilió 475.000 milions de pessetes. I, a finals, superarem, només que l'Administració, el bilió i mig. I recordin, senyors del Govern, ja que els agraden tant les xifres comparatives: som el 15% de la població de l'Estat espanyol, i hi aportem el 19% del PIB, i tenim el 27% del deute de les comunitats autònomes.

Un endeutament net que, el 93, al desembre, era de mig bilió, i que en aquests moments –ho torno a dir– està al bilió i mig. Un ritme d'un 22% anual de creixement. Un endeutament que continuarà creixent, perquè tots els anys, senyors del Govern, el dèficit i el deute han estat superiors al previst. Tots els anys. El 98, 30.000 milions. El 97, 60.000 milions. Sempre anem per davant de

les seves previsions a l'alça. Un deute que vostès poden intentar maquillar, i que, de fet, maquillen. El maquillen, doncs, amb una sèrie de tècniques molt senzilles, del que se'n pot dir «comptabilitat creativa» —no són els únics que la practiquen—, i que poden donar, doncs, factures al calaix, abusi de romanents, la maniobra dels censos emfitèutics, i ara, per exemple —vostè l'ha citada a la seva intervenció—, una de molt maca: vostès estan venent la recaptació del cànon d'infraestructures hidràuliques. L'estan venent. La Llei diu que el cent per cent del cànon s'ha d'invertir en infraestructures hidràuliques. Vostès l'estan venent. I ja porten 10.000 milions de deute, a curt o a llarg, això no ho comptabilitzen. Interessos i el deute: una altra operació que, a més, és doblement significativa, perquè és d'incompliment de la Llei sobre el cànon i perquè és d'amagar deute. I, a més —hi afegiria—, en un tema d'enorme preocupació social, com s'està demostrant amb les reivindicacions de milers de veïns.

Vostès no són creïbles en aquest rigor pressupostari, senyor Mas. Miri, vostè mateix, en resposta oficial, paper segellat del Parlament —tres mesos per aconseguir-la, eh?, ja sap com van les respostes oficials: primer vostè l'ha de presentar, s'ha de publicar, s'ha d'enviar al Govern, amb tres mesos per respondre—, parla, al diputat que està en aquests moments intervenint, d'1 bilió 300.000 milions de deute. 30 de març. A mitjans d'any, ja el Banc d'Espanya ens parla de vora 1 bilió i mig.

Ens pot dir, de nou, senyor conseller, a quant estem de deute? Parlo només de l'Administració de la Generalitat, eh? Com és que ballen les xifres entre vostè i el Banc d'Espanya, per exemple, amb aquesta rapidesa, que vostè diu que no existeix, i que ens assegura que va a la baixa? Un deute tan greu, saben perfectament que té conseqüències greus.

La situació financera de la Generalitat és greu. Té una alta càrrega financera. És morosa en els pagaments. Hi ha una pressió a la baixa en les inversions. Senyors del Govern, no els sembla ridícul que ens hàgim de discutir sobre si hi ha un augment de vora un 8% d'inversions —com va presentar vostè, triomfalment, senyor Mas—, o hi ha una caiguda d'un 7% de les inversions? Al segle XXI, pràcticament, no els sembla ridícul que ens discutim, a la vora de 15 punts de diferència, sobre si és un creixement o és una caiguda de les inversions? I en les seves pròpies xifres consolidades hi ha, inequívocament, una caiguda d'un 7% de les inversions.

El deute té conseqüències molt greus. També el de Sanitat. Miri, en sanitat, el senyor conseller de Sanitat reconeix un deute de 388.000 milions de pessetes. Resposta oficial. I té un pressupost de 690.000 milions de pessetes, enguany. La conseqüència és molt senzilla: enguany vostès destinen a Sanitat 8.000 milions en inversions i 10.000 a interessos. Fantàstic! El Departament de Sanitat destina més a pagar interessos que a inversions. Per primera vegada, vostès decideixen posar diner propi en els comptes de Sanitat, 15.000 milions, que ens acaba de dir el senyor conseller que serà any rere any. 10.500 per a interessos, 4.500 per a farmàcia. Veig que confien poc, també, en l'estalvi del cop de medicament. No posen diner propi per a la reforma

de l'assistència primària. No posen diner propi per millorar l'atenció o per a la salut mental, o per a la xarxa hospitalària; posen diner propi per al forat del sector i per al forat de la farmàcia.

El deute té greus conseqüències, especialment conseqüències d'*insolidaritat* cap a generacions futures i, segurament, cap a majories parlamentàries futures. Quines són les causes d'aquest deute? Lamento que el màxim protagonista de l'operació d'ahir sigui absent, perquè seria un tema a debatre a partir de les propostes que feia en nom d'un govern.

Causes de finançament? Parlem-ne. Causes de mala gestió? Veiem-les. Causes de polítiques fiscals errònies? Cal analitzar-les.

De finançament, nosaltres fa molts anys, molts més anys que vostès, que estem parlant de xifres d'un desequilibri fiscal cap a Catalunya; molts més anys que vostès, no ens ve de nou, aquesta història. Jo vull recordar a aquesta cambra que l'any 1986, fa dotze anys, quan es tancava el primer acord de finançament, l'únic grup parlamentari que va votar en contra d'aquell acord de finançament perquè argumentàvem el que ara vostès argumenten, fou el nostre. «Peix al cove», «més val un ocell a la mà que cent volant»: paraules de Convergència i Unió, del PSC, del PP, d'Esquerra Republicana. Per tant, d'aquest tema, en podem parlar amb tanta o més autoritat que vostès. Fins i tot hem denunciat en solitari que s'incompleix l'Estatut en els articles 44 i 45, quan dóna una ràtio, una fórmula possible per saber amb quant hauríem de participar en els ingressos de l'Estat.

Si volen parlar seriosament de finançament, revisem seriosament el fracàs del seu triomfalisme sobre la darrera fórmula. Acaba de fer trampa, senyor Mas, quan ens ha parlat de partides globals. Parlem d'IRPF, eh? El canemàs del sistema era l'IRPF. Ens pot dir quines eren les previsions i quines són les realitats? És veritat que l'any 97 hem ingressat 44.000 milions menys? Jo no parlo d'apunts pressupostaris, parlo ja de liquidacions. És veritat que estem sensiblement per sota, molt menys de la meitat, del triomfalisme que vostès van practicar quan van vendre la fórmula de finançament? Ho torno a dir, el canemàs d'aquesta era l'IRPF.

També hi ha deute per mala gestió, senyors del Govern, per ineficiència, per clientelisme, per descontrol, per protecció d'interessos creats. Els sona el Consorci de Turisme?, o els fons d'ocupació?, o els avals? Puc continuar la llista, que els avorriria, perquè només he citat els darrers casos. Té a veure alguna cosa amb el deute, això, o no?, amb la mala gestió?

Agafem un exemple paradigmàtic: el de la indústria farmacèutica. L'any passat, la despesa en farmàcia es va desviar un 15% a l'alça. Vostès no fan cap estalvi ni preveuen cap estalvi en aquesta partida. El conveni amb Farmaindustria dóna enguany, segons xifres de vostès, 4.500 milions menys que l'any passat. Vostès es van oposar al cop de medicament, al *medicamentazo*, s'hi van oposar fins que es van treure de la llista de medicaments els vasodilatadors, fàrmacs d'escassa eficàcia provada. Amb una partida que pot significar, en xifres del 95, 10.000 milions de pessetes. Quantes àrees bà-

siques podríem fer amb 10.000 milions? Quanta gent podria millorar en l'atesa de llistes d'espera? La seva recepta, l'única que fins ara coneixem, és fer pagar cent pessetes, fins i tot, per pensionista. A qui estan protegint amb aquesta mesura? Té alguna cosa a veure amb el deute?

I polítiques fiscals. Vostès han abaixat impostos com el de successions a despatxos professionals, han retirat ingressos, han apujat impostos a «vivendes» de segona mà... A qui estan protegint? Apugen els impostos a la compra de «vivendes» de segona mà i els abaixen a despatxos professionals. Vostès són copartícpis de la darrera reforma de l'IRPF, o de la baixada de les plusvàlues al 20%. Nosaltres creiem que s'ha d'abordar urgentment el tema dels ingressos, s'ha d'abordar seriosament, s'ha de quantificar.

També s'ha d'abordar urgentment i seriosament el tema de les despeses; i, com a resultat, el tema del deute. I nosaltres estem com l'any 86, contundentment a favor de participar de forma unitària en abordar aquestes temàtiques que són, en primer lloc, qüestions tècniques; no hi barregin la identitat –ja ho hem sentit: està en perill la identitat. És que no ho està quan pacten amb el PP aquestes fórmules financeres que ens porten a aquest desastre? O sigui, que ho està només per reivindicar, no ho està per avalar determinades polítiques que porten a aquest desastre en forma de finançament; llavors no ho està, en perill, la identitat. Aquí hi ha un debat polític en primer lloc. Com el que es fa a Alemanya, com el que es fa al Canadà, com el que es fa a qualsevol Estat que vol fer un redistribució dels fons en el territori. Hi ha una qüestió política a continuació, si ens hem aclarit en la tècnica. Quins paràmetres hi posarem, per a la distribució del fons? Una qüestió de voluntat política. Què hi diu el PP, senyors del Govern? Què hi diu l'Arzallus? Posem un paràmetre: igual de diners per habitant, per servei, per anivellar-ho. Què hi diuen els seus socis de la Declaració de Barcelona? Ens faran costat? Igual, eh?, País Basc, Navarra i Catalunya. Són el seus socis: voluntat política. Què hi diu el PP? Ja ho hem sentit: de moment, fins al 2001 o 2002.

La voluntat política no pot ser només exhibida quan un treu beneficis per als interessos que protegeix. S'ha d'exhibir quan fan les reivindicacions tan a boca plena com les que es van fer ahir. Mai més aquest tema hauria de ser moneda partidista, senyors del Govern. Mai més el finançament de Catalunya hauria d'estar en mans d'un partit que intercanvia amb un altre partit suports d'investidura, perquè ens porta a aquests resultats: UCD, PSOE, PP i ara Declaració de Barcelona. Mai més el finançament hauria de ser excusa per fugir de responsabilitats, i els ho dic en nom d'un grup parlamentari –tercera vegada– que reitera total voluntat d'acord unitari també per la incertesa de futures majories.

Una esmena a la totalitat, també, per raons dels reptes que té Catalunya al davant. Quins són aquests reptes? Per nosaltres, molt diferents dels de vostès. Però voldria fins i tot aturar-me en alguns que vostès han assenyalat. Reptes d'activitat econòmica i d'ocupació –suposo que ningú negarà que és el primer–, repte de sostenibilitat, solidaritat, igualtat d'oportunitats socials

–el segon–, repte d'activació democràtica i participació, i repte, també –posin el nivell que vulguin–, de la cultura i tot el que pertany més específicament a la nostra realitat nacional.

El repte d'activitat econòmica i ocupació és l'aposta europea, senyors del Govern. L'autèntica aposta europea, però no de vostès: la de Strauss-Krann, la de D'Alema, la de Lafontaine, la d'un conjunt de governs que estan en una orientació bastant diferent de la de vostès, i per això estan proposant, fins i tot a nivell europeu, que a banda del pacte d'estabilitat s'alliberin fons per fer una activitat econòmica que comporti creació d'ocupació. Si volen parlar tant del Blair, de la Martine Aubry, de qui vulguin, reflecteixin-ho als pressupostos. No es passin les escoles d'estiu, els consells, les rodes de premsa omplint-se la boca d'aquests polítics i després els pressupostos no tenen res a veure amb les polítiques que es fan en aquests països. Més engany, més circ. Som més «progres» que ningú. Queden a la seva dreta, tots aquests, però a l'hora de veure les polítiques resulta que no hi són.

Vostè ens acaba de parlar d'un moment dolç, senyor conseller. Compte que no sigui dolç el començament i amarg el final. Anem a veure: de debò hi han factors més sòlids ara que fa uns anys? Jo li diria que com a mínim són diferents. Jo no m'atreixo a dir més sòlids, dic que són diferents. Vostè ha tornat a caure a la trampa en què estem caient des de la transició: «Crearem tants milers de llocs de treball.» Quin tipus de llocs de treball? Quin tipus? I un altre engany: l'atur al 7%. Senyors del Govern, no volen ser europeus? A Europa l'atur no es mesura amb les xifres Inem. A Europa l'Eurostar i tots els estats calculen l'atur amb EPA. On som, d'atur, amb EPA, amb enquesta de població activa? No hem de ser europeus? O hem d'anar a l'engany, sempre? A més, amb unes xifres sobre un servei que vostès han rebut transferit que saben que és una part del desgavell administratiu més significatiu que avui tenen a la Generalitat.

Les xifres donen que avui a Catalunya, entre població en atur i població amb contractes temporals, hi ha vora d'un milió de persones; d'aquelles 2.700.000 persones de població activa, n'hi ha vora d'un milió o en atur o amb contractes temporals. I podríem analitzar amb quin tipus de contractes temporals, i en quines situacions concretes es poden anar creant rotativament milers i milers de llocs de treball. Clar que sí. I vostès, recordo que constantment –i ara també està absent el senyor Farreres; ho lamento, perquè es pensarà que el critiquem quan no hi és– ja ens han anunciat una altra vegada que intentaran aigualir acords que volen pal·liar aquests factors, com és el contracte estable a temps parcial. Els ha faltat temps per dir que intentaran aigualir allò que els agents socials han aconseguit arrencar de l'actual Govern espanyol.

I aquí vostès van anunciar a gran orquestra un acord amb els sectors empresarials i amb els sindicats. On és aquest acord en el pressupost? Sí, partides obertes, totes les que vulgui, senyor conseller, però, miri, hi ha un càlcul molt senzill: aquest acord significa, tranquil·lament, de l'ordre de 60.000 milions de pessetes per a l'any 99. Sap quants diners té el Departament de Tre-

ball? 36.000. Faran miracles? Faran deute? Escolti'm, repassem si vol... A mi m'agradaria que seriosament ens digués quines partides són obertes, simbòliques, i quines són de compromís real. La més ferma, real, l'única, seria la que es dedica a explorar nous filons d'ocupació -1.500 milions-; les altres no deixen de ser una entelèquia. I no s'amoïni: no només avui, al llarg d'aquest debat i més endavant tindrem ocasió d'analitzar-lo amb molta tranquil·litat. Per què no han presentat un programa específic pressupostari sobre aquest tema? És la tècnica més civilitzada i més normal. Com és que no hi és, aquest programa específic? Gran presentació pública -circ- que s'aconsegueix un gran pacte per a l'ocupació. Exercici pressupostari: debat molt seriós, senyors del Govern, el més seriós de tot l'any; per què no es presenta un programa específic? Jo li pregunto quin motiu hi ha perquè el seu Govern no hagi reflectit al pressupost el programa específic sobre aquest gran acord que s'havia signat sobre l'ocupació.

I l'activitat econòmica i l'ocupació tenen el gran repte de la formació, l'aposta real per la formació. I a Europa, la Unió Europea recomana una despesa mitjana d'un 6% del PIB. A Catalunya és el 3,2% del PIB. Anem sensiblement per darrere de la inversió europea en ensenyament i formació, amb clares insuficiències en anys que caldria estar molt amatent a aplicar la reforma educativa. Una partida tan emblemàtica com la de la universitat creix escassament un 2,7%. I, sumant totes les partides, creixem menys que el territori MEC. Es restringeix en formació d'adults, en educació especial, en formació professional. És un dels pilars de la igualtat d'oportunitats, a part del de l'activitat econòmica i el de l'ocupació. Fórmules ben defensades a Europa per tots aquests mestres que vostès repeteixen: incrementar la qualitat de l'ensenyament i evitar la discriminació entre ensenyament públic i privat és una fórmula absolutament innovadora i necessària per al relleu de l'activitat, per a l'ocupació i per a la igualtat d'oportunitats.

Mirin vostès fins on arriba el comble de la vergonya per part d'un Govern que utilitza paraules divorciades amb fets. Discurs de política general del president de la Generalitat de Catalunya: «Anem a potenciar les guarderies.» Dit en aquesta tribuna. Aquest any, baixa la partida per a guarderies. Saben quant és? No es creguin que estem parlant de milers de milions: 380 milions de pessetes. Quina potenciació! Sort que les anem a potenciar, perquè si no anéssim a potenciar-les no sé ja què passaria. O sigui, no solament no entren en aquesta política -que l'anuncien, això sí, i la venen, i busquen vots amb aquesta-, sinó que en el pressupost, document rigorós, seriós, que és el que val per definir polítiques, hi ha una absència de compromís.

Vostès anuncien -una altra prova de l'operació mediàtica, i en això el senyor Mas va ser qui va estar en primera línia- 55.000 pessetes per família per fills en edat no escolar, i avui ho ha tornat a anunciar. Sap què hi diu, el pressupost, sobre això? -i, si no, em corregeix, eh?, perquè podem ser molt cul d'olles i no l'hem trobat. Disposició trenta-vuitena: «Dintre de les previsions pressupostàries, el Govern instrumentarà un programa d'ajut a les famílies per a la cura dels fills en edat

no escolar.» Punt. Vostès creuen que és seriós anunciar a l'opinió pública que destinaran 55.000 pessetes per família amb «nano» en edat no escolar diverses vegades, gran projecció, i tot el que hi ha en el pressupost són tres línies que els acabo de llegir? És un engany, és un nou engany. I estem parlant del pressupost, eh?, no estem parlant ja de l'execució o de la liquidació.

Tenen una concepció, també en aquest anunci, una concepció que la població, les persones no tenen drets garantits com el de la igualtat d'oportunitats; creuen que a les persones se les ha de tractar, aquelles que no poden, que no segueixen, etcètera, amb una clara professionalització de la beneficència, deixant col·lectius importants a banda, amb polítiques tan necessàries com les polítiques per a l'emancipació dels joves, com la igualtat home-dona, que no hi són en el pressupost, en cap dels seus apartats, que no tinc temps d'entretenir-m'hi. Però sostenibilitat ambiental: el Departament de Medi Ambient, que se li destinen 55.000 milions de pessetes, queda lluny dels 70.000 milions de l'any 97, i queden clarament per exercir les polítiques més elementals de medi ambient, les que es fan a Europa, en aquella Europa que els agrada tant i que tant prediquen que vostès van pel davant. Ho acaba de dir el senyor conseller. On són les polítiques sobre els fons de gestió de residus, en aquest pressupost? On és l'aplicació de la Llei d'envasos? Què ens diu de la crisi financera del Pla de sanejament? I de la incapacitat de resoldre en set anys -en set anys, eh?- el conflicte de l'aigua? On són les energies renovables?

I deixem de banda les riotes sobre els peatges. Ahir, el senyor president de la Generalitat, dient que no volem ser un país de peatges, i fa molt pocs dies, declaracions escandaloses del conseller de Política Territorial: li molesten més els beneficis de l'Estat que els beneficis d'ACESA. Mirin quin governant que tenim, que li molesten més els beneficis del diner públic -ja discutirem amb quin repartiment- que el benefici fabulós a costelles de la ciutadania que estan fent les concessionàries a Catalunya.

On són les xifres de compromís amb el reequilibri territorial? Vostè ha citat unes xifres. Jo li'n citaré unes altres. Sap que les comarques com Garrigues, Maresme, Baix Llobregat, Priorat o Terra Alta, o Noguera, o Garraf, per dir-li'n de molts nivells de renda, van endarrerar, estan empitjorant la seva situació relativa, quant a la mitjana de Catalunya cent?

I, per últim, prioritat democràtica. Repassin, senyors del Govern, quants diners vostès atribueixen al poder local, el primer graó de la representació democràtica: les transferències per als ajuntaments, el Pla únic d'obres i serveis, que creix per sota de la inflació, el Fons de cooperació local, que creix per sota de la inflació... Que en els anys 95-99, quan totes les despeses consolidades de la Generalitat han crescut un 24%, les dels ajuntaments han crescut zero. O sigui, un govern que té tant sentit democràtic i de la subsidiarietat que, en aquells quatre anys que ha crescut un 24%, el poder local, zero de creixement.

O analitzem què és el que vostès gasten per administrar democràticament la justícia. Com és que maltracten aquest Departament, amb inversions tan necessàries

com mesures penals alternatives, com justícia juvenil, com la justícia gratuïta i un llarg etcètera?

O, encara en el camp democràtic, senyor conseller, on està el 0,7% de solidaritat? O és el 0,4, enguany? O potser és el 0,35? I també jugarem al gat i la rata amb aquells milers de joves, i no tan joves, que legítimament reclamen que el seu govern sigui com a mínim tan solidari com les desenes i desenes d'ONG que hi ha pel nostre territori? On està aquesta partida, senyor conseller? I de quant és?

I cultura? Està en perill la nostra identitat? Doncs, li atribuïm l'1,7% del pressupost. No només a cultura, eh? Cultura, esports, joventut, normalització lingüística... A Justícia, per exemple, a normalització lingüística, tan necessària per fer anar els judicis, 250 milions el 95, 64 el 98, 65 el 99. Paraules: «Llei de normalització», «hem d'anar a la normalització»... Fets: 250 milions el 95, 64 el 98, 65 el 99!

Se m'ha acabat el temps, i aprofito per reiterar que, per part nostra, quan vulguin, discutim seriosament: d'ingressos, de despeses i de deutes. I de fórmules de finançament. No com les que vostès han anat pactant, any rere any, sinó com les que hem anat plantejant, en vots particulars alternatius, any rere any, des del nostre Grup.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Hi ha la possibilitat de rèplica per part del conseller, que obre torn –amb caràcter proporcional, però obre torn.

El conseller d'Economia i Finances

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Senyor Ribó, he observat un cert, en termes col·loquials, poti-poti, en la seva exposició, perquè ha parlat de tot, però sense que hi hagi, allò, una línia conceptual clara. Almenys, jo no l'he sabut interpretar, no?

Vostè ha començat la seva exposició parlant d'un gran engany, que jo no he acabat d'entendre encara a què es referia, no? Perquè l'exemple que posa és el pacte fiscal, que es va presentar ahir. Suposo que qualsevol formació política té tot el dret a parlar, i a presentar els seus programes i les seves propostes. Suposo. Vaja, si això per vostè és un circ, doncs, per mi és un exercici de democràcia, i de llibertat. No és res més que això. No..., potser l'impressionen molt les càmeres de televisió, i els focus, i la premsa, però no és res més que això. És l'exercici que pot fer qualsevol formació política, a més a més en un moment en què tothom sap que hi ha d'haver una convocatòria electoral a Catalunya, centrada en el Parlament de Catalunya, l'any 99 –sigui quan sigui–, i que jo crec que l'obligació de tothom és explicar-se davant de la gent: explicar les seves propostes i després, doncs, intentar que aquestes propostes tinguin el màxim suport electoral possible, no?

Potser molt impressionat per aquesta cosa que vostè en diu un circ, i que jo en dic un exercici, diguem-ne, democràtic, vostè s'ha oblidat d'una cosa molt important, i que si hi prestés atenció potser l'hauria valorat d'una

forma diferent. I és que, en la presentació que ahir es va fer per part del president de la Generalitat, hi havia una crida explícita, explícita, perquè en el seu moment... –ara, vostè sap que això no es pot negociar, perquè sempre hi haurà l'argument que hi ha un sistema de finançament vigent–, perquè en el seu moment, això, a criteri nostre –i això ho va dir clarament el president de la Generalitat–, havia de ser, tant com fos possible, una política que comptés amb el màxim suport a nivell de les forces polítiques catalanes. Ho va dir explícitament. I a més a més va dir una altra cosa: amb el màxim suport a nivell, també, de les forces polítiques espanyoles. No és només alguna cosa que s'hagi de negociar amb el govern central que hi hagi, sinó també, fins i tot, amb els grans partits espanyols en el seu conjunt. No només amb els catalans, sinó també amb els espanyols. I fins i tot va arribar a dir que aquest havia de ser un objectiu compartit pel conjunt de la societat.

Escolti'm, això és el fet substancial, a part de la presentació del model de finançament, i dels punts més importants del que pot ser aquest model de finançament, a criteri nostre. Vostè pot exposar el seu; ningú li ho prohibeix. I el pot exposar com vulgui. L'important és això: és que hi ha una manifestació explícita d'intentar trobar el màxim suport possible en aquest sentit. Jo hi afegiria, si m'ho permet: amb una condició –i a més a més sé que en aquest sentit ens podem entendre vostès i nosaltres, i vostè pot compartir aquesta inquietud–, que és que aquesta voluntat de fer-ho entre tots ens pot donar més volum de veu, però el que no ens pot donar tampoc és menys contingut. Si al final el peatge d'estar tots d'acord és que ens quedem amb un plantejament de mínims, vostè estarà d'acord que aleshores potser no val la pena anar a cercar el suport de tothom.

Però nosaltres en aquest moment no hi pensem, en això. Nosaltres, quan fem aquesta proposta, el que pretenem, de cara als mesos i als anys que vénen, és que realment hi hagi aquest pacte a nivell general. Primer, lògicament, a nivell de forces polítiques catalanes. Aquest, senyor Ribó, és el gra d'aquella presentació. I vostè se n'ha oblidat, d'això. Només l'han impressionat, una vegada més, doncs, els focus, la premsa, etcètera, però s'ha oblidat del gra. I el gra és aquest que jo li comentava.

Per altra part, em sorprèn que vostè em tregui a mi aquest tema aquí, perquè jo ni n'he parlat, del pacte fiscal. Jo he vingut aquí –i vostè no em fa honor a la meua presentació–, jo he vingut aquí a presentar el Projecte de pressupostos per a l'any 99. Escolti, i només he parlat d'això. No he fet ni una sola referència, ni una sola referència, al pacte fiscal. Ni una. Per tant, no entenc de cap manera que vostè ara barregi una cosa amb l'altra, simplement perquè una cosa va tenir lloc temporalment ahir i l'altra té lloc temporalment avui. Diferent seria que jo hagués fet una presentació aquí absolutament vinculada a aquest pacte fiscal. Però no l'he feta. Jo no l'he feta.

Segona cosa que li volia comentar. Vostè torna a fer –perquè no és la primera vegada que la hi sentim– una anàlisi absolutament, diguem-ne, catastrofista de la situació financera de la Generalitat. I sobretot la fa amb relació a l'endeutament. Jo els he dit moltes vegades

—no li ho he dit mai personalment a vostè, però els ho he dit moltes vegades a representants del seu Grup Parlamentari— que a mi, sincerament, em sorprèn molt aquesta crítica. De veritat que em sorprèn molt. Perquè vostès no haurien de ser contraris que la Generalitat tingués un nivell d'endeutament relativament alt, no haurien de ser contraris a això.

I, sobretot, el que no poden dir, senyor Ribó —perquè això sí que és enganyar, això sí que és enganyar—, el que no poden dir és que l'endeutament de la Generalitat no té res a veure amb el finançament de la Generalitat. (*El Sr. Ribó i Massó fa senyals de negació.*) Vostè ho ha dit, vostè ho ha dit: «No té res a veure amb el finançament.» Ja m'ho aclarirà després, ja m'ho aclarirà després, però jo he escoltat això, jo he sentit això. I, si és així, aleshores permeti'm que li digui que és vostè el que està enganyant. Perquè és evident que sí que té a veure, és evident. (*Continuen les protestes del Sr. Ribó i Massó.*) Senyor Ribó, jo li he sentit dir això; després ja..., quan vostè pugui tornar a sortir a la tribuna —que vostè ho podrà fer, i jo ja no—, doncs, ja ho aclarirà. Però en tot cas jo crec que hi ha molts diputats que han sentit això, hi ha molts diputats que han sentit això. En tot cas, si no és així, millor. Perquè, si fos així, jo crec que seria realment un engany.

Vostè sap perfectament, perfectament, que l'endeutament de la Generalitat, que està íntegrament destinat a inversions, ve com a conseqüència, fonamentalment, d'un mal sistema de finançament. I vostè sap perfectament que l'alternativa, l'alternativa que hi havia, era de no fer aquestes inversions. Vostè ho sap perfectament. Després ens parlarà de l'estalvi en no sé què i de l'estalvi no sé on, però vostè sap perfectament que, sumant tots aquests estalvis que vostè diu —que potser alguns sí que s'haurien pogut fer—, sumant-los tots, vostè no hauria pogut invertir el que s'ha invertit per part del Govern de Catalunya durant aquests darrers anys. De cap manera —de cap manera.

Per tant, l'endeutament que s'ha acumulat va amb allò que vostè ens reclama. Vostè ens diu: «Inverteixin més, inverteixin més.» Escolti'm, si vostè no té un sistema de finançament que li permeti invertir més, què ha de fer? Quedar-se creuat de braços impassiblement i no transformar el país? Això és el que s'ha de fer? Vostè és partidari d'això, realment? O vostè, ja que representa, segons diu, una força política progressista, és partidari de, en aquest sentit, donar força al sector públic? I, senyor Ribó, una forma de donar força al sector públic és també fer polítiques d'endeutament. O no? O és que no està justificat endeutar-se per invertir en inversions que tenen vides de deu, quinze i vint anys? Escolti'm, i l'endeutament és això.

Em sorprèn molt una altra cosa. Vostè fa una crítica en aquest sentit i diu: «Devem tant com té el pressupost de la Generalitat.» Primer, no és veritat. Jo li he dit moltes vegades que no. Vostè em reclama, una i altra vegada, que jo doni les xifres de l'endeutament. Escolti'm, permeti'm que li digui que ja no les donaré més, perquè... Les enviaré al Parlament cada quan toqui, i vostè les analitzarà, perquè cada vegada que he donat unes xifres d'endeutament de la Generalitat, amb plena consciència, amb plena responsabilitat, i afinant el lla-

pis fins al final, senyor Ribó —cosa que no fa pràcticament ningú, pràcticament ningú—, sumant-ho tot, vostès no hi donen credibilitat, a aquestes xifres. Els interessa més recollir qualsevol pàgina de diari i fer cas de la pàgina de diari. Vostès no em fan cas. Jo dono unes xifres aquí —i, li ho torno a dir, les donem amb tot rigor—, i vostès no em fan cas. Aleshores, per què serveix donar unes xifres així, si vostès quinze dies després ja parlen d'unes altres xifres completament diferents?

I vagi amb compte amb les comparacions que es fan amb el Banc d'Espanya, perquè aquesta comparació amb el Banc d'Espanya és el 30 de juny de l'any 98. Recordi-ho, senyor Ribó: 30 de juny de l'any 98. Jo li prego una cosa: analitzem aquesta situació a final de cada any. Analitzem-la a final de cada any. Jo li he donat totes les xifres d'endeutament consolidades de la Generalitat, incorporant les empreses públiques, cosa que, li ho repeteixo, no fa absolutament ningú: vostè les té, i altra cosa és que no se les vulgui creure.

Hi ha un aspecte que sí que li volia comentar, i que per mi és molt important, i que encara entenc menys, de la seva exposició. I és que, quan vostè fa aquesta crítica respecte que devem, segons vostè, tant com tenim en un pressupost, vostè s'oblida d'una cosa importantíssima, que és que el pressupost de la Generalitat, senyor Ribó, és, en termes de PIB, el més baix de tots els pressupostos de les administracions públiques de les comunitats autònomes de l'article 151. El més baix. 10,5%. 10,5% sobre el PIB de Catalunya. No hi ha ni una sola comunitat autònoma de l'article 151, ni una, que tingui un pressupost sobre el seu PIB tan baix com té Catalunya. Aquesta és la realitat. I, escolti, no ens enganyem: per incrementar aquest pressupost —que el que hem de fer és incrementar-lo, no disminuir-lo—, el que hem de fer, lògicament —vostè ho ha dit molt bé, en aquest sentit—, és millorar també el nostre sistema de finançament. Ara —torno a dir-ho—, no oblidem això: el pressupost de la Generalitat, en termes de PIB, és el més baix de les comunitats autònomes.

Dit això, en termes més generals, sobre la seva intervenció, volia fer també referència més breument a alguns dels temes puntuals que vostè ha esmentat. El primer és el tema del cànon d'infraestructura hidràulica. Escolti'm, jo no sé per què ho critica, tampoc, això. Perquè, en definitiva, el cànon d'infraestructura hidràulica... Vostè diu: «Es ven a canvi de què?» Doncs, home, a canvi d'avançar les inversions, es ven a canvi d'això. S'avança la renda d'aquest cànon i, gràcies a l'obtenció d'aquesta renda, s'inverteix. Escolti'm, això, doncs..., vaja, jo crec que no passa res. És una fórmula, a més a més, molt habitual en els mercats actuals, molt habitual. I no passa absolutament res. Les inversions que vostè pot fer en els propers anys les avança en un moment en què detecta que les necessitats, en aquest sentit, poden ser superiors a les que han estat tradicionalment. I precisament la política del Govern, en aquest sentit, és avançar aquestes inversions, avançar-les amb el producte d'allò que la gent paga per fer inversions, que és concretament el cànon d'infraestructures hidràuliques.

Segon. Vostè fa exposicions aparentment amb molt rigor, no?, les fa amb molta contundència, parla de tot

des de la càtedra. I jo només..., no tinc més remei que dir-li un parell de coses. Vostè diu: «La Generalitat de Catalunya té la càrrega financera altíssima.» Home, senyor Ribó, no, no és veritat: la càrrega financera de la Generalitat no supera el 10%. I jo li podria posar –i no ho faré– exemples d'institucions importants on vostès tenen responsabilitats de govern històriques, històriques –per tant, no és flor d'un dia, sinó que ve de molt lluny–, on les càrregues financeres s'acosten al 25%, senyor Ribó. I allà és on governen vostès –diversos llocs, eh?, no em refereixo a cap en concret. Per tant, no em digui que una càrrega financera entre el 9 i el 10% és una càrrega financera molt alta, perquè aleshores el que està distorsionant la realitat és vostè mateix, no?

Segon, vostè, com un clixé, segueix parlant de la morositat de la Generalitat. Jo li prego una cosa: demani també informació en aquest sentit. Vostè observarà que entre el 30 de setembre –no, si la volen sentir jo els la diré; ara, si no donen cap crèdit a la informació que els dóna el Govern, vostès mateixos–, de 30 de setembre de l'any 97 a 30 d'agost de l'any 98, hi ha una disminució del deute pendent de tresoreria de la Generalitat de 63.930 milions de pessetes a 29.698. No em digui que el Govern no està fent un esforç per intentar accelerar els pagaments, no m'ho digui; fins i tot hi ha institucions que no tenen res a veure amb el Govern que fan notes públiques reconeixent-ho. Per què ens parla vostè, una vegada més, de la morositat sense entrar tampoc en el detall? Això no és despistar? Això no és mal informar també la gent?

El tema de la sanitat. Vostè ens ve a dir: «Tots els diners que hi posen del pressupost de la Generalitat només serveixen per pagar interessos i per pagar partides de farmàcia, i, en canvi, no els destinen a centres d'assistència primària.» Senyor Ribó, hi ha una caixa única a la sanitat, no hi transferim diners ara per a això i només per a això; hi ha una caixa única. Si alleugerim la sanitat del pagament dels interessos que fins ara tenia, els diners aquests de més es poden destinar a altres coses, al que vostè vulgui, per exemple als centres d'assistència primària. Jo li dic, com a concepte –com a concepte–, el Govern transferenceix a Sanitat aquests recursos per dir-li precisament a Sanitat que no és responsable directa de la càrrega financera que significa aquest endeutament del passat i que, per tant, l'hem de descarregar d'aquest feix i que els diners que tingui els pugui destinar realment al que és la prestació dels serveis sanitaris.

Després ens diu: «Quines receptes tenen vostès de cara al futur?» Doncs, permeti'm que li digui una cosa: que ja n'estem cansats, de donar receptes, i que aquells que han de decidir finalment quin camí s'agafa moltes vegades no en facin cas. Tantes i tantes vegades vostès ens reclamen que fem pedagogia en el conjunt d'Espanya, que anem a explicar les coses positivament, doncs, escolti'm, jo li asseguro una cosa: cada vegada que fem una proposta d'aquestes ens tornem antipàtics, cada vegada, que és exactament el que vostès, una i una altra vegada, ens recomanen que no fem. Per tant, les mesures en l'àmbit del finançament de la sanitat, i concretament en l'àmbit de la farmàcia, qui les ha de prendre és qui les pot prendre des d'un punt de vista

competencial, i nosaltres després direm si hi estem a favor o no, però això d'anar contínuament proposant mesures que, per altra part, nosaltres hem considerat en alguns moments que podien ser efectives i, a canvi d'això, rebre les crítiques del conjunt, permeti'm que jo li digui que segurament aquesta forma de fer ha passat a la història.

Un altre punt concret que vostè ha esmentat. Vostè es referia al tema de l'IRPF. En el tema de l'IRPF –jo li ho he dit en la meua exposició–, més enllà de les presentacions pressupostàries, que segurament han estat equivocades –jo mateix ja ho he dit en diverses ocasions–, jo el que li reitero és el següent: és que si es compleix la previsió d'IRPF de cara a l'any 99, que té un increment molt prudent, de l'1,5% sobre l'any 98, si es compleix aquesta previsió pressupostària, les liquidacions IRPF acumulades del 96 al 99 en termes d'increment interanual haurà estat del 6,1%. Per tant, aquest és el comportament real si es compleix la previsió del 99 de l'IRPF. Vostè pot dir si és molt o poc, però en tot cas aquest és el comportament real. I si vostè ara surt aquí i diu: «Escolti'm, vostès es van equivocar en les previsions pressupostàries», doncs, ja li dic que sí, ens vàrem equivocar a les previsions pressupostàries, però la realitat és d'un increment interanual del 6,1%.

Polítiques d'ocupació. Vostè fa una carregada general sobre el que està fent el Govern en aquest sentit. Només em sorprèn una cosa de tot això, i és que, com vostè sap molt bé, les polítiques d'ocupació també estan recollides en el pacte signat amb les organitzacions empresarials i sindicals, no ens les hem inventat només nosaltres, estan recollides en aquest pacte. Vostè després pot dir –com ha dit– si en el pressupost es contemplen o no aquests acords, això és un altre tema; ara, el que no pot fer és desprestigiar completament la política d'ocupació de la Generalitat, quan és una política que en bona part està pactada amb els interlocutors socials. Vostè ha dit que no ens assabentàvem del que passava a Europa –ho ha dit clarament; o això també m'ho invento?–, vostè ha dit que no ens assabentàvem del que passava a Europa; que fèiem molta propaganda de les Aubry i dels Blair i de no sé qui més –perquè ho ha dit exactament així– i que, en canvi, nosaltres aquí anem per una altra via. No, no, vostè ha dit que anem per una altra via. Doncs, escolti'm, per una altra via, però pactada amb els sindicats i amb les organitzacions empresarials. Pactada; per tant, no tan dolenta deu ser. I si tan dolenta és, senyor Ribó, és que tots ens equivoquem excepte vostès, que tenen la llum de la veritat, però tots els altres, aleshores, ens equivoquem.

Vostè em diu... No, no, home, ho ha dit així de clar, jo no li tergiverso res en aquest moment; ho ha dit així de clar, ho ha dit exactament així. Això sí que ho recordo perfectament.

A partir d'aquí, escolti'm, hi és o no hi és, el Pacte per a l'ocupació, en aquest pressupost? Hi és. Vostè pot no creure's-ho, però hi és. Ara, escolti'm, no hi ha una partida específica que digui «Pacte per a l'ocupació», és veritat, no hi és, no hi és, i és que no hi pot ser, perquè si, al final, hem de fer els pressupostos per les partides específiques de tots els acords i de tots els pactes, escolti, el pressupost de la Generalitat conculcarà la

Llei general pressupostària i la Llei de finances de la mateixa Generalitat de Catalunya.

Ara, si vostè ho vol, no amb mi, perquè no crec que sigui amb mi amb qui s'hagi de fer, però, en tot cas, amb mi com a responsable del Departament d'Economia, i amb el conseller de Treball com a titular del Departament –crec que es pot fer amb un esforç de transparència–, se'ls pot explicar exactament on estan recollides totes les partides del Pacte per a l'ocupació, amb el benentès que pot ser que hi hagi partides que ens vinguin durant l'any 99, i cada any passa d'aquesta manera, que se'ns amplien i que automàticament, pel seu caràcter finalista, després són dedicades a aquests programes d'ocupació; que aquestes, evidentment, no estan recollides en el pressupost, però aquí jo li demano que a finals de l'any 99 comprovi si realment aquells diners que hagin vingut de més s'han destinat o no a aquestes partides del Pacte per a l'ocupació.

L'esforç en formació que vostè ha criticat per insuficient, jo simplement li dic el que li diem sempre: que crec que nosaltres en aquest moment, com a Govern, estem fent un esforç important en matèria de formació. Vostè té raó quan diu que això s'ha d'incrementar encara més de cara al futur –en això li dono plenament la raó–, però, vaja, no reconèixer que en aquest moment nosaltres hem assumit la reforma educativa, per exemple, com una prioritat, o que en el seu moment vàrem assumir l'ensenyament universitari com una prioritat, que ara mantenim –que ara mantenim–, no em dirà que això no és fer un esforç en formació, no em dirà que això no és prioritzar la formació. Després dirà vostè: «Amb tot això no n'hi ha prou.» Potser sí, però dir el contrari jo crec, senyor Ribó, que és tancar els ulls a l'estricta realitat.

I finalment, quant a la política familiar, que vostè també hi feia una referència, si vostè analitza el pressupost veurà que en el Departament de Benestar Social hi ha una partida específica per fer front a aquests compromisos de subvencions a les famílies. Ha tornat a dir que això és un engany, i a mi em sap greu que ho digui d'aquesta manera. Això no és un engany, senyor Ribó, això no és un engany. Aquest és un programa nou amb el qual vostè pot estar d'acord o no, vostè el pot considerar insuficient, el pot considerar extemporani, el pot considerar negatiu, el pot considerar com vulgui, però no digui que és que un engany, perquè nosaltres, aquestes subvencions, les donarem, i a més a més li he explicat com. No les podem donar totes de cop, com hauria estat el nostre desig, no les podem donar totes de cop, i, per tant, començarem l'any 99 amb unes subvencions adreçades a aquestes famílies que tinguin ingressos de menys de 2 milions 400.000 pessetes brutes l'any, ponderats amb determinats criteris que en el seu moment es publicaran, i que tinguin nens en edat no escolar, que, concretament, per a l'any 99 han d'estar entre els dos i els tres anys, i, a més a més, per quatre mesos de l'any. És exactament això, i aquesta partida hi és, en el pressupost.

El que li he dit és que, a més a més d'això, com que la voluntat és implantar el programa en tota la seva extensió entre el 2000 i el 2001, tan aviat com puguem, però en tot cas amb l'horitzó màxim del 2001, si tot va bé,

nosaltres pretenem que aquesta política que està centrada per a totes les famílies que tinguin nens en edat no escolar i que estiguin per sota d'aquests ingressos..., que totes les famílies rebin aquests ajuts. I quan això sigui així, aleshores el que preveiem gastar per aquest concepte és, aproximadament, entre 5 i 6.000 milions de pessetes. Això no és construir guarderies? No, no és construir guarderies, però és ajudar les famílies perquè portin els seus fills a les guarderies? Sí, és ajudar en aquest sentit, és ajudar en aquest sentit; no és..., no són pedres, però, bé, és una política que intenta resoldre una situació familiar que vostès moltes vegades han denunciat. Ho torno a dir: vostès poden estar més o menys d'acord amb aquesta mesura, però el que jo no puc acceptar és que vostès diguin que això és un nou engany.

Simplement, recordar-li que, a més a més, d'acord amb el cost mitjà d'una guarderia, aquesta subvenció que nosaltres donàvem equivaldria a cobrir entre el 20 i el 25% del cost d'una plaça. Per tant, vostè em dirà: «Home, això no ho resol tot definitivament», d'acord, però és bastant més que res; és ajudar moltes famílies catalanes, el 41% de les que tinguin nens en edat no escolar –el 41%–, perquè puguin cobrir entre el 20 i el 25% dels costos que tenen cada mes per guarderies.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Per fer contrarèplica, té la paraula el diputat senyor Rafael Ribó, per un temps proporcional a l'esmerçat pel senyor conseller.

El Sr. Ribó i Massó

Moltes gràcies, senyor president. Senyor Mas, la línia argumental? Li donaria una altra vegada l'exemple de Sanitat. La primera vegada que vostè ha decidit, que vostès –perdó– han decidit posar diners propis en una conselleria emblemàtica com Sanitat, per què els hi han posat? Per fer política sanitària o per altres motius?

Una prèvia: no em faci servir paraules gruixudes en el debat: «És un exercici de democràcia i llibertat.» Ja que ho ha fet, continuem amb gruixudes: nosaltres hem anat a la presó perquè vostè pogués dir això mateix des d'aquest tribuna, perquè sabem què és l'exercici de democràcia i llibertat. És vostè, que ha anat a les paraules gruixudes. (*Remor de veus.*) En un debat ha d'acostumar-se que hi hagi una argumentació i una contraargumentació, i ara anirem amb el màxim de rigor.

És o no és un engany a l'opinió pública fer servir les xifres de l'atur Inem i no les de l'EPA? Què fa servir el Govern Blair, el Govern Jospin, el Govern D'Alema? Què es fa servir a Europa? Per què es fan servir les de l'Inem? Em pot contestar aquestes dues preguntes? Què fan servir a Europa i per què fan servir les de l'Inem? Pot ser pura casualitat, miri; és que resulta que tenen un Inem tan ben organitzat, tenen les oficines de treball de la Generalitat tan ben organitzades, tan fantàstiques, que són xifres molt més rigoroses que les de l'EPA, per exemple, em podria dir, no?

És o no és un engany que vostè estigui jugant constantment amb el deute? Sap quina és la mitjana de creixement de l'endeutament real sobre el pressupostat en els anys 90-98? Ho pot dir a la cambra? Quina és la mitjana de creixement de l'endeutament real sobre el pressupostat? Ara discutim el pressupostat –a mi m'interessa molt més el real, però com que no sé el real del 99, i encara no sabem del tot el del 98, parlem dels altres anys–, uns increments que oscil·len entre el 100 i el 200%, mitjana 90-98.

Miri, nosaltres parlem del pacte fiscal. I tant que en parlem!, no pas per la casualitat històrica no volguda que ahir s'anés al Cercle d'Economia a muntar el *show*. No, no, no pas per això, senyor Mas, sinó perquè, si volem entrar amb el rigor que vostè entra en el pressupost, hem d'entrar a les formes de finançament. O no? O sigui: «No em parli del pacte fiscal»; escolti, jo no n'he parlat, és el president de la Generalitat que ahir inunda l'opinió pública de Catalunya d'un missatge que també cal tenir en compte –suposo– quan s'han d'analitzar les xifres de la Generalitat.

Miri, autoritats molt serioses del món financer, que vostè les coneix –jo la darrera que vaig citar és l'informe del Barclay– estan dient: «Compte amb el deute de la Generalitat», s'està dient des d'autoritats internacionals, no ho estem dient nosaltres, i poden fer el que vulguin, que això és una irresponsabilitat citar-ho... Està aquí damunt la taula.

Segona, si vostè m'ha escoltat, sap que jo li he dit: «El deute el podem atribuir a mal finançament, a mala gestió i a polítiques fiscals.» Ho he dit així i ho repeteixo ara. Vostè potser ha volgut sentir només «mal finançament». I m'he estès en cada un d'aquests tres capítols, i fins i tot he malgastat temps de la meua intervenció, que voldria haver gastat més en inversions i en prioritats que no pas en aquesta qüestió, però he plantejat tres capítols. No m'ho simplifiqui! Jo no he dit que no fan exercici de democràcia i llibertat, no m'ho simplifiqui, no utilitzi aquestes tècniques de debat que no van enlloc, perquè és molt fàcil de recordar. Li he donat tres capítols possibles per imputar el deute.

Anem només al del finançament, d'acord, anem només al del finançament. Quants anys porten governant vostès? Qui ha negociat totes aquestes fórmules de finançament? Amb quins socis? O són preguntes inoportunes? No tenen resposta? Tenen alguna cosa a veure amb el que parlem, o són les ganes d'empipar per empipar? Torno a dir-li: quants anys porten governant, quantes formes de finançament han pactat i amb quins socis?

Jo li demano una resposta oficial. Diu: «Vostè no em dona crèdit.» Miri si li dono crèdit que m'espero pacientment, no un dia, no, tres mesos; no vaig per Internet o per informàtica a demanar-li la resposta, que seria el més lògic del món, ho puc fer amb Barclay, quan baixi d'aquesta tribuna i me'n vagi a l'ordinador a buscar informació per a mi. Amb vostè, tres mesos, m'espero tres mesos perquè em doni la resposta, perquè m'hi obliguen els tràmits parlamentaris –anacronisme d'aquesta cambra, per manca de voluntat política, que anem de debò a la informació els que estem elegits per fer la tasca parlamentària. En tres mesos, vostè em dona

una xifra que ja no quadra amb la del Banc d'Espanya! No amb la meua! Amb la del Banc d'Espanya, senyor Mas! (*Veus de fons.*) Ah!, és clar que no té per què quadrar-hi, i tant! Poden ser càlculs... Aleshores, el que jo li dic..., això és el que jo li dic, que estan jugant, estan jugant a maquillar, digui'n o no en digui la paraula «engany» –torno a parlar de papers oficials, no de declaracions a la premsa, eh?

Miri, la Junta d'Aigües, sap perfectament que està en dificultats financeres. I, si ho vol, li donaré les argumentacions més precises, respecte a això. Una de molt senzilla: «No, és que venem el cànon per fer inversions.» Escolti'm, de l'any 98, més de 6.500 milions de venda de cànon, i enguany, inversions, 5.900 milions! No quadren, les xifres. No diu la llei que el cent per cent del cànon ha d'anar a inversions? O no? Ho diu o no ho diu? I com és que no hi van? Escolti'm, jo no m'ho invento. Són les seves xifres, eh?, no són les nostres, les ha donat vostè, en CD-ROM o en fotocòpia. És clar, aleshores, vostè: «No, no, ja hi va, a inversions»; doncs, no hi van, senyor Mas –no hi van. I, si hi van, corregeixi les xifres. Jo només em puc fiar del que vostè diu –miri si li dono crèdit. Però, donant-li crèdit, està una altra vegada enganyant, perquè la Junta d'Aigües té problemes financers, i la prova més clara és que aquí hi ha un desfasament entre el que vostès han cobrat venent i el que han invertit. On van els diners d'aquest desfasament?

I hi ha o no hi ha un deute amb els bancs per vendre el cànon? El compten, aquest deute, en el deute, o no? Diu: «No, és que fem deute per invertir...» En parlaria molta estona, eh? Per exemple, subvencionar l'ensenyament privat en etapes no obligatòries és inversió? Pregunto. Per exemple. Un petitíssim exemple. Subvencionar l'ensenyament privat a Catalunya en etapes no obligatòries. Quan acaba de reconèixer vostè en aquesta tribuna que cal fer un esforç superior en formació i en educació.

Pregunto, senyor conseller: em pot dir quin és el volum de deute que tenen avui amb els constructors de Catalunya? Amb morositat? M'ho pot dir? Acabat de pactar fa molt poc, eh? Si ho vol, ja l'hi recordaré jo després. Em pot dir quin és el volum de deute que avui hi ha, amb morositat, amb els constructors?

Sobre l'IRPF, li torno a fer la pregunta: vostè ja avança molt, que em reconeix que van fer triomfalisme –engany, eh?, engany–, i ara em diu que això anirà millor. Li'n torno a demanar la xifra. Previsions que anirà millor, eh? És que, és clar, el debat de pressupostos, senyor conseller, no pot ser només sobre previsions: també hi han dades de la realitat. És que no partim de zero, no comencem avui, a governar, i aquí hi ha milers i milers de milions de diner de tots, dels quals s'ha de respondre. Per això li deia al començament de la meua intervenció –fil argumental– que no hi ha responsabilitat pressupostària, en aquest Govern. Em pot contestar, senyor conseller, si és veritat o no que l'any 97 hi va haver un ingrés de 44.000 milions menys, liquidats ja, pel tema IRPF? M'ho pot contestar o no, si us plau? 44.000 milions menys! Liquidats! No pressupostos, no previsions: liquidats!

Miri, el Pla d'ocupació, diu: «No hi és, però hi és...» Molt senzill, senyor Mas, molt senzill! No faci jocs de mans. Jo no li he criticat el Pla d'ocupació; jo li he criticat que en el pressupost no es reflecteix, ni de molt, el Pacte per a l'ocupació. On són les partides?, com no es reflecteixen coses molt més serioses, eh?

Circ –fa molt poc, el senyor Pujol, a Madrid, en un seminari sobre sinistralitat–: «Cal invertir molt en sinistralitat...» On són les inversions per sinistralitat laboral? On és el Pla de riscos, en aquest pressupost? Em vol dir en quina partida? No, no, jo li pregunto coses molt concretes! Problema greu: s'incrementen els accidents laborals, i molt! Circ: «Cal prendre més consciència...» Pressupost: on són? Tan senzill com això, escolti'm! És que al final resulta que estarem discutint sempre sobre el circ. Això és el que jo he dit que havíem d'evitar.

Per què no fan un programa específic sobre el Pacte per a l'ocupació? Sap, senyor Mas, ja que està parlant amb el senyor Farreres, que la Conselleria de Treball, l'any 99, respecte al liquidat del 97 –que és l'únic punt de referència que puc agafar liquidat, el més proper, no?, perquè el 98 no està liquidat–, baixa un 25%? La previsió de vostès per al 99, de Treball, respecte al liquidat del 97, baixa un 25%. I, és clar, pot dir: «No, és que és una previsió, ja l'incrementarem...» De moment, aquestes són les xifres *reals*.

Miri, jo crec que l'exemple més clar del que volem dir –i amb això acabaria– quan volem dir «engany» –i, si no, rectifiqui'm– és pujar a aquesta tribuna i dir solemnement, com a president del Govern de Catalunya, que es va a potenciar les guarderies. On, del pressupost del 99, es va a potenciar les guarderies? On? En quina partida? Diu: «No, no, és que prenem un compromís molt seriós.» De tres línies, sense cap mena de concreció pressupostària, eh? Aleshores, vostès diuen: «No, no, això és..., m'ha de creure, senyor Ribó, faci'm crèdit, ja en parlarem...» Hi ha una partida, senyor Mas, de la típica política de vostès –línia argumental: professionalitzar la beneficència–: ensenyament a Ensenyament, formació d'adults –pobrets– a Benestar; «vivenda» a Política Territorial, «vivenda» per als pobres a Benestar, a Adigsa. I ara igual: guarderies, aquestes no estan a Ensenyament, tampoc, però, vaja, ja farem un calaixet de beneficència per donar diners. D'això se'n diu professionalitzar la beneficència. I, si vol molta més línia argumental, només cal que la continuï.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. El senyor conseller no torna a intervenir? (*Pausa.*) No. Moltes gràcies.

La segona esmena a la totalitat, del Grup Socialista, són dues esmenes, a l'estat d'ingressos, que s'han de debatre conjuntament. Per exposar les dues esmenes té la paraula, pel Grup Socialista, el diputat senyor Joaquim Nadal, per un temps màxim de trenta minuts.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, em temo, vist aquest primer torn de debat, que

assistirem a un continuat diàleg de sords, i que els arguments dels grups de l'oposició no seran rebuts i cauran en un sac foradat.

Però, senyor conseller, si tot anés tan bé, no passarien coses que passen. I en passen moltes que denoten que les coses, a Catalunya, no van tan bé. Poden anar bé en el terreny de l'economia i de les dades de l'economia, poden anar raonablement bé en alguns aspectes del funcionament del conjunt de la societat, i en d'altres no, però allà on no van bé –i en molts casos no van gens bé, i els símptomes són creixentment alarmants– és en el funcionament de l'Administració de la Generalitat. I aquests pressupostos que debatem avui, i que debatrem en els propers dies, expressen, haurien d'expressar, la voluntat de fer coses, els programes, les idees, del Govern de la Generalitat. Però les seves rigideses, els problemes que tenen, els problemes financers de l'Administració de la Generalitat, impedeixen, objectivament, que aquests pressupostos siguin un instrument adequat per fer política.

Passen moltes coses, i en parlarem probablement en la rèplica, però deixi'm dir-li, només a títol d'exemple, que, si tot anés tan bé, no caldria que el mecanisme perquè determinades institucions o entitats acabessin rebent la col·laboració econòmica del Govern de la Generalitat per programes del Govern de la Generalitat, no caldria que fos la figura tan estrambòtica i peculiar d'assignar un crèdit a un Institut Català de Finances, per quantitats que no arriben ni tan solament als tres dígitos. I això té els noms que vulguin. El senyor Ribó ha fet servir unes determinades paraules. Potser n'hi ha prou utilitzant-ne d'altres. Simplement, les coses no van prou bé.

Tant no van prou bé que el moment dolç que vostè esmentava de l'economia catalana no té, lamentablement, res a veure –res a veure– amb aquests pressupostos. És a dir, la capacitat d'intervenció d'aquests pressupostos per afavorir les condicions perquè les coses segueixin anant tan bé com van és zero. No hi ha marge de maniobra. No hi ha cap acció ni cap programa pressupostari que denoti polítiques que puguin ajudar de veritat l'economia productiva i, al mateix temps, la prestació de determinats programes que ajudin a un dels objectius que vostè citava, que és la cohesió social.

Mai, mai, mai, mai, no hi havia hagut tanta distància, tant abisme, entre la realitat i un pressupost, entre els discursos o les paraules i els fets, i fins i tot –deixi'm dir-ho, senyor conseller– entre el to que vostè utilitza i els continguts que s'amaguen –que s'amaguen, que hi ha al darrere, subjacents– al pressupost. Vostè utilitza un to planer –com a mínim en la primera intervenció–, una mica més arrogant en la rèplica, però, darrere de tot això, hi ha uns pressupostos d'emergència. Per a una situació que és d'emergència. I nosaltres proposem el retorn d'aquests pressupostos al Govern perquè presentem aquests pressupostos com els han presentat és una autèntica temeritat.

1999 serà, inevitablement, un any electoral; serà quan sigui, pel que fa a les eleccions autonòmiques; fins i tot, eventualment, pel que fa a d'altres eleccions –excepte les municipals, que tenen data fixa. Però, en el calenda-

ri, el senyor president s'ha permès anades i vingudes i alguna correcció, amb poca cintura. Però, si les eleccions autonòmiques s'avancen sense justificació, aquests pressupostos, que són una temeritat, seran també –ho hauran estat– un acte de prepotència, denotaran una acció d'una provisionalitat extrema i, en el fons, no deixaran de ser una fugida endavant.

I, si les eleccions són al mes de novembre, és a dir, quan toca, com que voldrà dir que, amb aquest pressupost, que no serveix per a gaire re, allarguen la situació inútilment, allarguen la provisionalitat, de fet, aquests pressupostos seran, hauran estat una autèntica irresponsabilitat. Per què? Perquè són uns pressupostos d'estar per casa, perquè són uns pressupostos condemnats a incomplir-se, plens de previsions que no admetran el contrast amb la realitat, com ho han provat reiteradament totes les liquidacions dels pressupostos anteriors i, a més a més, condemnats a anar fent...

I, a més a més, el que és més trist, el que és més lamentable, el que és més preocupant és que són uns pressupostos on no hi ha –perquè no n'hi pot haver, al darrere– ni un projecte de país, ni una proposta de futur, ni una sola estratègia per col·laborar amb la competitivitat i el creixement.

No hi ha això, i no hi ha ni tan solament el que caldria que hi hagués per corregir mínimament totes les desviacions que hi ha en la política pressupostària, en la situació financera de la Generalitat. No hi ha cap element que permeti pensar que vostès volen corregir –volen corregir–, més enllà de les paraules, més enllà de les previsions i les anotacions comptables, la situació financera i els estats financers del Govern de la Generalitat per complir –hi insisteixo–, més enllà de la comptabilitat creativa, les previsions del Tractat de Maastricht i de la convergència europea. I no hi ha cap element que permeti pensar amb optimisme que vostès impulsen el sanejament d'aquests comptes, l'estalvi corrent i la possibilitat de fer una política d'inversions adequada.

I, per altra banda, deixi'm dir que l'anunci fet ahir solemnement pel president de la Generalitat pel que fa al pacte fiscal, que vostè no ha esmentat del tot però que sí que ha esmentat implícitament, és, posat ahir i dit com va ser dit, una autèntica provocació. És un provocació a aquest Parlament i és una provocació demagògica –si m'ho permet– al conjunt dels ciutadans de Catalunya. Després de divuit anys i abans de confessar un fracàs, s'arriba a la conclusió lamentable que ara toca utilitzar els ciutadans; no servir als ciutadans: mobilitzar els ciutadans, utilitzar els ciutadans de Catalunya per a un objectiu que no és servir-los, sinó corregir els defectes d'una gestió que en matèria econòmica ha sumat fracàs darrere fracàs. De fet, senyor conseller, ara totes les crides al màxim consens parlamentari, al que sigui possible, són en les actuals condicions polítiques d'avui absolutament inútils, perquè quantes vegades abans que vostès d'altres grups –no un, no dos, com a mínim tres grups d'aquesta cambra– han dit que hi havia problemes de finançament, que hi havia un mal finançament, que estava mal orientat el darrer acord de finançament i que calia una obertura? Digui el que di-

gui respecte als tractes que pugui haver tingut amb el meu partit federal. És igual. Però si és igual!

Tot era bo mentre anava tirant i ha deixat de ser bo a partir del moment en què arriben a la conclusió que això no té «arreglo» i que l'única manera d'arreglar-ho és tirar pel broc gros i dir allò que diuen tot tipus d'estudis, però que es podia enfocar d'una altra manera i, evidentment, no s'havia d'enfocar ni ahir... Tot és legítim naturalment, els partits poden fer el que vulguin –ja ho ha dit vostè–, però en el debat parlamentari també. Sobretot si hi hagués el president de la Generalitat aquí, que no perquè li agradin les càmeres i els focus o a nosaltres ens espantin no tria preferentment sempre tribunes que no són aquesta per situar el debat fora de l'àmbit en què el situa o l'ha de situar: la sobirania dels ciutadans exercida cada quatre anys amb la majoria que vostès tenen, que per això la tenen, i a vegades no l'exerceixen. Ara es pot apel·lar a la responsabilitat d'Estat i alhora amenaçar amb mobilitzacions? No es pot plantejar una negociació responsable des de l'auto-crítica, des del reconeixement que no s'ha fet prou bé, des del reconeixement que mai no n'hi ha hagut prou, des del reconeixement que l'últim sistema pactat ha estat un fracàs, tot i que vostè ha dit que havia sigut raonablement bo fins ara? Però no és així, i no és així –i intentaré ser ràpid i, en tot cas, en el torn de rèplica ja hi tornarem– per unes quantes raons que explicaré de seguida.

Primer de tot: vostè ens presenta un pressupost amb el peu canviat. Els ciutadans de Catalunya, les empreses de Catalunya han fet allò que havien de fer i han començat a funcionar a tota marxa, i bé, i fins i tot han canviat l'estructura de la balança comercial, i les exportacions tenen un pes espectacular. Però els ciutadans de Catalunya han apostat pel creixement a mitjà i a llarg termini, han practicat un cert estalvi i han decidit invertir; han moderat les seves despeses, han estalviat, gasten diners, inverteixen. El Govern, en canvi, s'ho miri com s'hi miri i ho munti com ho munti, sumant i restant –que és l'únic que jo sé fer, que sóc de lletres–, sumant i restant, el seu Govern, a través dels seus pressupostos i sobretot de la realitat de les liquidacions dels seus pressupostos, cada cop gasta més, més malament i inverteix menys. I les dades del creixement, i del creixement de les partides d'aquest pressupost, assenyalen aquesta contradicció: la despesa corrent, en termes reals, creix un 5,5%, nominal 7,5, és igual; l'endeutament té un creixement imparable i no el saben parar. I una política d'endeutament pot ser raonablement bona, sobretot si es combina adequadament amb mesures de contenció i d'estalvi en el moment oportú per sanejar en el moment que toca i poder-hi tornar més endavant. Però vostès això no ho fan. I què vol dir això? Que, diguin el que diguin les xifres del pressupost, les inversions reals baixen un 7% l'any 1999. I que les inversions baixin és persistir d'una forma contumaç en l'error que li han assenyalat tots els sectors productius del país.

Segon: Catalunya és la comunitat que més gasta i la que inverteix menys. El cost de funcionament del nostre Govern, del seu Govern, que també és el nostre, amb tots els serveis que ofereix, és un 13% més alt que el de qualsevol de les altres comunitats que tenen les matei-

xes competències que nosaltres, i que això sigui així denota un grau d'ineficiència que és poc presentable. I, només situant-se a un nivell de despeses per habitant semblant a la mitjana de les altres comunitats autònomes, vostè podria produir en el pressupost un estalvi corrent de 200.000 milions de pessetes anuals que li vindrien molt bé, molt, molt bé per gastar en altres coses i per situar les despeses de capital, les inversions, en un nivell que com a mínim s'assemblés al de la mitjana de les altres comunitats autònomes de l'article 151 i que no s'hi assembla perquè està 10, 12, 15.000 milions de pessetes per sota d'aquesta mitjana. I, per altra banda, les poques despeses de capital que vostès fan, són la comunitat autònoma que les finança més malament, perquè no les finança prou ni amb ingressos de capital ni amb estalvi; les finança sobretot amb endeutament.

I, per altra banda, tot i que vostè fa un discurs en un to pla i doctoral i d'un cert convenciment, el seu pressupost conté com a mínim tres inexactituds radicals, per no dir-ne falsedats. Vostè diu: «Les nostres inversions creixen un 8%»; vostè diu: «La nostra previsió del dèficit és de 10.804 milions de pessetes i el nostre increment de l'endeutament, que ha baixat moltíssim, es situa en els 22.042 milions de pessetes.» Doncs, bé, les inversions baixen un 7, i baixen un 7 perquè vostès, que han triat de comptabilitzar la major part de les inversions per altres motius espuris, pressupostàriament parlant, de comptabilitzar-les a través de les empreses públiques, les inversions de les empreses públiques baixen un 15%, i el resultat final, arrodonit, consolidat, és que les inversions baixen aquest 7%. I, en canvi, ho fan servir com una via per ocultar el dèficit i l'endeutament real i situen el 53% de totes les seves inversions en empreses públiques.

Segon, pel que fa al dèficit, home, l'objectiu de Convergència els obliga, i a cop d'escarpa i martell, catacrac, fan entrar el clau per la cabota, ja hi és: 10.804... Però les xifres reals es situen, si hi suma el dèficit camuflat a GISA i a Regsa, són 66.158 milions de pessetes, que després, a poc a poc, vostè ha d'anar tornant i ha de comptabilitzar en el compte d'aquestes empreses com actius financers.

I tercer, pel que fa al deute, vostè diu també: «Convergència obliga, hem d'anar baixant i ens hem de situar a un nivell raonable: 22.000 milions de pessetes.» Però els reals, els reals són prop de 100.000. Ja ens ho mirarem a la rèplica; vostè em dirà que no i jo li cantaré totes les xifres una per una, i ja veurem si les pot confirmar o desmentir. I els acumulats –vaig també a xifres del senyor Ribó– són, ell diu: 2 bilions 100.000 milions; nosaltres, comptant-ho tot, tot, tot, 2 bilions 307.000 milions de pessetes. Ja els repassarem, li donarem el quadre i li faré aquest regal. Compti que no l'he fet pas jo. Aquí hi ha molts experts que hi han treballat i que fan que els números cantin, i després potser, en una pròxima pregunta, en comptes de formular-li la pregunta en abstracte, li direm: «Digui si sí o si no, un per un, tots aquests que li estem dient, grup per grup, Administració de la Generalitat, empreses públiques, organismes autònoms, Corporació Catalana de Ràdio i Televisió..., anar sumant, si són o no són, *digat ser cier-*

to» –vostès, que tenen tants advocats en el seu Grup– «2 bilions 307.000 milions de pessetes.» Perquè les coses van per aquí.

I per altra banda –i amb això voldria acabar, senyor conseller–, l'estructura de la despesa, l'estructura per departaments de la despesa, sobretot d'inversions, desmenteix aquell objectiu –un dels quatre que vostè esmentava al principi–: el de la cohesió social, el del manteniment d'una prestació de serveis, etcètera. Pensi que al darrere d'aquest pressupost hi ha un programa inevitablement conservador, però no perquè vulguin, perquè els seus discursos són d'una altra mena: s'hi veuen obligats, no tenen més remei i no hi ha absolutament res –absolutament res– que expliciti una intencionalitat, com no siguin aquests 400 o 500 milions de pessetes que diuen que han posat per als ajuts a famílies i que efectivament faran, divuit anys més tard i després de no haver fet des de fa cinc anys cap guarderia. Però pensi sobretot que mentre el Departament de Presidència incrementa les seves inversions un 72%, el d'Indústria, Comerç i Turisme baixa un 72%, i pensi que mentre el Departament de Benestar Social... –i no hi ha el senyor Comas, que reia molt quan el senyor Ribó deia no sé què..., allò de la presó, és veritat; no sé per què li ha fet tanta gràcia–, el Departament de Benestar Social apuja les inversions un 185%; és espectacular, escolti, finalment hem arribat al paradigma de la política social. Punt d'arrencada de l'any passat: 674 milions de pessetes. És absolutament ridícul, absolutament ridícul. I el -1% en Cultura, el -10% en Sanitat, el -4% en Política Territorial, el -28% en Agricultura i el +1% en Ensenyament, més el creixement continuat i imparable, facin les operacions que facin, del dèficit de la sanitat, que creix en 60.000 milions de pessetes any i que només podran pal·liar en part gràcies a aquesta operació que ja li ha esmenat el senyor Ribó, indiquen que vostès van francament molt mal orientats pel que fa a una política que volen, que pretenen que sigui de cohesió social, però que no ho és en cap cas. I no ho és ni per a la sanitat, ni per a l'ensenyament, ni per al benestar social, ni per a la cooperació amb els governs locals, ni per a la gestió dels residus, ni per al funcionament de cap dels serveis que suposadament vostès diuen que s'han de destinar i que són els que pertiquen i corresponen a una administració que vol atendre el conjunt de les necessitats dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya.

En el torn de rèplica li faré alguna proposta per veure si això ho arreglem entre tots, però quedi clar que per nosaltres aquest pressupost és una temeritat, és un acte de molt poca responsabilitat política, siguin quan siguin les eleccions, perquè si són el març haurà estat un acte de prepotència i si són el novembre haurà estat purament i rasament una autèntica irresponsabilitat.

Gràcies, senyor president, senyores diputades i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. Per al torn de rèplica, té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller d'Economia i Finances

Sí, gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor Nadal, la conclusió de les seves darreres paraules és que no havíem d'haver fet el pressupost, perquè, el fem quan el fem, està mal fet, tant si és per les eleccions el març com si és per les eleccions el novembre –que un dia o altre han de ser, l'any 99, perquè tocaran–, doncs, resulta que no havíem de fer el pressupost.

Bé, alguns comentaris sobre la seva intervenció. Vostè ha començat dient que nosaltres tenim molts problemes financers, que el país va molt bé –ho ha dit vostè mateix, en molts àmbits diferents; jo celebro que vostè comparteixi aquesta visió–, ràpidament hi ha afegit que –jo he interpretat això– el país va molt bé, malgrat el Govern que té; més o menys ha vingut a dir això. Funcionem tan malament en el Govern que, vaja, el país té un Govern que no se'l mereix, per dolent; això és el que vostè venia a dir.

Jo, en aquest sentit, el que li he de dir és que vostè s'ha apuntat una mica al discurs fàcil, al de sempre –al de sempre que es fa moltes vegades des de l'oposició–: quan el país va bé sempre és perquè el país té solidesa pròpia, perquè té empena, perquè la gent val molt; el Govern no hi té absolutament res a veure. Tots els problemes que hi ha en el país són responsabilitat del Govern. Vostè ha fet aquest discurs clàssic, diguem-ho així, que..., bé, doncs, que ja l'hem escoltat moltes vegades, i que això, si em permet, i li ho dic amb tota, diguem-ne, cordialitat, doncs, trenca una mica les essències de les seves afirmacions. No pot ser que el país vagi bé i que el Govern ho faci tot malament; no pot ser. Alguna cosa deu fer bé el Govern, quan el país, segons vostè mateix, va tan bé en tants àmbits diferents.

Ara, com que aquí probablement no ens posarem d'acord –perquè vostè seguirà dient que no, que ho fem malament, i jo seguiré dient que ho fem tot el bé que sabem i que jo crec que ho fem, en bona mesura, d'una forma clarament positiva i d'una forma clarament eficaç–, el que sí que li vull dir, ja que estem parlant dels pressupostos, és que quan vostè ens atribueix tants i tants i tants problemes financers, doncs, s'oblida d'una cosa, i és que en aquests pressupostos de l'any 99 –jo li prego que en aquest sentit, doncs, hi presti una mica d'atenció a aquest Projecte de pressupostos– vostè veurà que hi ha un esforç perquè aquests problemes financers que vostè ens atribueix, doncs, no siguin tan evidents com vostè diu. És molt difícil que tinguem tants i tants i tants problemes financers si aconseguim en un sol any, any 99, reduir el dèficit, reduir els interessos, reduir el ritme de creixement de l'endeutament i, a més a més, incrementar l'estalvi corrent. Com pot ser que ens proposem i que puguem aconseguir fer tot això i, al mateix temps, tinguem tants i tants i tants problemes financers com vostè està denunciant?

Un Govern que és capaç de fer aquestes quatre coses alhora: de reduir el dèficit, de reduir els interessos, de reduir el ritme de creixement de l'endeutament i d'incrementar l'estalvi –que, evidentment, està per fer, però que ens proposem amb tota contundència de portar a terme durant l'any que ve, com hem estat fent durant,

per exemple, aquest any 98–..., això no és símptoma de malaltia financera; és símptoma que hi ha una situació, que és la que és, que el Govern hi fa front i que, a més a més, hi pot fer front i se'n pot sortir clarament per millorar, com he dit en la meua presentació, el rigor i la salut pressupostaris de la mateixa Generalitat.

Vostè ha posat un exemple, ha posat un exemple que, segons vostè, il·lustra els problemes que arribem a tenir: ens parlava d'aquestes operacions que es fan a través de l'Institut Català de Finances per poder avançar algunes construccions, bàsicament, d'equipaments, perquè, bàsicament, això està centrat, si no ho recordo malament, en el Departament de Cultura. Escolti'm, si tots els nostres problemes són aquests..., fins i tot, jo m'hi apunto, senyor Nadal –fins i tot, jo m'hi apunto. Això és peix petit, tot això, peix petit. Dintre d'un pressupost de 2 bilions de pessetes, aquestes operacions no representen, pràcticament –pràcticament–, res. I si es fan és per intentar avançar alguns programes, que segurament toca fer i que el Govern vol fer i que, en la conjuntura en què s'està, seria més difícil fer-ho d'una altra manera. No seria impossible; simplement és que s'hauria de retardar en el temps, simplement això. Es faria igualment, el que passa és que, en lloc de fer-ho més tard, es fa més aviat.

Ara li'n posaré un altre exemple, perquè vegi fins a quin punt volem trobar solucions a les coses. És un exemple en el qual també tindrà un paper l'ICF –ja li avanço que el farem intervenir més en aquesta línia. Concretament, són les subvencions pels habitatges, les subvencions per a la gent que pot acollir-se als plans de l'habitatge –als anteriors, bàsicament– i que, com a conseqüència moltes vegades d'insuficiències pressupostàries del conjunt de les administracions que fan Pla de l'habitatge –que és impossible de preveure, a començaments d'any, quanta gent s'hi apuntarà i que, per tant, normalment, sempre són partides ampliables–, el que acaba passant és que la gent que podrien tenir aquestes subvencions –que, de fet, hi tenen dret i que s'hi apunten– acaben cobrant més tard del que seria raonable. Doncs, bé, jo em proposo, d'acord amb el conseller de Política Territorial i Obres Públiques, per a l'any 99, d'avançar internament, dintre de la Generalitat, unes bestretes de tresoreria, per entendre'ns, a on hi jugarà l'ICF, perquè aquestes famílies que tenen dret a cobrar una subvenció i que, fins ara, no l'han cobrat, la puguin cobrar íntegrament durant els primers mesos de l'any 99. Ens proposem això. Vostè ho denunciarà, perquè dirà que és una mala pràctica, que això és endeutar-se..., dirà el que vulgui. Però això –ho torno a dir– és una pura bestreta de tresoreria per avançar unes subvencions a una gent que ja havien d'haver cobrat en circumstàncies normals; d'aquesta manera farem un bon servei al ciutadà, i amb dos exercicis més podrem equilibrar, perfectament, aquesta situació. Ja li ho avanço. Vull dir..., segurament vostè ho criticarà, però nosaltres sempre serem partidaris d'intentar trobar solucions operatives per resoldre els problemes de la gent. I, si en aquest moment les trobem, i les trobem per aquesta via, no dubtarem pas a utilitzar-la.

Una altra cosa que vostè també ha dit –i amb això segueix l'argument, també, tradicional–: el tema de l'en-

deutament. Això de l'endeutament sembla, pràcticament, una subhasta. Perquè surt el senyor Ribó, parla de 2 bilions 100.000 milions de pessetes; surt vostè i ja ho apuja a 2 bilions 300.000 milions, una mica més. Suposo que quan en surti un altre, doncs, encara ho apujarà encara més. Però jo el que li puc dir és que, més enllà d'aquesta subhasta, la realitat no és aquesta –la realitat no és aquesta.

Jo he dit, en moltes ocasions..., cada vegada que vostès m'ho han preguntat he donat les xifres d'endeutament de la Generalitat. Fa uns quants mesos les vaig donar, també, al Parlament de Catalunya, una vegada més. Nosaltres comptant-ho tot, tot..., tot vol dir tot. Tot vol dir allò que els altres no compten; vol dir això. Perquè, escolti'm, quan vostè li preguntí l'endeutament a l'Estat central, vostè veurà com en el Govern central no li donen les xifres d'endeutament consolidat, ni aquest Govern central ni els anteriors. No hi són, no les donen. Nosaltres sí que les donem, li sumem tot, li sumem la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, les empreses públiques, tinguin o no tinguin ingressos propis, que moltes d'aquestes empreses tenen ingressos propis, i, per tant, l'endeutament és molt relatiu, si vostè el consolida en aquest sentit, no? Perquè elles mateixes tenen capacitat per tornar aquest endeutament acumulat. Sumant-ho tot, la sanitat inclosa, tot el que vostè vulgui, nosaltres estem, aproximadament, en un nivell d'endeutament d'1,7 bilions de pessetes. Endeutament financer, que és, a més a més, el que es comptabilitza a tots els nivells quan es parla d'endeutament.

Ara, escolti'm, si vostè, a més a més de l'endeutament financer, hi vol sumar també deutes comercials, aleshores, només li demano una cosa: promogui alguna iniciativa perquè totes les administracions públiques, sense excepció, facin el mateix. No ens ho faci fer només a la Generalitat de Catalunya. Perquè, aleshores, donaria la sensació que vostè vol que la fotografia de la Generalitat de Catalunya sigui una fotografia absolutament distorsionada respecte a la resta. I això, jo estic segur que una persona com vostè i un grup com el seu això no ho desitgen. Per tant, o per tothom igual, o per a tothom igual i canviant els criteris, o, de moment, nosaltres ens hem d'ajustar als criteris que es marquen. I en els criteris que es marquen, que són els de l'endeutament financer, a efectes dels escenaris consignats amb Madrid, a aquest efecte estem molt lluny d'aquests 1,7 bilions de pessetes –estem entre 1,3 i 1,4, d'allò que diuen els altres, entre 1,3 i 1,4. Per tant, si ens vol comparar, compari'ns a aquest nivell. No ens compari perquè nosaltres, transparentment, donem totes les xifres i altres no ho fan. Compari'ns, també, a nosaltres amb el seu Govern, com vostè mateix deia, en termes homogenis.

Una altra dada important sobre l'endeutament. Vostè estarà d'acord amb mi –perquè vostè també gestiona, de fet, un govern– que l'efecte més negatiu que hi pot haver sobre l'endeutament acumulat no és tant el volum de l'endeutament per si mateix com la incidència que aquest endeutament té pressupost a pressupost, és a dir, la càrrega financera. Quantes pessetes de cada any s'han de destinar a amortitzar i a pagar els interessos d'aquest deute, sobretot a pagar els interessos? Perquè

moltes vegades vostè sap que l'endeutament es va refinançant i que, per tant, els deutes nous, de fet, signifiquen amortitzacions, també, de deutes antics, les operacions de refinançament.

Doncs, bé, centrant-nos en la partida d'interessos, que és allò que impacta pressupost a pressupost i que és allò que condiciona el marge de maniobra del Govern, comptant aquesta partida, jo els he explicat en la presentació que nosaltres tindrem una disminució del 7,2%, que signifiquen, a nivell de sector públic administratiu, 7.000 milions de pessetes menys. Aquest és l'efecte de l'endeutament que s'ha de mirar. Vol dir que nosaltres l'any 99, tot i que l'endeutament puja una mica, menys que el 98, però puja una mica, aquells 22.000 milions de pessetes, a llarg termini, tot i això, el nostre marge de maniobra pressupostària augmenta, perquè la nostra partida d'interessos disminueix de 7.000 milions de pessetes. Aquest és el debat real, perquè són aquests interessos els que fan impossible de fer altres coses, són aquesta partida, concretament. I en aquesta partida millorem, és una evidència que millorem; no només millorarem el 99, millorarem també el 98 respecte a les previsions inicials. Ens estalviarem diners, aquest any 98, per aquest concepte.

Vostè feia també referència a un altre tema, que era el de les inversions. I ara ens diu que les inversions baixen un 7%. Doncs, no és veritat, senyor Nadal, no és veritat –no és veritat. I no és veritat per la següent raó: jo entenc que vostès han comès un error en aquest sentit, i és que quan comparen un pressupost amb l'altre..., primer, no comparen l'esforç que fa directament la Generalitat, sinó que sumen totes les empreses per elles mateixes, no amb el que reben de la Generalitat, sinó amb el que s'endeuten per poder invertir. Sumen tot això, perquè suposo que és la comparació que els va bé per presentar una imatge, diguem-ne, una mica menys brillant, per dir-ho així, de la iniciativa del Govern en matèria d'increment d'inversions. I, aleshores, aquí ja han comès un error, que és que han agafat el pressupost que es va presentar en el Parlament de Catalunya l'any 97, per al 98, van agafar les xifres inicials del pressupost i no han agafat les xifres definitives aprovades per aquest Parlament de Catalunya –per aquest Parlament de Catalunya. Si haguessin agafat aquestes xifres últimes, i fins i tot fent aquesta anàlisi del quadre d'inversions reals que vostès han fet per poder presentar això més negativament, veurien que aquesta disminució no és del 7%, sinó que és del 2,6%; veurien això.

Per tant –si em permeten un moment, els ho acabo d'explicar–, vostès han comès un error important. Quan ens diuen que falsegem les dades, vostès s'equivoquen, perquè vostès mateixos presenten unes dades que són falses i errònies per si mateixes. Per tant, jo li prego que vostè, en tot cas, amb aquesta anàlisi, pugui a la tribuna i, si em fa crèdit al que jo li he dit, esmeni el que vostè ha comentat durant aquests darrers dies al seu Grup, i avui mateix vostè en aquesta tribuna.

Ara, dit això, i perquè tampoc hi hagi confusió, si vostès agafen, amb aquest 2,6% de disminució, si vostès agafen el nivell d'agregació que han estat agafant, jo crec que també s'equivoquen. Per una raó: perquè el que compta, tal com jo ho veig, és l'esforç que fa la

Generalitat a través del seu pressupost en matèria d'inversió. És a dir, del pressupost central de la Generalitat, que va dirigit a tot arreu –empreses, organismes autònoms, etcètera–, quina prioritat es dona a les inversions i quina no? Doncs, bé, la prioritat que es dona a les inversions en aquest pressupost de transferència, cap a fora, és amb un increment del 8% respecte a l'any 98. És exactament així. Aleshores, què passa? Vostès fan una anàlisi que té un gran risc d'error –jo li donaré dos arguments per confirmar aquesta afirmació–, té dos grans riscos d'error.

Primer, vostès no tenen en compte que les empreses públiques de la Generalitat –i, concretament, dues, que són GISA i Regsa– reben encàrrecs del Govern per invertir més enllà de l'annex d'inversions reals en el transcurs de l'any. Dit d'una altra manera, vostès, en aquesta xifra –teòricament de presentació d'una disminució del 2%–, no han tingut en compte, per exemple, una cosa tan important... –perquè no la podien tenir en compte, perquè no està en l'annex d'inversions del pressupost, encara, no hi podia estar; però, home, jo els ho explico perquè vegin fins a quin punt aquesta anàlisi és distorsionada i té el risc d'error–, no han tingut en compte l'encàrrec que es farà properament a GISA del conveni d'infraestructures en el transport públic; cosa que vol dir que, gràcies a aquest encàrrec, que no es pagarà l'any 99 i que, per tant, no té efectes pressupostaris, GISA invertirà molt més del que figura en l'annex d'inversions. Per tant, si el que volen anar és a inversió real, física, aleshores ho haurem de contemplar tot. Però és que en aquest moment processal era impossible posar-hi aquestes inversions, que hi seran –hi seran–, i, per tant, aquest dos i escaig per cent que els surt en aquesta filigrana que vostès han fet d'anàlisi pressupostària tampoc serà veritat –tampoc serà veritat. Hi haurà un increment en aquest sentit.

I dos: vostès no ens poden criticar per endeutar-nos contínuament, com estan fent, i, al mateix temps, demanar-nos que les empreses públiques aquestes inverteixin més..., a càrrec de què? Si resulta que les transferències de la Generalitat ja s'incrementen un 8%, per invertir més només hi ha una fórmula, només n'hi ha una, que és endeutar-se; només hi ha aquesta. I vostès ens demanen contínuament que les empreses públiques no s'endeutin, que no centrifuguem els deutes, ens demanen vostès contínuament. Doncs, bé, l'any 99, hi haurà una disminució de l'endeutament de les empreses públiques, i, com a conseqüència d'aquesta disminució, alguns programes d'inversió aniran, lògicament, a la baixa, però a canvi d'endeutar-se menys, que és el que vostès ens demanen. I en el que insisteixo és en el mateix concepte: l'esforç que fa el pressupost central de la Generalitat per invertir s'incrementa d'un 8% respecte a l'any 98 i, si agaféssim els consolidats finals –això vol dir comptant les empreses i comptant-ho tot–, s'incrementaria un 5,4%.

Dos comentaris finals més sobre dos temes que també vostè ha esmentat. El primer és la comparació aquesta que fan amb la resta de comunitats autònomes, no? Jo no sé exactament quines xifres han agafat; jo en tinc unes aquí, que m'ofereixo a contrastar amb vostès amb una certa tranquil·litat –segurament, avui serà impossi-

ble–, a través de les quals es demostra que les nostres despeses de funcionament no són més altes que les de les altres comunitats autònomes que es podrien comparar més amb nosaltres. Concretament, tinc una xifra aquí, per exemple, de despeses de funcionament, sense el capítol 4, sense transferències corrents –és a dir, bàsicament, l'1 i el 2–, on nosaltres gastem 147.000 pessetes per habitant contra 145.000 d'Andalusia –pràcticament igual–; 181.000 de Canàries –molt per sobre–; 156.000 de Galícia, i 123.000 de València, que en aquest cas sí que està clarament per sota. Aquesta és l'estadística que jo tinc aquí. Ho torno a dir: no sé exactament què han sumat i què han deixat de sumar; vostè feia gala aquí que sap sumar i restar..., doncs, no sé exactament, en aquest cas, què han sumat i què han restat, no?

Ara, deixi'm dir-li una cosa, ja no tant a nivell numèric com a nivell de conceptes, no? És clar, hi ha despeses de funcionament que no són dolentes i, en canvi, aquí, sempre, sempre, sempre, la despesa corrent es presenta com una despesa, diguem-ne, insana, no?, quan no és així. Vostès diuen: «Vostès gasten més en despesa corrent.» Home, doncs, miri, en el cas que gastéssim més –que no ho sé, perquè torno a dir que, l'anàlisi, no sé exactament com està feta–, s'hauria de tenir en compte, per exemple, qui aplica amb més intensitat o menys la LOGSE, perquè, escolti, apostar per la LOGSE, per la reforma educativa, vol dir gastar més en despesa corrent, perquè vol dir més mestres. Jo, abans, els ho deia a la presentació: 609 mestres més per a l'any 99. I això és despesa corrent, això són sous! I, amb el pas del temps, són triennis; vol dir més despeses de funcionament a les escoles. O és que les escoles no han de funcionar, independentment que un dia o altre es fan?, i això és inversió. No és important que després funcionin i que comprin material de tot tipus? Això és despesa de funcionament; per tant, és evident que qui té més aplicació de la LOGSE tindrà més despesa de funcionament, i, a més a més, la LOGSE i Ensenyament pesen molt dintre dels nostres pressupostos.

I, la sanitat, que es pot comparar el model sanitari català amb qualsevol altra d'aquestes comunitats que abans hem esmentat? La sanitat és altament intensiva en despesa corrent, lògicament, perquè, d'hospitals, se'n fa algun de tant en tant, però després han de funcionar, aquests hospitals –i tot això és despesa corrent. Vol dir que, com més ambició és un model sanitari –i el català ho és particularment–, més despesa corrent hi haurà. I els sous dels funcionaris? A Catalunya, hi ha un nivell d'inflació, normalment, una mica més alt que a Espanya: els sous dels funcionaris són una mica més alts a Catalunya que no pas a la resta de les comunitats autònomes en línies generals –no molt més, però una mica més, sí. Què ens està dient: que s'ha d'abaixar el sou dels funcionaris per disminuir la despesa corrent? Suposo que no ens està dient això, i aquesta també és una diferència que tenim respecte a altres comunitats autònomes, no? I el Consorci de Promoció Comercial de Catalunya? Quantes comunitats autònomes d'aquestes amb les quals vostè ens compara tenen una xarxa d'oficines per tot el món per donar suport a l'economia productiva, com vostè reclamava? Quantes n'hi ha? No n'hi ha ni una, pràcticament, que tingui una xarxa com

la que tenim nosaltres. No és aquest un fet diferencial important? No ho és, per exemple, la Policia de la Generalitat, la policia autonòmica, que també comporta, lògicament, despesa corrent? I, com això, podria posar tants i tants altres exemples; per tant, home, no em sembla correcte, en el cas que fossin, diguem-ne, les xifres que vostè donava –que jo crec que estan equivocades, i jo n'hi he proporcionat unes altres–, comparar, simplement, la proporció de la despesa corrent respecte a governs i administracions que, probablement, estan prestant, també, a la seva gent un nivell de serveis diferents.

I, finalment, vostè ha fet referència, també, com el senyor Ribó, al tema del pacte fiscal, el pacte de finançament, no? Jo, aquí, només li voldria donar un parell de..., comentar un parell de coses, vaja. Primer: el seu candidat, el seu candidat a la presidència de la Generalitat, fa molt pocs dies, es va posar al costat de les posicions del Govern –i ho agraïm, i ho agraïm–, almenys això és el que vam interpretar de les notícies públiques que van sortir. I ho torno a dir: ho agraïm; el mateix president de la Generalitat ho ha agraït en més d'una ocasió. Segon: si això va ser així, que jo crec que sí –hem interpretat que sí i ara no ens ho aigualeixi, senyor Nadal, perquè nosaltres confiem que serà així–, si això és així, això vol dir un reconeixement explícit, explícit i molt important, de les insuficiències financeres que ha tingut la Generalitat durant molts anys. És així! Si la xifra és la que el seu mateix candidat a la presidència de la Generalitat va donar, si és aquesta, en quatre anys, senyor Nadal, en quatre anys, nosaltres posaríem a zero el comptador del deute de la Generalitat: zero, en quatre anys, en una legislatura. Per tant, tenen o no tenen a veure, segons la seva mateixa defensa de les xifres, tenen o no tenen a veure l'actual situació financera de la Generalitat i l'actual nivell d'endeutament amb el sistema de finançament? Sí o no? El seu candidat a la presidència de la Generalitat, indirectament, ha dit que sí. I ho ha dit, a més a més, amb paraules majúscules, i ho torno a dir: nosaltres ho agraïm, perquè és el bon camí perquè, també a nivell del Parlament de Catalunya, ens puguem entendre en aquest sentit.

Segona cosa que també és bona perquè ens entenguem de cara al futur, que és el nostre propòsit –i també cerebro, en aquest sentit, totes les ofertes que vostès fan de col·laboració, que jo crec que s'han d'aprofitar de cara el futur–, segona cosa en la qual ens hem de posar d'acord: vostè ens pot dir que nosaltres hem anat pactant sistemes de finançament en el passat –d'acord–, i ens pot dir, com ha dit, que aquest darrer és especialment negatiu; no hi estic d'acord. Aquest darrer és especialment positiu, però vostè el pot criticar; està en el seu dret. Ara, si ens hem de posar d'acord, ens hauríem de posar d'acord en una cosa, que és que, independentment de l'actual sistema de finançament, que potser no és tan bo com en alguns moments nosaltres hem presentat, potser, vostès hauran de reconèixer que els models de finançament que, obligatòriament, perquè no hi havia altra sortida per a la governabilitat del conjunt de l'Estat, es van haver de pactar amb vostès durant molts anys tampoc devien ser els millors per a Catalunya.

Si vostès són capaços de dir públicament això, que no és un problema només d'aquests darrers dos anys, sinó un problema històric que s'arrossega des del començament de la democràcia a Espanya, aleshores, probablement, ens podrem entendre.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, honorable senyor conseller. Per al torn de contrarèplica, té la paraula, pel Grup Socialista, el diputat senyor Joaquim Nadal, per un temps màxim de deu minuts.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyor conseller, inversions –documents de vostès–, pressupostos per al 1998: 209.714 milions de pessetes; pressupostos del 1999: 195.194. Sumant i restant, baixen. Ja ho ha dit vostè, també. Després ha dit tota la resta, que és que fan tot tipus de jocs de mans i malabarismes que no apareixen en la documentació pressupostària per embolicar la troca i fer veure que gasten en un any coses que les reparteixen en dos, en tres o en quatre, que és el que passa amb els crèdits de l'Institut Català de Finances. Els crèdits de l'Institut Català de Finances no avancen cap inversió: paguen retards, paguen subvencions concedides fa un, dos, tres i quatre anys, per incapacitat de pagar-les per una via normal! I van esmicolant les subvencions i les col·laboracions amb altres administracions o entitats en despesa plurianual, i després ho emboliquen tot en paper de cel·lofana i un crèdit de l'Institut Català de Finances. Però això no va, això s'acaba, això s'acaba, i no es paga! És a dir, és la gota de l'aixeta que ja no raja més, s'està acabant, i vostès no ho volen reconèixer.

Dos: el deute. Miri, potser ens posarem d'acord. Total a llarg, 1,4; total a curt, 456.000; no financer, 150.000; universitats, 100.000; despeses al calaix del Departament de Sanitat, 120.000. Total, 2,3. 2,3? Bé, sumar i restar: 2,3. El total del deute del Govern de la Generalitat: 2,3. Però, bé, més coses. Vostè diu: «La nostra gran capacitat de disciplinar els nostres números.» Però si, pel que fa a l'endeutament, aquest any, han fet previsions –98– pressupostàries de 30.000 i els seus mateixos números, el 30 de juny, ja en donen 80.000! No baixaran, no baixarà i no baixaran fins al pressupostat, és a dir, no se n'estan sortint i tots els números es van desviant en una direcció no adequada.

I què passa? Que el paper ho aguanta tot! Estem discutint sobre el paper, aquí, coses que després no admeten el contrast de la realitat, i per això passen les coses que passen. En un sol dia –en un sol dia–, fa molt pocs dies, surten problemes amb els regants i els regadius, amb les infraestructures que ha de fer l'Estat, amb l'aigua, amb els peatges, amb els sencesostre, amb famílies que ocupen un edifici en ruïna, amb talls de protesta per la Nacional 340, amb residències que tenen els malalts en matalassos als passadissos, amb incendis... En un sol dia surten temes que una adequada política de govern

i una adequada política pressupostària podria subvenir i resoldre.

I per això nosaltres li diem: escolti, per què no es plantegen, a part de la gran fugida endavant de «Ja li explicaré què farem del finançament», un pla de sanejament? Per què no es plantegen un pla de sanejament de la sanitat, específic? Per què no fan una mica d'estalvi en la despesa corrent? No és pas dolenta, la despesa corrent; el que és dolent és una despesa corrent incontrolada, mal controlada, desbocada. Per què no dediquen una part de l'estalvi en despesa corrent, fent una bona auditoria de la despesa corrent dels seus diferents departaments, a finançar inversions sense recórrer a l'endeutament? Per què no fan un pla quadriennal de finançament dels ens locals de Catalunya, incrementant el fons, incrementant les transferències, revisant el Pla únic d'obres i serveis, que ho tenen tot encallat en un model absolutament obsolet, antiquat i que no serveix per a res? Per què no ho arreglen, això? Per què no fan un pla de recerca? Per què els creixements dels plans de recerca estan per sota l'1%, sempre? Per què l'I+D que vostès prediquen és 0,0001 any rere any? Per què no ho fan, tot això? Per què no es plantegen una revisió de la política de concerts escolars i les desviacions pressupostàries que s'hi produeixen i, reconduint-ho, no dediquen part d'aquestes desviacions a completar el Pla de construccions escolars que no completen? Per què no hi posem nom i cognoms darrere de tot això? Quins instituts? Quines escoles de primària? Quins edificis escolars o sanitaris no s'han construït per raó d'una mala gestió? On? A quins barris? Per què? Un darrere l'altre: noms i cognoms i ho podríem fer. Per què no situen la despesa de cultura en el 2% i la tenen en un 1% una mica llarg i prou? Per què aquest país abaixa la seva despesa en cultura i, a més a més, la té entrebancada en una o dues grans inversions; per exemple, 350 milions al Museu Nacional d'Història de Catalunya? Per què ho tenen tan mal plantejat i en pateix tota la cultura del país? Per què no fan una reforma de la Junta de Sanejament per a una bona i adequada aplicació del Pla de residus? Per què no reconeixen que els números de la Junta de Sanejament estan en una situació complicada? Per què no programen i prioritzen amb Benestar Social? Per què, a part de dir que no hi són els compromisos del Pla d'ocupació, no fan alguna cosa més i l'hi posen? És que no hi són! No hi són enlloc ni sumant tot el que pugui dir que hi ha en tots els departaments; no hi són de cap manera; són quantitats inexistentes, són compromisos que, sumats, pugen per damunt del pressupost total del Departament de Treball i, per més que grati, no sumarà els compromisos derivats del Pla d'ocupació.

I, com que vostès no fan tot això –vostè ja m'ha entès, i m'ha entès bé, potser és una opinió molt personal–, jo entenc que vostès no havien d'haver fet aquest pressupost, que aquest pressupost l'havien d'haver deixat per a una nova majoria parlamentària i per a un nou govern.

I ja que vostè esmenta el nostre candidat i ja que vostè des d'altres rengles i en altres seients l'havia criticat tant, que consti, que consti que, quan el senyor Maragall diu que el dèficit fiscal de Catalunya és el que és i el xifra en 400.000 milions de pessetes, no diu allò

que diu el president de la Generalitat una setmana més tard; diu allò que diu Antoni Castells en aquest llibre que vostè també cita. I ho diu ara i ho dèiem fa quatre anys; però quan ho dèiem fa quatre anys vostès no ens feien cas, no ens volien creure, i anaven fent amb aquella política que li cita tan sovint el senyor Ribó, de peix al cove, però no aconseguien redreçar una situació que ara, plantejada tard i malament i en un context preelectoral, vostès ja no podran arreglar. No cal que aplaudeixi el nostre candidat; nosaltres aspirem que el nostre candidat sigui el candidat de la majoria dels catalans i que allò que ha dit que estava d'acord a fer no ho hagin de fer vostès, perquè no en sabrien. Ja ho farem nosaltres.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. La quarta esmena a la totalitat és presentada pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. Per explicar-la, té la paraula el diputat senyor Josep Huguet, per un temps màxim de trenta minuts.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, des que el president Pujol va fer servir l'artilleria gruixuda ahir per arrasar aquest camp del debat dels pressupostos d'avui, aquí ens les hem de veure avui amb la infanteria, que és el senyor Mas. És clar, el president Pujol ahir, amb la seva proposta de finançament, de fet, volia dirtorsionar el debat d'avui –i en part ho ha aconseguit– utilitzant partidistament un tema que estava a punt de concloure's en la comissió parlamentària creada a instàncies d'Esquerra Republicana per estudiar el concert econòmic com a via de solució al dèficit fiscal de Catalunya, i aquest intent de distorsió, que en part ha aconseguit, per això no canviarà el fons del debat d'avui. I el fons del debat d'avui, senyor conseller, ja que hem polititzat des de fora en una línia que no era la que calia a aquest debat, el fons del debat d'avui, senyor Mas, és que aquests pressupostos consoliden una Catalunya de peatge que vostès han vestit i que comença a ser qüestionada per la gent que surt al carrer o tallant carreteres col·lapsades i perilloses, o contra el rebut de l'aigua o en defensa del món rural; aquesta és la realitat de fons que no s'amaga ara disparant l'artilleria amb el tema del finançament.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.)

Un model de peatge considerat insostenible també per nombrosos, cada cop més nombrosos acadèmics; uns pressupostos que, complementant els de l'Estat, són incapaços d'aixecar el llistó de la inversió pública en carreteres, en escoles o en hospitals al nivell que pertocaria per població dintre de l'Estat, al nivell a què els ciutadans de Catalunya aspiren en formar part d'una societat moderna o al nivell que tenen els països europeus avançats. Aquesta baixa inversió és un símptoma..., com a símptoma de mala gestió i d'un injust fi-

nançament ha permès que vostès i que sectors econòmics que vostès representen ocupessin aquest espai abandonat per l'Administració pública per vestir aquesta Catalunya de peatge en autopistes, en escoles, en sanitat, en seguretat privada, etcètera, on empreses que tenen concessions o concertacions maximalitzen beneficis, en no estar sotmeses a una autèntica economia de mercat, sinó que detenen, de fet, un monopoli del mercat captiu de serveis. I que la setmana passada dimitís l'exconseller del seu Govern, el senyor Basáñez, a ACESA no canvia el problema de fons. Aquests pressupostos, senyor Mas, són per administrar una Catalunya privatitzada de la qual treuen benefici alguns amics de vostès i també, val a dir, els partits polítics centralistes, que amb el que s'estalvien d'inversió i pel mal finançament de Catalunya reguen el seu hort de vots clientelars de Madrid cap al sud; aquests són els grans beneficiaris del que aquests pressupostos d'aquest any són una consolidació, d'aquest model de Catalunya de peatge.

Uns pressupostos d'una administració endeutada, endeutada per aparentar més autonomia de la que li permeten els seus ingressos, d'una administració que ha heretat sense imaginació l'estructura burocràtica de l'Estat central i molts cops l'ha complicada fins i tot, i que practica un persistent clientelisme polític en algunes àrees de Govern. Uns pressupostos versió continuista dels que s'han aprovat els darrers tres anys, que continuen les tendències negatives detectades als principis dels noranta, quan la bola de neu del dèficit ha creat una allau de deute, quan, malgrat tenir més personal que mai, la Generalitat disposa d'una autonomia real, financera i política, escassa i quan es fan cada cop més evidents les conseqüències d'un desgovern que ha viscut alegrement incrementant despesa corrent mentre disminuïa inversió. I el fet que la conjuntura exterior, l'econòmica, sigui positiva, que ho és, des de fa dos anys, no serveix per llançar les campanes al vol, perquè una política econòmica –i els pressupostos en són el principal instrument– que no canviï de fons els problemes estructurals d'aquest país –i n'he apuntat uns quants només a la primera part de la meua intervenció– i que elimini les malalties congènites de l'Administració catalana serà una vegada més una ocasió perduda, com ho van ser als inicis dels anys vuitanta o a mitjan anys vuitanta, quan hi va haver l'altra època de bonança.

Però anem a entrar en alguns aspectes concrets: el deute, que ja és un clàssic en aquesta cambra. Generalitat de Catalunya, administració autonòmica amb un nivell de deute més elevat en termes *per capita*, amb força diferència; l'endeutament net consolidat disminueix enguany un 6%, 4% l'any 98, per tant, lluny de la baixada oficial corresponent al deute net de la Generalitat estricta, valorat en un 24%. L'endeutament de la Generalitat mesurat pel Banc d'Espanya continua sent no tan sols el més elevat en termes *per capita* de totes les comunitats autònomes, sinó també el que ha crescut més en l'actual legislatura. Posem-ne dades: concretament, mentre el 96 el deute *per capita* era de 192.000 pessetes, el 97 era de 216.000 i ara és de 232.000 pessetes per habitant, 1 milió per família, podríem dir –això la versió oficial–; un 71% més de deute que les comuni-

tats autònoms del 151 i un 25% més de deute que les comunitats autònomes forals. Si féssim cas de les coses que no diuen les versions oficials, és a dir, el deute a curt termini més factures, diguem-ne, amagades, etcètera –s'ha dit aquí abans–, estaríem entorn dels 2 bilions i escaig, 2,3 bilions; per tant, aproximadament 400.000 pessetes de deute *per capita* a Catalunya. És a dir, cada família, vostès l'han aconseguit endeutar d'1.600.000 pessetes, cada família catalana, de deute.

El dèficit: la Generalitat ha estat l'Administració que ha tingut més problemes per reduir estructuralment el seu dèficit no financer durant els anys d'ajust pressupostari. La contenció actual del dèficit en la Generalitat ha estat possible gràcies a la centrifugació del deute cap al sector públic empresarial. Si el 99 el sector administratiu pot oferir un dèficit no financer de 10.000 milions de pessetes, és a costa de tenir un dèficit no financer de 85.000 milions en el sector de les empreses públiques de la Generalitat; per tant, centrifuguem també dèficit cap a fora. L'endeutament, senyor Mas, doncs, no és només una mostra de mala gestió, sinó que diríem que és la dosi de somnífer que vostès han aplicat a una ciutadania catalana perquè no s'adonés d'aquesta autonomia de ficció i de la mala gestió que vostès estaven realitzant. Per tant, que ara el senyor Pujol surti del darrere del decorat del «oasis catalán» per declarar la guerra santa a l'infidel, francament, no és excessivament creïble.

Una segona qüestió: l'art de l'engany, les liquidacions. Any darrere any ens lamentem com no lliguen els números que vostès proposen amb els que acaben liquidant. I no lliguen per manca de previsió, perquè hi ha una sèrie de partides que són perfectament previsibles. Concretament, cada any es denuncia en aquesta cambra aquesta distància que hi ha entre una cosa i una altra; les constants mèdiques del malalt són les mateixes: desviació a l'alça de les despeses corrents, desviació desbordada de l'endeutament i dels interessos, i desviació a la baixa del capítol d'inversions i de transferències de capital. Vostè deia l'any passat que els pressupostos són previsions –ho deia l'any passat, m'he repassat els papers– i que, com a tals, poden complir-se més o menys, però, és clar, el problema és quan deliberadament any darrere altre les mateixes partides es desvien de la mateixa manera. És clar, això no pot ser una manca de previsió; això, en tot cas, és una voluntat explícita de maquillatge, diguem-ne, és un joc del gat i la rata: vostès amaguen, nosaltres seguim a veure si trobem la peça, i, en fi, això és el debat pressupostari, que cada any és el mateix. D'alguna manera és un exercici d'il·lusionisme digne del senyor Copperfield, és a dir, fent aparèixer inversions que després no són tals i fent desaparèixer deute davant dels ulls atònics del públic, o sigui, un il·lusionisme perfecte.

Doncs, bé, aquest any estem en el mateix; és a dir, l'any 97 es va preveure un endeutament de 78.000 milions de pessetes, que va resultar ser de 233.000 milions de pessetes, és a dir, tres vegades més. En què quedarà aquest any això? Si hem previst un endeutament de 82.000 milions de pessetes, doncs, fem números, multipliquem i podria ser que anéssim cap als 240.000 milions de pessetes d'endeutament. Podríem entrar en detalls; en

fi, des d'alguns, el tema d'ingressos, desviaments habituals de l'ordre del joc del bingo, doncs, per exemple, un 15% menys en el quadrienni 92-97; la venda de material desfet, un 5% menys; les taxes del joc, un 19% menys; taxes parafiscals, un 27%; venda d'inversions reals, un 57% menys, etcètera. En el cas de la despesa, evidentment sempre amunt: 294.000 de pessetes; un 40% de les quals corresponen al deute i 100.000 milions de pessetes a despesa corrent. I, en canvi, la inversió real, doncs, passa de 87.000 milions pressupostats a 116.000 de definitius, dels quals només 81.000 acaben sent obligacions reconegudes; per tant, un grau d'execució del 70%. Aquestes són les dades que sistemàticament es van reproduint, doncs, al llarg de tot el període. Lloguers... En fi, hi ha una sèrie de partides burocràtiques que s'aguanten i, en canvi, doncs, una sèrie de partides, que són les d'inversió, que baixen. Per tant, doncs, estem una mica en allò de sempre: una cançó repetida, unes liquidacions que no lliguen en absolut amb el que s'havia previst.

És, per tant, un pressupost, el que es presenta en aquesta cambra –i per això demanem l'esmena a la totalitat–, que no serveix de gran cosa, no?, perquè aquestes desviacions ja no són degudes, com deia abans, a un mal estudi econòmic, sinó a una política deliberada d'illusionisme davant de la cambra. Per tant, aquest seria un altre capítol, que, en fi, en podem parlar, si vol, més detalladament, però que és repetitiu.

Un altre element important és com s'utilitza, doncs, la despesa, i aquí és on nosaltres entenem i insistim –i hi insistim ja fa temps– que hi ha una sèrie de despeses incontrolades i despeses inútils. Comencem pel personal, on sistemàticament hi ha hores extremes a mansalva, diguem: 1.500.000 hores extraordinàries. El tema de béns i serveis, lloguers que es paguen per sobre del preu del mercat... No hi ha un pla de despesa, per exemple, un pla de control de contenció de despesa energètica o de despeses habituals de manteniment dintre de les conselleries de la Generalitat. Les comunicacions deuen utilitzar-se molt, perquè pugen en un any un 9%, per exemple. El capítol sumptuari fa un temps que s'ha aturat aparentment; però, és clar, un ja no sap exactament si el que es pressuposta és el que després es gasta en publicitat perquè, si no, els números no em quadren. Les innombrables inauguracions de l'Eix transversal l'any passat i l'altre o l'exposició «Ara és demà» no sé exactament si estan incloses en aquestes partides sumptuàries, que en principi estan estancades. I, en definitiva, la suma aquesta de personal i béns i serveis significa el 48% del pressupost de la Generalitat; és a dir, ja ens estem acostant al nivell de la burocràcia i despesa corrent també del conjunt de les administracions locals. Per tant, escolti, no sé si en aquestes xifres no s'hi pot fer alguna actuació centralitzada per racionalitzar la despesa i estalviar, garantir els serveis i objectius bàsics de la institució i trobar subministradors de béns i serveis que ofertin un nivell, diguem-ne, més adequat de preus, etcètera, o és un problema de desídia, o de manca de criteri o el que sigui; la qüestió és que cada any repetim el mateix problema.

Una altra qüestió és l'organigrama. No sé si vostè, però almenys recordo el senyor Macià Alavedra, donant-me

la raó que calia una racionalització de l'Administració. Cap canvi, és a dir, portem..., aquesta legislatura va començar amb la supressió d'una conselleria, i des de llavors ençà més aviat hem anat creant nous organismes, cap s'ha reduït. Per tant, doncs, un problema..., una sèrie d'instituts, que nosaltres en diem «instituts pantalla», perquè tenen bàsicament una funció publicitària, una funció propagandística; instituts que han quedat en aquests quatre anys de secada pràcticament amb el funcionari, la taula i el calaix buit, és a dir, no serveixen ni tan sols per fer les funcions a què estan dedicats. Tenim l'Incanop, per exemple, que teòricament hauria de controlar la formació no reglada; no ho fa, però allà està, l'Institut continua, però perdent pressupost. L'Institut de la Mediterrània, Estudis i Cooperació, aquest any el tornen a pujar; en fi, havia portat anys baixant, torna a pujar als nivells del 95, un institut que entenem que és absolutament prescindible, perquè els estudis que fa els podria fer la universitat. L'Incavol, l'Institut del Voluntariat, que el lògic seria traspasar tota la destinació de diner directament a les entitats sense que hi hagi funcionaris pel mig. Per tant, diguem-ne, anem insistint en el tema, tornarem a presentar les esmenes aquest any. No hi ha, no hi ha senyals que vostès racionalitzin l'Administració.

Un altre element creixentment greu és aquesta administració intermèdia que s'ha creat, amb molt bona voluntat, però que al final està donant uns resultats similars, molta burocràcia i poca eficiència: els consells comarcals. Els consells comarcals, on tot i que són partides ridícules –estem parlant que la partida general dels consells comarcals és pràcticament similar al que la Diputació de Barcelona té de despesa de compra de béns i de personal, la Diputació de Barcelona–, estem parlant de xifres ridícules, encara, però, és clar, resulta que quan comencem a veure com funcionen els diversos capítols es desapareixen els capítols de despesa corrent. És a dir, uns organismes com els consells comarcals també estan disparant cap amunt, agafant tots els vicis burocràtics de la resta d'administracions, incloses les diputacions –això seria un altre cantar, que en podríem parlar.

Per tant, doncs, en fi, anem creant estructures, anem fent una estructura de nines russes, una administració sobre l'altra i, en fi, més funcionaris, més burocràcia, més serveis duplicats i més mal servei a l'usuari. Això forma part d'aquesta mala gestió, senyor conseller.

I jo tenia aquí un guió preparat per al tema del finançament, però francament, vista l'andada d'ahir del president Pujol amb relació al finançament –que són xifres que, és clar, jo crec que vostès les han hagut d'acceptar, perquè ja eren públiques i evidents–, doncs, jo, en fi, reorientaré aquesta part del meu discurs.

D'entrada, el senyor Pujol, ahir, i vostè sembla que últimament –no l'any passat; vostè l'any passat aquí no m'ho reconeixia–, presenten uns números que són clars: hi ha un dèficit fiscal insostenible. Curiosament, per primera vegada, vostès canvien de model: fins ara seguien el model del PSC; ara sembla que vénen al model d'Esquerra Republicana. Els agraïm el canvi de posició, sembla que millorarem tots; però, és clar, han portat divuit anys, com sant Pere a l'Evangelí, negant –o almenys un cop per any ho negaven– l'evidència del

dèficit fiscal i la necessitat d'un tomb en el model de finançament. Divuit anys negant-ho, i ara vostès cauen del cavall. Doncs, molt bé, benvinguts al club dels conversos.

I és clar, ara toca mobilitzar. Fa cinc anys, l'any 93, no recordo haver-los vist, ni vostè ni el senyor Pujol, a la concentració de cinquanta mil persones al parc de la Ciutadella reclamant el concert econòmic. Però, en fi, si vostès van per aquí, endavant; endavant, perquè a la primera fila hi serem nosaltres, perquè és clar que només amb l'acord polític no avançarem en la línia de solució del problema de la fiscalitat.

Ara bé, permetin-me una petita precisió o consideració. És a dir, jo crec que, com deia al començament, hi ha una certa manca de... d'elegància, si més no, per dir-ho en paraules suaus, en el fet que, havent-hi una comissió del concert econòmic que està a punt d'acabar els seus treballs i que, d'alguna manera, se n'han anat frenant les conclusions, havent-hi una resolució del Parlament, proposada per Esquerra i votada per la majoria, en què vostè havia de donar aquest estudi a la Comissió parlamentària, és una falta d'elegància política i de menyspreu a l'òrgan representatiu del poble, que és el Parlament, presentar primer a la premsa un possible estudi del Govern sobre el nou horitzó del finançament. És un menyspreu al Parlament que jo crec que continua partint o d'un excés de partidisme i de nerviosisme davant del nou cicle electoral o d'una política, que vostès encara no canvien, d'una certa arrogància. Francament és així. O tampoc m'agradaria que fos, simplement, ja, una vocació populista, és a dir que ja es prescindeix del Parlament i es va directe al poble, al poble de la televisió.

Per tant, em quedo aquí, és a dir, són comentaris més de reflexions perquè, és clar, el model –ara diuen «el nostre»–, em sembla molt bé. Endavant. Endavant les atxes perquè nosaltres estarem al davant, com fa ja molts anys que hi estem. Ja ho vam dir al moment de la Constitució i de l'Estatut, que es necessitava concert, vostès van dir que no, i, per tant, doncs, si arriba a la veritat divuit anys més tard, és millor que hi arribi que no pas que no hi arribi mai.

Però, és clar, això va vinculat amb el tema dels ingressos, senyor Mas, i, per exemple, els ingressos, quan, per exemple, parlem del finançament dels serveis sanitaris, que han aconseguit una lleugera millora –cert, s'ha apujat 0,26 punts, arribant al 16,25 de l'Estat–, certament és una lleugera millora, però això no arriba al nivell que demanaria, per exemple, la solidaritat que necessita Catalunya per a la piràmide d'edat que té, envellida, encara no arriba al nivell de prestacions que donem a usuaris d'altres comunitats autònomes, no es té en compte encara suficientment el valor afegit per a la sanitat a tot l'Estat de l'alt nivell d'innovació i recerca que està aquí, tot i que hi ha una partida on s'hi compta, però no és suficient. El nivell de cost de béns i serveis que subministra la sanitat catalana és més alt aquí que a la resta de l'Estat. I finalment encara no es compensa ni de bon tros el deute històric provocat per l'acumulació de baixa inversió pública en sanitat, que fa que en aquest camp també, com deia abans, tinguem una Catalunya de peatge, Catalunya de peatge provocada

per la manca d'inversió pública en sanitat. Per tant, aquests ingressos que ens vénen per transferències no ens solucionen aquest problema.

I, en tot cas, el que està clar és que, mirant els ingressos, agafant la partida de «Seguretat Social» més «Corporacions locals», de fet, ens queda un bilió pelat per al que és pròpiament la resta de la Generalitat. Vull dir que, aparentment, estem aquí remenant dos bilions i, en realitat, estem remenant un bilió escàs de diners en mans de la Generalitat, si eliminem la part sanitària.

Si mirem el condicionament d'aquests ingressos, ingressos condicionats i incondicionats, resulta que els condicionats superen o són d'entorn del 50%, diguem-ne. Per la capacitat de gestió, ingressos gestionats per la Generalitat, hem anat baixant: any 97, 32%; any 98, 30,8%; any 99, 30,5%. Escolti, si això, si el nou sistema de finançament que vostès van pactar dona com a resultat que cada any perdem percentatge en els ingressos gestionats per la Generalitat, això és la prova del nou del fracàs de model. Cada any, diguem-ne, no atrapem el ritme de creixement dels ingressos habituals de la Generalitat, perquè perdem capacitat de gestió directa d'ingressos. La resta ens ve d'altres administracions. Per tant, doncs, en fi, aquesta és la mostra de com els ingressos demostren com el model de finançament no funciona des d'aquest punt de vista.

Però, ja passant al tema de les despeses, vostès sempre diuen últimament, com que no inverteixen en economia productiva: «Això són pressupostos socials.» Molt bé. Pressupostos socials. Anem a veure algunes partides, no entrant excessivament en detall.

Presidència augmenta. I augmenta per la creació d'un altre –espero que no sigui així, però un ja tem el pitjor–, d'un altre –en fi, ja sé que he fet servir les paraules, a vegades...– «xiringuito», senyor conseller: Comissionat per a la Societat de la Informació. Jo no sé si aquest Comissionat farà que Catalunya entri realment en les pistes de la informació i el català hi sigui present el segle XXI. Jo el que sé, senyor conseller, és que cap a mitjans dels vuitanta vostès van crear una mena de centre de promoció de la informàtica per col·locar un exmembre d'UCD, el senyor Guillén, que després van reconvertir en Centre Integrat de Tecnologia Avançada, i que, en aquests moments, aquest centre està desaparegut, aquest centre ha anat morint cedit per vostès als consells comarcals sense cap directriu, sense pressupost, sense res. És a dir, vostès creen una plaça, amb una cosa que ja havien creat i que deixen extingir precisament per inanició. Això és mostra, una mica, d'això: publicitat, propaganda, despesa inútil. Això la pujada que hi ha a Presidència, una de les pujades.

A Governació la pujada és deguda al desplegament del mapa policial.

A Justícia continua havent-hi problemes de creació d'edificis judicials pendents.

Habitatge. Home, hi ha molta construcció, però, és clar, és habitatge lliure, el *boom* aquest. I, en canvi, en habitatge social continuen amb escassetat.

Ensenyament. Tornem a la Catalunya del peatge. La concertació puja, un any més, un 6%, concertació amb

empreses privades, quan altres partides destinades a la pública o baixen o queden congelades. Catalunya de peatge, també en l'ensenyament.

De Sanitat ja n'hem parlat una mica; per tant, no hi insistiré. I a Benestar Social es troba a faltar una concreció del Pla de lluita contra la pobresa.

I, evidentment, en Cultura sí que hi ha una pujada, però una pujada que es concentra —es concentra, senyor conseller— en els arcs de triomf del pujolisme i del maragallisme. És a dir, el Liceu i el Teatre Nacional. Però les altres coses, indústria cultural: zero. Arcs de triomf enormes, a honor i glòria del senyor Pujol i del senyor Maragall: Liceu i Teatre Nacional, però res més.

Per tant, en fi, escolti, pressupostos «socials», francament, no gaire. I pressupostos a favor de l'economia productiva, menys. Portem anys denunciant que tot el que va a Indústria, Comerç i Turisme és un desastre —un desastre. És a dir, continua baixant el consolidat un 1,4%. Escolti, les indústries..., tot el suport a la indústria necessita, en aquests moments —el repte de l'euro, l'entrada a la Unió Europea—, necessita suport per a la recerca, necessita suport per a l'exportació, necessita que el Cidem no baixi un 21% com aquest any. Senyor conseller, el Cidem, un organisme que funciona —li ho reconec: funciona—, baixa un 21%. EPLICSA, el mateix. És a dir, puja lleugerament, però no recupera el que ha perdut en cinc anys, un 55% del pressupost.

Clar, escolti, no s'omplin la boca d'economia productiva, perquè pressupostàriament no es concreta en res. El pressupost d'Indústria està estancat i baixant, el pes del pressupost d'Indústria, Comerç i Turisme, en el conjunt.

Turisme, que representa el 12% del PIB català, que aparentment creix en els pressupostos, és degut a aportacions de plans estatals: el Plan Futures i el Pla d'excel·lència, procedents de l'Estat; és bastant ridícul. I clar, dintre de Turisme, pes que adquireix Turisme de Catalunya —ja tornem a estar amb la Catalunya privatitzada—, Turisme de Catalunya sí que creix, però és clar, una entitat que ha estat denunciada per irregularitats, aquí pel company parlamentari senyor Puigcercós... És a dir, escolti, fan pujar coses d'eficiència, com a mínim, improbable. Això sí que puja. Ara, les partides públiques, estancades o baixant.

Per tant, aquesta reestructuració que van fer vostès, fa cinc anys, de les conselleries de Comerç, Turisme i Indústria en una de sola, a la pràctica, no ha significat cap estalvi de personal, perquè ja l'hem recuperat, en quatre anys, però, en canvi, ha significat una caiguda en picat per intervenció real de la Conselleria en indústria, en comerç i en turisme. Aquesta és la gran operació de racionalització de l'Administració autonòmica en aquesta legislatura; passarà a la història.

I per anar acabant, estem, senyor conseller, davant d'un cercle viciós. El cercle viciós de la infrainversió, del peatge i del clientelisme. Aquests pressupostos són la confirmació d'aquest cercle viciós. Quan analitzem les xifres obtingudes de l'annex d'inversió real del Projecte de llei, la xifra global d'inversions per al 99, que és de 247.500 milions de pessetes, representa una reducció

de 10.800 milions de pessetes. Aquí em sembla que no estem d'acord ni amb vostè ni amb les xifres que s'han donat abans. Una d'intermèdia. O sigui, aquí cadascú fa els seus càlculs. Jo, la xifra que tinc, i que ens hem condicionat, està entorn d'un 4% de baixada. En fi, jo no sé qui té raó, però cadascú aquí té la seva xifra i, en tot cas, a nosaltres en surt que això baixa un 4%.

Per tant, aquesta reducció es concentra, fonamentalment, en el sector d'empreses de la Generalitat que redueixen la seva inversió en 19.500 milions de pessetes. Per tant, es podria parlar d'un maquillatge de la inversió, atès que no hi haurà més formació de capital públic, sinó que, simplement, es reassignen els instruments que canalitzaran la inversió i l'Administració de la Generalitat recuperarà part de les inversions que fins ara, en una conjuntura menys expansiva, feien els òrgans aquests, les empreses on es centrifugava. Jo li reconec que aquests anys hi ha menys centrifugació. Això té una part positiva. La part positiva és que centrifuguen menys, però la part negativa és que el conjunt baixa. Per tant, estem igual.

Clar, des de l'any 95, un 19,8% menys d'inversió, un 28,7% menys de transferències de capital i una reducció d'un 21% d'operacions de capital, és a dir, lluny, lluny de recuperar el nivell d'inversió de l'any 95. I, és clar, això, quan estem parlant que en relació amb el PIB estem perdent posicions, és a dir, l'any 93 estàvem a l'1,8% i en aquests moments estem fregant el 0,9%..., per tant, molt lluny del que hauria de ser una mitjana europea d'inversió, que està entre el 3 i el 3,5% d'inversió del PIB —nosaltres, fixi-s'hi, estem entorn de l'1—, i llunyíssim de l'òptim plantejat en el Pla d'infraestructures que es posava un horitzó del 5%. Llunyíssim.

Per tant, inversió pública total de Catalunya: bé, 86-93, un 12% de l'Estat; inversió del MOPTMA, un 10%; estat del capital, menys d'un 13%, essent un 16% de la població com som. És a dir, continuem amb el de sempre. I vostè em deia l'any passat, em deia que calia triar entre endeutament i inversió —potser m'ho repetirà: hem de triar entre endeutament i inversió— i que calia inversió privada i de l'Estat. Molt bé, tornem al de sempre, senyor Mas: inversió privada sí, però de peatge no. Inversió de l'Estat també, és clar, però alguna cosa hi deuen tenir a veure, vostès, en una cosa i l'altra, vostès han estat sent decisius.

Doncs, bé, li explicaré les xifres de la seva capacitat de decisió. Del període 82-99, els pressupostos de l'Estat han destinat només un 8,5% d'inversió real a Catalunya; molt bé. En l'etapa PSOE —Borrell, Maragall..., en fi, tota aquesta gent—, 82-95, només un 7% d'inversió. Ara anem als anys que són decisius vostès: aconseguíem una «virgueria», passar de la mitjana del 8,5 a la de 9,5. Hem pujat un punt, senyor Mas, en inversió de l'Estat a Catalunya. Aquesta és la gran victòria de ser decisius a Madrid durant aquests anys de pressupostos d'escac. En dues dècades, senyor Mas, per cada 100 pessetes invertides per l'Estat en ciutadà català, un ciutadà espanyol n'ha rebut entre 179 i més de 200.

Per tant, aquesta és la realitat (*veus de fons*) —la resta de ciutadans espanyols, sí—, i aquí encara podríem afegir-

hi que les inversions territorialitzades continuen amb el desequilibri, és a dir, hi ha una disminució, una reducció de la inversió territorialitzada, una reducció d'un 4,9%. I per tant ens trobem, ho repeteixo, davant d'uns pressupostos continuïstes, uns pressupostos que clausuraran una legislatura francament oblidable, des del punt de vista de la inversió i de les despeses cap a l'economia productiva i socials. I, senyor conseller, amb aquests dos bilions de pressupost consolidat, vostès cada cop són més l'oficina de personal del Govern central; cada cop més funcionaris al seu servei, per desplegar parcialment polítiques que en la seva base, en els seus fonaments polítics i pressupostaris, decideixen a Madrid.

Per tant, no estem discutint només, senyor conseller, si els pressupostos augmenten aquest tant per cent o l'altre tant per cent, sinó com el gestionen; i la indignació d'aquesta Catalunya interior que aquest estiu ha viscut els dos incendis, que mostra una manca de política de reequilibri territorial; la indignació ciutadana pels col·lapses circulatoris, que fan tallar carreteres; el mal-estar dels pares d'alumnes per la deficiència del sistema d'inspecció escolar que permeti solucionar disfuncions en la implantació de la reforma; la insensibilitat i l'apatia de molts serveis de normalització lingüística...

El vicepresident segon

Senyor diputat, hauria d'acabar.

El Sr. Huguet i Biosca

Una frase, senyor president.

...mancats de directius; la continuïtat de l'abús del model de la medicina curativa i farmacològica, en comptes de la preventiva.

Tot això, senyor conseller, fa que aquests pressupostos siguin els d'un govern que administra en alguns casos bé, en molts casos mediocrament i en molts d'altres malament un simple sistema descentralitzat. Estan administrant una Catalunya de peatge que vostès han construït.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. El senyor conseller pot replicar. Té la paraula.

El conseller d'Economia i Finances

Sí, senyor president, senyores i senyors diputats, senyor diputat, senyor Huguet, la infanteria es presta a contestar el general republicà.

Vostè ha començat dient que nosaltres hem intentat distorsionar aquest debat. Miri, si haguéssim volgut fer això, jo hauria centrat la meua intervenció de defensa d'aquest Projecte de pressupostos en el nou pacte de finançament. Jo hauria fet això, si haguéssim volgut distorsionar aquest debat, no? Jo no ho he fet –abans ho he dit al senyor Ribó–, no ho he fet així. Jo he presentat les xifres i els conceptes i els objectius que perseguim per al proper any, per a l'any 99, i en tot cas els

que estan impressionats per tot això del pacte fiscal són vostès, que no deixen de parlar-ne. Jo torno a dir que no n'he parlat en cap moment. Ara, ja que vostès ho treuen i ho posen sobre la taula, lògicament, aleshores jo en les rèpliques alguna referència hi he de fer, i després lògicament també a vostè la hi faré.

Jo li he de dir, de tota manera, que per tranquil·litzar-lo a vostè i el seu Grup nosaltres tampoc necessitàvem distorsionar aquest debat. En el cas que ho haguéssim volgut fer, no ho necessitàvem, perquè nosaltres entenem que presentem un projecte de pressupostos que per ell mateix té un grau de solidesa suficient. No necessitem enterbolir la presentació d'aquest pressupost amb altres imatges polítiques. No necessitem fer-ho d'aquesta manera. I prova d'això, senyor Huguet –i això m'ho ha de reconèixer–, és que quan una administració com la nostra, quan un govern com el nostre presenta un pressupost que s'incrementa un 7,3% respecte al pressupost de l'any 98 tampoc deuen anar tan, tan, tan malament les coses, perquè si no no podríem presentar un increment d'aquestes característiques. Aquesta és l'evidència que per nosaltres hi ha moltes coses que funcionen correctament, i dintre d'aquestes coses que funcionen correctament hi ha també, diguem-ne, la gestió pressupostària.

Altra cosa és que vostè digui –i això enllaça amb el tema del pacte de finançament, i aquí vostè té raó– que el nostre sistema de finançament serveix per anar tirant, serveix per anar fent. Aquí hi podríem estar d'acord, i també podríem estar d'acord si vostè ens diu, per exemple –i nosaltres també ho estem dient–, que de cara als propers anys –especialment de cara als propers, en els quals haurem de viure i de conviure en un món molt més competitiu– necessitem tenir tots els nostres estris, tots els nostres instruments perfectament afinats. I un instrument important per a un govern i per a un país és, lògicament, la seva capacitat de finançament, la seva capacitat d'actuació. Aquí també ens posaríem ràpidament d'acord.

Ara, no ens enganyem. Tal com estan les coses, en aquest moment, nosaltres podem anar fent, nosaltres podem anar fent fins i tot polítiques d'una certa ambició, per exemple en el camp social, per exemple, com estem demostrant aquest any 99, i no tenim el problema del finançament resolt com nosaltres voldríem, i tot i no tenir-lo nosaltres podem demostrar una ambició clara en matèria de polítiques socials; abans m'he referit jo a algunes de concretes.

Per tant, entre això –que vostè té raó– d'intentar tenir un model millor i que en definitiva seria l'ideal per a nosaltres i desqualificar absolutament la situació de la Generalitat, hi va un camí molt llarg, i jo crec que vostè s'equivoca en posar-ho tant en un extrem i no compartir amb nosaltres que probablement estem a la meitat d'aquest camí i que el que ens queda per davant lògicament és important, però que el que portem fet fins ara també té el seu valor.

Vostè ha fet referència reiteradament a la Catalunya de peatge, i si per Catalunya de peatge vostè es refereix, per exemple, al tema de les autopistes, també té raó; no s'ha negat mai, no? Aquesta és la nostra realitat des de fa molts anys. Deixi'm dir-li, de tota manera, que en

aquest sentit tothom fa moltes proclames, tothom fa molts discursos, moltes vegades molt provocatius, fins i tot, altres vegades molt encertats, però que de fet les úniques reduccions de peatge que hi ha hagut a Catalunya durant els darrers temps han estat a iniciativa nostra. Després vostè dirà: «No s'han reduït prou.» D'acord, no s'han reduït prou, però les úniques vegades que hi ha hagut aquesta reducció ha estat per iniciativa nostra. Per exemple, en el cas de la rebaixa de l'IVA de les autopistes, qui ho va proposar? Vàrem ser nosaltres. Ara tothom diu: «No n'hi hauria d'haver d'IVA per a les autopistes.» D'acord, hem d'anar en aquest camí, hem d'anar a intentar que no hi hagi IVA per a les autopistes, però fa un parell d'anys era el 16%; ara és el 7%, i això no s'ho va inventar, i no ho va reivindicar, i no hi va lluitar pràcticament ningú més que nosaltres, i ho vàrem aconseguir. Després vostè dirà: «És poc.» D'acord, és poc, és menys del que caldria, d'acord, però en tot cas qui ho va fer en aquest cas vàrem ser nosaltres.

Si per peatge, en canvi, vostè es refereix al tema dels concerts hospitalaris, jo li he de dir que nosaltres no compartim la seva opinió, i prova que vostè en el fons tampoc la comparteix, i el seu Grup tampoc, és que, quan aquí s'està debatent, per exemple, el tema dels concerts hospitalaris, normalment vostès i altres grups són els primers que ens diuen que hem d'incrementar aquests concerts. Quan fa pocs mesos aquí es va suscitar la discussió de si s'estaven o no retallant excessivament els recursos pels concerts hospitalaris, tots vostès sense excepció ens feien la guerra en contra, ens deien que no, que s'havien d'augmentar, que tot allò que nosaltres estàvem en aquell moment negociant amb els concertats, que moltes vegades són privats o són públics d'altres característiques diferents de la Generalitat..., ens deien que havíem de gastar més; no que havíem de gastar menys: que havíem de gastar més. En què quedem, senyor Huguet? Val o no val aquest model? Si no val, no val per a res; si no val, no val per a res, i aleshores tampoc val per fer-nos gastar més. Ara, si val, com nosaltres pensem, aleshores val per a tot, però no només per a allò que li convé a vostè, de tant en tant, dialècticament, en un debat de pressupostos. I exactament el mateix podríem dir dels concerts educatius, exactament igual.

Per tant, si la Catalunya de peatge, per vostè, és això, és un model, diguem-ne, de col·laboració amb el que és la iniciativa en general del país, nosaltres en aquesta definició no hi estem d'acord. Si en canvi per Catalunya de peatge vostè entén un tracte discriminatori a nivell de finançament o un tracte discriminatori a nivell, per exemple, d'infraestructures viàries, aleshores, certament, hi estariem d'acord.

Una petita, si vostè m'ho permet, correcció sobre el tema de l'endeutament. És clar, si vostè com a gran exemple de l'increment de l'endeutament de l'any 98 ens diu que hi havien pressupostats 78.000 milions de pessetes de nou endeutament i que això va passar a 233.000 milions de pessetes, i no diu res més, i no diu res més –com no ha dit res més–, aleshores permeti'm que jo li digui que la seva presentació és absolutament forana a la realitat. L'increment de l'endeutament no

s'estudia mai d'aquesta manera; sempre s'estudia en comparació amb el que s'ha amortitzat. Si vostè no ens diu, a canvi d'això, quant més s'ha amortitzat, no sabem res; l'únic que sabem amb el que vostè ens diu és una cosa que és real, però que no és pas dolenta, que és que durant l'any es refinancen les operacions.

Per exemple, nosaltres, durant aquests darrers anys, estem fent una política que ens està donant bons resultats, de passar deute que ja teníem de curt termini a llarg termini. Per què? Perquè aquell deute que teníem a curt termini a uns determinats tipus d'interès conjunturals l'estem convertint en un deute a un cost molt menor, molt menor, i aquesta és una bona política. El deute ja hi era; l'únic que s'està fent és transformar un deute de curt termini en deute a llarg termini. Això no és acumular endeutament, i tal com vostè ho presenta sembla com si la distorsió de l'increment de l'endeutament fos realment molt important, quan, de fet, aquestes xifres no tenen res a veure, senyor Huguet, amb la realitat.

Un altre tema que vostè comenta és el del suport a l'economia productiva, i això, a més a més, ho lligaré també amb una intervenció que vostè ha fet sobre les inversions de l'Estat a Catalunya. Jo crec que no se li pot negar, senyor Huguet, a aquest Govern –li ho dic amb tota cordialitat, però també amb tota fermesa–, no se li pot negar a aquest Govern la seva voluntat política de suport a l'economia productiva. Ho hem demostrat en moltes i diferents ocasions i en molts temes també diferents. Si d'alguna cosa alguns ens han acusat precisament és d'excessiva atenció a aquesta economia productiva.

I en aquest sentit jo li puc dir que una part de l'esforç pressupostari que ha fet la Generalitat durant aquests darrers anys ha estat precisament centrat en el reforçament de l'economia productiva. I si vostè repassa les iniciatives en aquest sentit del Govern veurà que no tenen precedent a cap altra comunitat de l'Estat espanyol. Hem estat capdavanter –i ho seguim essent avui encara– en moltes iniciatives, tant a nivell del conjunt de l'Estat com a nivell estrictament de Catalunya. És a dir, accions d'influència al Govern central, però accions pròpies, decidides, moltes vegades sense tenir un finançament correcte per portar a terme aquestes mesures.

Jo li'n parlaré d'una, perquè vaig ser-ne un cert protagonista personal, tot i que no l'únic, evidentment, però hi vaig ajudar tant com vaig poder, que va ser la creació del Copca fa..., onze anys enrere. Escolti'm, allò va ser una mesura d'estímul a l'economia productiva en un moment que el missatge de cara al país era «hem d'internacionalitzar les nostres activitats i hem d'exportar més», i això ho vàrem fer nosaltres, i avui ho mantenim, i a més a més ho mantenim amb un nivell d'eficàcia més que considerable, i com això, tantes i tantes altres coses. Per tant, no ens digui que nosaltres no estem per estimular l'economia productiva; ho demostrarem cada any. I ho demostrarem també l'any 99. I vostè em posa com a exemple que això no és així el suposat decreixement del pressupost del Departament d'Indústria, Comerç i Turisme. No és veritat, miri-s'ho bé. Pensi que el Departament d'Indústria, Comerç i Turisme tenia fins fa poc el Centre de Telecomunicacions

dintre del seu organigrama i que aquest Centre de Telecomunicacions passa al Departament de Presidència per un problema d'organització interna dintre del mateix Govern, però això no vol dir que el pressupost del Departament d'Indústria, Comerç i Turisme disminueixi.

Li diré una altra cosa. Enguany, l'any 98, el Departament d'Indústria, dintre del seu pressupost, tenia una obligació molt important, que era liquidar els deutes de la SEAT per valor de 2.000 milions de pessetes. L'any que ve, que tindrà pràcticament el mateix pressupost, tindrà molt més marge de maniobra, perquè aquesta obligació ja no la té. Té molta més capacitat lliure pressupostària tenint pràcticament el mateix pressupost l'any 99 que no pas tenia l'any 98, i ho demostrarà el Departament d'Indústria, Comerç i Turisme, quan podrà fer accions als diversos camps industrials, turístics i comercials, que seran clarament més intensos que no pas aquest any 98, perquè també s'ha deslliurat d'algunes obligacions que portava arrossegades.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

I, quant a les inversions de l'Estat a Catalunya, vostè aporta aquí unes dades que jo, la veritat, no puc compartir –avui és un dia de dissens quant a les dades a diferents nivells. Jo, el que sí que li puc dir és que, tot i estar bàsicament d'acord amb la primera dada, és a dir que, en l'acumulat dels anys 82 al 93, la inversió de l'Estat a Catalunya va créixer, aproximadament, de mitjana, un 8 i poc per cent..., vostè ha dit un 7, jo tinc calculat un 8 i poc per cent; en tot cas, la meitat del que ens correspondria per població i, pràcticament, tres vegades menys del que ens correspondria per pes econòmic en el conjunt de l'Estat. Des de l'any 93, cap any s'ha baixat del 10%, comptant tota la inversió. Aquí vostè no em pot comptar només la inversió dels ministeris; ha de comptar la inversió dels ministeris i m'ha de comptar la inversió dels organismes autònoms de l'Estat i, lògicament, també de les empreses públiques de l'Estat. Comptant-ho tot, cap vegada ha baixat per sota del 10% –cap vegada. Amb una punta, l'any 95, del 13 i mig per cent, i amb una segona punta, per a l'any 99, del 12,8, 13 per cent.

Per tant, no estem –vostè té raó– en el lloc i en el nivell en què hauríem d'estar, però, de tota manera, estem sensiblement millor de com estàvem durant molts anys, i això, també, poc o molt –jo crec que molt–, també s'ha d'atribuir a la nostra capacitat d'influència política. Que, gràcies a aquesta capacitat, no s'aconsegueix tot de cop? Escolti, vostè té raó: es fa moltes vegades el que es pot fer, perquè nosaltres no decidim sols; hem de decidir sempre al costat d'un altre, i aquest altre té molt més poder que nosaltres. Suposo que això és ben evident, no cal repetir-ho una vegada més davant d'aquesta cambra. Aquest altre sempre té molt més poder que nosaltres –sempre–, i, malgrat tot, es van aconseguint avenços que jo crec que, ara com ara, tampoc es poden menystenir, sinó que s'han de valorar, també, positivament, tot i reconèixer que no estem, segurament, en el nivell que ens correspondria.

Un últim comentari sobre el tema del dèficit fiscal i del finançament. Vostè ha dit que hi havia un menyspreu al Parlament. Jo no hi estic d'acord; tot el que es pot fer

a nivell de Parlament es pot fer encara. Per què no? Independentment que, en aquest cas, una formació política –la nostra–, amb el seu president al capdavant, hagi presentat unes propostes o una proposta d'un nou model de finançament –que tampoc s'ha de negociar en aquest moment–, i que tenim temps, si realment hi ha voluntat de posar-se d'acord, per fer-ho.

Jo no entendria que per un tema, diguem-ne, purament formal, un tema tan cabdal –vostè mateix ho reconeix– per al futur del nostre país, ara es posés en qüestió la seva capacitat de ser negociat o no. Aquí no hi ha menyspreu al Parlament de Catalunya; jo mateix estic perfectament disposat, d'aquí a final d'any, a anar a la Comissió parlamentària específica que està tractant aquests temes per debatre aquesta proposta nostra i les seves. Vostès també en tenen una; també la coneixem. Ningú els ha dit mai que vostès menyspreessin el Parlament quan han publicat o quan han comentat aquestes propostes –ningú. A mi no se m'ocorreria dir-los una cosa així. A l'inrevés: crec que és una proposta, la seva, que té molt de mèrit, en línies generals, i que té moltes coses que jo crec que es poden aprofitar, i moltes coses que nosaltres també hi estarem d'acord. Per tant, crec que seria un error plantejar ara la formalitat d'aquestes presentacions en la línia d'un menyspreu al Parlament, que després, si ho diem d'aquesta manera, complicaria, probablement, les converses o les negociacions i, en el futur, els acords que poguéssim tenir en aquest sentit.

Vostè diu que, finalment, arribem al seu, diguem-ne, model, no? No ens enganyem, senyor Huguet; no ens enganyem tots plegats. Nosaltres, el model que hem anat aconseguint, mai ha estat el nostre –vostè ho sap perfectament. Mai ha estat el nostre. El que passa és que, a canvi d'aconseguir el que hem aconseguit, hem hagut de fer contrapartides importants a nivell de política general. No se'ns ha donat gratuïtament el que tenim. Hem hagut de fer contribucions molt importants a la política general espanyola, i, senyor Huguet, la gent ens ha jutjat per això. No se n'oblidi: la gent ja ens ha jutjat per això. I, segurament, la gent, en general, els ciutadans del nostre país, han interpretat que el balanç global de les coses que nosaltres hem fet –també a nivell del conjunt de la política espanyola– ha estat un balanç globalment bo, on, probablement, no tot s'ha basat només en el finançament. Aquí vostè tindria raó: no tot s'ha basat només en el finançament; hi ha hagut contrapartides de tota mena, entre d'altres, la mateixa governabilitat del conjunt de l'Estat, però hem estat jutjats per aquesta política, i hem estat favorablement jutjats per aquesta política. Per tant, tampoc la menyspreu, perquè és la política que la majoria dels ciutadans de Catalunya han donat per bona fins ara, tot i que nosaltres també entenem –i en això estem d'acord amb vostè– que ha arribat un moment en què ens hi juguem massa perquè, passades ja moltes etapes a nivell de política espanyola i, a més a més, superades amb èxit, ara, nosaltres, amb tota l'autoritat que crec que ens correspon, no puguem –tots plegats, no dic només el Govern de la Generalitat; tots plegats– fer un plantejament clarament més ambiciós per a Catalunya i, més que més ambiciós, també, sobretot, més definitiu.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per al torn de contrarèplica, té la paraula el diputat senyor Huguet, per un temps màxim de deu minuts.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, per ser que la intervenció del senyor Pujol, ahir, no havia de configurar el debat d'avui, Déu n'hi do. En tot cas –precisament, no tinc ganes de continuar-hi–, només una precisió: la proposta d'Esquerra Republicana sobre finançament autonòmic va ser presentada en públic, pràcticament, al mateix moment en què era entrada o poc després d'entrada en la Comissió. La proposta del Govern no ha entrat encara a la Comissió d'Estudi d'aquest Parlament. Per tant, jo crec que això és una desatenció, i així ho torno a afirmar.

Dit això, és clar, aquest debat, una mica, és –abans s'ha dit– en un clima, una mica, ja, preelectoral. Una legislatura curiosa: vam començar aprovant pressupostos prorrogats i acabem aprovant –o aprovaran vostès; nosaltres, no– uns pressupostos que no se sap qui executarà –no se sap qui els executarà–; en tot cas, serà un govern diferent; ni que fossin dels seus, serà un govern diferent. Per tant, és clar, és a dir, una mica, és parlar per parlar, el que estem fent, perquè estem condicionant, segurament, amb tota probabilitat, doncs, l'acció de govern, d'un govern que ja no serà aquest.

En aquest marc, vostè m'ha dit: «Escolti, digui'm què vol dir amb això de la «Catalunya de peatge»?» Doncs, em sembla que ho he dit bastant clar, i ho tornaré a repetir: el fet de l'acumulació de la poca inversió a Catalunya –pública, històrica–, que fa que estiguem a uns nivells de capital públic, aproximadament, doncs, en el camp de l'escola, en un 13%; en el camp de la sanitat, més d'un 10%, i, en el camp de les infraestructures viàries, d'un 10%, de l'Estat, tot i ésser el 16% de la població, aquesta pertinença sequestra –que diria algú– inversora, fa que l'espai que deixa la inversió pública sigui ocupat per empresa privada. I el que en un moment pot ser una heroïcitat digna, diguem-ne, d'elogi –el qui va començar les autopistes a l'època del franquisme, doncs..., en fi, quan no hi havia possibilitats de fer res més, segurament era una bona opció–, es converteix, després, en una xarxa d'interessos creats que tanca el cercle, perquè en el moment en què l'Estat espanyol augmenta els seus pressupostos, a partir dels anys 80, quan, realment, es desplega l'estat del benestar, es desplega tot un pla d'autovies per l'Estat, es desplega la sanitat pública i es desplega tot l'ensenyament públic a l'Estat, aquí –amb l'excusa que ja hi havia un sistema privat– no només es va a reconduir i a recuperar el dèficit històric d'inversió pública, sinó que s'alimenta el model privat de manera que s'escanya el públic. Amb el que es deixa d'invertir aquí, alguns controlen clientelament el vot a les altres zones de l'Estat, i alguns, deia, amics de vostès, tenen el negoci de les concessionàries d'autopistes, de concerts escolars o de concerts sanitaris.

I, quan vostè em diu: «La sanitat...», escolti, és clar, és que, és clar, si vostè em diu: «Fem construcció d'hos-

pitals públics», evidentment que llavors podrem anar suprimint i disminuint l'aportació als privats. És el mateix que les escoles. Escolti, en aquests moments que hi ha baixa demografia, per què no comencen a tancar línies d'escoles concertades i comencem a tenir funcionaris sobrants en les escoles de primària –perquè sobren funcionaris en les escoles de primària–, perquè falta gent, i no tenen línies de la privada? Per què, en alguns llocs, la inspecció, fins i tot, reconduïx demanda de matrícula cap a privada i no cap a pública? L'inspector de la Generalitat? És un model que tenen vostès –model de dretes–, que lliga amb el model de dependència econòmica –es fan el joc.

Aquest és el problema, senyor Mas. Quan parlo de la «Catalunya de peatge» estic parlant d'això, i aquests pressupostos no trenquen aquest model. No el trenquen, el continuen. I això sí que ens interessa, a nosaltres: parlar d'això. Vostè ha dit: «Economia productiva. Hem fet molt.» Home, doncs, escolti, no es nota pressupostàriament. Fa cinc anys que està baixant, això; està baixant, i, escolti, jo m'he entrevistat –li ho asseguro– amb representants de les patronals i, evidentment, no estan contents. I representants del comerç, i representants del sector empresarial turístic: no estan contents. No estan contents. Si vostè diu: «Som els qui ho fem millor»..., jo no dic que no hi hagi coses que fan bé. Precisament, perquè hi ha coses que fan bé, estan mal dotades. El Cidem? Molt bé. Està baixant, porta baixant en picat tots els quatre o cinc anys. EPLICSA, el Laboratori General d'Assaigs, aquest any puja una mica, però portava baixant els quatre anys anteriors. És a dir, organismes que funcionen a Indústria porten un quinquenni perdent pes, i això és una realitat –això és una realitat.

Per tant, bé, escolti, seria discutible, i podríem parlar un altre dia sobre política industrial. Jo crec que hi ha algunes autonomies que ens passen la mà per la cara en alguns aspectes –País Basc, per exemple, i País Valencià–, però, en fi, en tot cas, el que funciona d'aquí està mal dotat –està mal dotat. I, per tant, doncs, el sector se'n queixa, però ara són vaques grasses, però, quan arriben les vaques magres, un altre cop? S'haurà donat prou suport a la capacitat exportadora, a la recerca, per exemple, a la cua d'Europa? Espanya a la cua d'Europa i, dintre d'Espanya, Catalunya molt endarrere de Madrid, per exemple. Ens triplica o ens quadruplica la inversió dedicada a recerca i desenvolupament. Escolti, alguna cosa falla aquí, i estem parlant de sectors estratègics per al futur de Catalunya en el marc de l'euro. Sectors estratègics, senyor Mas. Jo no estic d'acord que vostès portin una bona política pressupostària destinada a l'economia productiva.

I, en la seva rèplica, senyor conseller, no m'ha tocat un tema que, per nosaltres, també és important, cabdal, i no s'hi val..., i per això repeteixo que no volia que quedés intoxicat, aquest debat d'avui, pel tema del finançament, perquè, al marge del problema del finançament, vostès tenen una responsabilitat en la gestió dels recursos, encara que siguin escassos, i vostè no m'ha contestat res sobre la racionalització i la simplificació de l'Administració, sobre la supressió d'alguns instituts publicitaris. Els tornarem a presentar esmenes per a la

6800

supressió d'aquells instituts. Espero que les aprovin, perquè, és clar, hi ha una sèrie d'organismes d'aquests que són, bàsicament, propaganda, perquè, el que tenen d'estudi, deleguin-ho a la universitat: s'estalvien els costos de manteniment, la despesa corrent! Paga estrictament el treball i s'estalvia tota l'estructura! I quants en tenen, d'instituts d'aquests, d'estudis? Quants en tenen, que fan funcions, bàsicament, d'estudi i d'assessorament? Molts! Molts, bé, ja n'he dit uns quants abans, que els anem traient cada any, començant pel de la Mediterrània.

És clar, escolti, per què no aborden, d'una vegada, aquest problema, i donen mostres, vostès que diuen que són sensibles en economia productiva, de ser almenys tan eficients com l'empresa d'aquest país, que ho és cada cop més, per sort? I per això va bé en aquests moments, el país va bé. Clar, llavors, és curiós que el país vagi bé i que l'Administració no hi vagi, diguem-ne; que no tingui, almenys, el nivell de supressió de la despesa corrent, de control dels costos, d'eliminació de parts de l'empresa –perquè això és una empresa, també, la Generalitat– que són inútils. Donin exemple d'eficiència, d'economia productiva aplicada a l'Administració pública. D'això, no me n'ha contestat res, vostè, abans. I espero que, almenys a l'hora de les esmenes a l'articulat, es noti un canvi de posició.

Per tant, senyor Mas, en definitiva, nosaltres continuarem considerant que, com que són pressupostos d'un fi de cicle, d'un fi de cicle dels pitjors dels vint anys, en el sentit que ha sigut..., a sobre, com que, per les raons de Maastricht, ja no hem pogut incrementar més el deute, i aquesta aparença d'autonomia superior a la realitat dels ingressos..., ha sigut la legislatura de la veritat. Vostès ara es troben atrapats, amb els dos bilions i escaig de deute, es troben atrapats davant de mobilitzacions creixents al carrer, i ara és quan llancen el finançament. Benvingut!, però no només és un problema de finançament, senyor Mas. Ara no només toca canviar de finançament, sinó de govern, senyor Mas.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Se suspèn la sessió, que reprendrem aquesta tarda, a les quatre de la tarda.

La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i catorze minuts i es reprèn a les quatre de la tarda. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i pel lletrat Sr. Sol i Ordis.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers de la Presidència, de Governació, d'Economia i Finances, de Cultura, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca i de Benestar Social.

El president

Es reprèn la sessió.

La quinta esmena a la totalitat és la formulada pel Grup Mixt. Per defensar-la, segons m'acaba de ser indicat,

tindrà vint minuts el diputat senyor Salvador Morera i cinc minuts la diputada Maria Olivares i cinc minuts el diputat senyor Lora.

Comença, per tant, la intervenció, amb un temps màxim de vint minuts, el diputat senyor Morera.

El Sr. Morera i Tanyà

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats que es troben a la sala, bé, el debat de pressupostos, per a qualsevol Parlament del món elegit democràticament, esdevé el moment de màxima rellevància política. Però a Catalunya, des de fa un cert temps i més en aquesta ocasió, el debat i aprovació, si s'escau, dels pressupostos apareix a l'opinió pública més com un tràmit legal i institucional que no pas com una decisió política de primer ordre. No endebades, la publicació ahir mateix per part del president de la demanda de Convergència i Unió d'un nou sistema de finançament, que cal recordar que no és o no es podrà produir fins al 2001 i que, a més a més, encara no acabem d'entendre massa bé per què només es reivindica una tercera part del que és en conjunt l'espòli fiscal, exemplifica a la perfecció el paper de provisionalitat i de residualitat que es deixa a aquest debat. Provisionalitat, perquè tot resta pendent de la data de les eleccions i del resultat d'aquestes i, per tant, de com s'aplicaran aquests pressupostos i qui els aplicarà. Residualitat, pel context, en part creat volguem dir i en part que ens hi hem trobat. El debat mateix de política general de fa quatre dies, la demanda unilateral d'un nou sistema de finançament, que hi he fet referència ara mateix, i el debat sobre model d'Estat, que ens hi hem trobat a partir de la treva d'ETA.

Malgrat aquest context, senyores i senyors diputats, el Grup o, en aquest cas, els diputats del Partit per la Independència, reivindicuem el paper d'aquest Parlament en marcar i controlar la política pressupostària del Govern i la conveniència de reforçar el caràcter decisiu del debat que ara encetem, indiferentment de les conjuntures electorals. Retornem el projecte de pressupostos, que és el que avui realment interessa. El nostre partit ha decidit presentar esmena a la totalitat i, en conseqüència, demanar-ne retorn d'aquest Projecte al Govern per diversos motius. Bàsicament, els englobem d'una forma ràpida en quatre grups diferents. Primer perquè fem una lectura diferent del Govern del context econòmic; segon, per objeccions de caire polític; tercer, qüestions de caire tècnic, i quart, per diferències en les prioritats pressupostàries.

Pel que fa al context econòmic, només dir, molt ràpidament, que ens preocupa –ens preocupa relativament, però en tot cas ens preocupa– la visió que fa el Govern o les previsions que fa el Govern del creixement del PIB i, per tant, les conseqüències que això pot tenir quant als ingressos de la Generalitat. El mateix Fons Monetari Internacional ja comença a rebaixar les expectatives de creixement mundial, les crisis financeres al Japó, a Rússia i a Iberoamèrica. Per cert, Iberoamèrica amb especial rellevància, tenint en compte que les exportacions catalanes creixen d'una forma espectacular, com ja s'ha dit abans, i en els diversos exercicis, però, bàsicament, a part –diguem– evidentment de les europees, bàsicament, a Iberoamèrica. I a més a

més, estem davant de la nova fase, la tercera fase de la Unió Econòmica i Monetària, que, ens agradi o no ens agradi, planteja diversos dubtes, malgrat la seguretat que donen segons quins indicadors macroeconòmics, com el tipus d'interès, l'IPC o el deute, però que, sobretot, planteja dubtes per la possibilitat que ens faci de mur o no d'aquesta crisi financera que es comença, en tot cas, a configurar.

També tenim dubtes pel que fa a la reforma de l'IRPF a nivell d'Estat –al dematí, per cert, no se n'ha acabat de parlar massa–, i que no les acabem de tenir totes, senyor conseller, pel que fa a possibles implicacions respecte a la Generalitat, respecte als recursos de la Generalitat, si aquesta modificació de l'IRPF en els seus diversos trams, finalment, pot tenir implicacions en els ingressos de l'Estat. Ja sé que s'ha reiterat en diverses ocasions que no, fins i tot hi ha un compromís d'aquest gloriós Consell de Política Financera a nivell d'Estat, en el sentit que s'aportaria a les administracions autonòmiques més diners per poder-se rescabalar d'aquests menys ingressos que es produïen a través d'aquesta revisió de l'IRPF. Però, com li he de dir, no les tenim totes, bàsicament perquè hi han altres institucions, institucions alienes a aquest Parlament, que també han manifestat aquesta preocupació.

Les objeccions de caire polític són, bàsicament, en el sentit que, evidentment, com a altres grups, no se'ns ha consultat pel que fa a la preparació i formulació dels pressupostos. Entenem, per tant, que aquests pressupostos parteixen d'un acord polític que nosaltres no hi coincidim pràcticament en res, i a més a més, trobem que el pacte que es cerca, en aquest cas, amb el Partit Popular té molt poc a dir amb el que és la vida política diària a casa nostra, bàsicament, en les tendències que s'han anat adquirint darrerament. Però, a més a més, no entenem, ampliant més aquesta informació, per què CiU ha col·laborat a situar al Govern central el PP i, en canvi, en els temes que tractem ara, és a dir, temes econòmics i pressupostaris, per exemple, les inversions de l'Estat no han augmentat d'una forma –podríem dir– important. En qualsevol cas, i malgrat el ball de xifres que es poden dir, fins i tot, a les previsions per l'any 99 del 12,7 que anuncia la seva Conselleria. El que sí que és segur és que no s'arribarà tampoc al 16% que representa la població de Catalunya quant a les inversions de l'Estat. A més a més, l'Estat s'ha negat, per exemple, a transferir els impostos especials –el Govern del PP, en aquest cas–; el Govern central segueix negant a fer públiques les liquidacions pressupostàries territorialitzades, fet aquest absolutament insòlit a l'Europa actual, a l'Europa de la Unió Econòmica i Monetària, que podem trobar totes les facilitats del món per conèixer les polítiques inversores de qualsevol Estat, fins i tot a Internet, i en canvi, a l'Estat espanyol, després del pacte de Convergència i el PP, i abans amb el PSOE, no coneixem, en un estat que es diu democràtic, quines són les liquidacions, no les previsions pressupostàries, les liquidacions reals de les inversions territorialitzades de l'Estat. I bé, a més a més, s'anuncia l'oposició del Govern del PP a l'obtenció d'un sistema tributari propi per al Govern de Catalunya.

Per tant, des del punt de vista polític, no acabem d'entendre, no acabem de comprendre el perquè d'aquests

acords pressupostaris a Catalunya quan sembla que..., no sembla, que és segur que en polítiques, en aquest cas, hi ha diferències importants entre Convergència i Unió i el PP, i d'altres polítiques que no tenen res a veure amb el pressupost, com poden ser, per exemple, fa poc, el debat sobre l'autodeterminació o sobre la llengua catalana, que es triï aquest tipus de *partenaires*. Però, en qualsevol cas, vostès tenen tota la legitimitat per poder-ho fer, però aquí queda aquesta incongruència –al nostre entendre– política.

El nostre Grup també presenta aquesta esmena a la totalitat per oposició a alguns recursos tècnics del pressupost, que no per ser tècnics deixen de ser importants. Jo he dit en moltes ocasions en aquesta mateixa tribuna que és que no acabem d'entendre com a finals del segle XX, quan a tot arreu, pràcticament, a l'economia privada s'utilitza una comptabilitat, que es pot anomenar empresarial de doble partida, que es pot controlar i es pot preveure quina és l'eficiència quant a recursos, quina és l'eficàcia quant a objectius i es poden fer valoracions d'aquest tipus, el Govern de la Generalitat encara segueix estrictament, almenys en la seva majoria, una política de comptabilitat pressupostària que recorda més temps passats que no pas els moderns que ens toca viure, i quan, a més a més, senyor conseller, quan exigim a les nostres empreses la màxima competitivitat, per què el nostre Govern es nega una vegada i una altra a fer, en tot cas, a realitzar aquestes tècniques comptables realitzades absolutament per tothom, des d'ajuntaments fins a qualsevol altre tipus de col·lectiu, on es pot comprovar realment quins són els estats d'eficàcia i eficiència. I fins i tot, reclamacions que han sortit –per què no recordar-ho– de Convergència i Unió mateix, per exemple, en la declaració que es va fer de la Fundació a Barcelona. No ho acabem d'entendre, senyor conseller.

L'excés de partides ampliables, any rere any, sempre les mateixes, que ja s'ha dit aquest dematí, no ho acabem d'entendre, aquesta última tendència que hem pogut comprovar de realitzar partides que són autèntics calaixos de sastre on s'aglutinen diversos conceptes que, a vegades, no tenen res a veure entre ells, però que, en canvi, serveixen, si més no, per poder impedir un cert control dels pressupostos. Les desviacions pressupostàries, que pràcticament cada any ho diu la Sindicatura de Comptes: per exemple, la liquidació del 97, que vostès mateixos ens l'han passat, al capítol 2, un 15% de desviació, i en el capítol 7, «Transferències de capital», un 250% del que estava inicialment previst. Això no vol dir que hi hagin necessitats puntuals de fer atenció a segons quines necessitats –diguem-ne– col·lectives, però un 250% l'any 97 en la liquidació del que estava inicialment previst, senyor conseller, no és precisament un símptoma d'un bon rigor pressupostari. La mateixa Sindicatura, com he dit, recomana un any i un altre una elaboració més ajustada i una major exigència en l'execució dels pressupostos. En tot cas, he d'agradir, senyor conseller d'Economia i Hisenda, que vostè comparegués en el debat de l'Informe de la Sindicatura, perquè, que jo recordi, és la primera vegada que un conseller d'Economia assisteix en el debat de l'Informe de la Sindicatura.

D'altres aspectes que són bàsicament de qüestions tècniques, però que, al nostre entendre, tenen una transcendència important: aquest costum que ens ha vingut de més enllà, de bastant més enllà de l'Ebre, que és d'acompanyar els pressupostos de lleis, que per això se'n diu d'acompanyament, que és una mala tècnica jurídica, per cert, moltes vegades, doncs, condemnada des de les files de Convergència i Unió a Madrid, i ara, curiosament, doncs, finalment, fan ús d'aquesta tècnica que ja li he dit que, des del punt de vista jurídic, nosaltres –el dia que es debati ja en parlarem– no acabem d'entendre ni de comprendre. I a més a més, quan en el preàmbul d'aquesta llei es diu que, sense tenir una relació directa amb les previsions pressupostàries, es fa aquesta llei.

A més a més, incompliment de la posada en marxa d'instruments bàsics, imprescindibles i ordenats per la mateixa legislació sectorial. Després de divuit anys del Govern de la Generalitat, doncs, encara no entenem com no està al dia el cent per cent de la comptabilització del patrimoni de la Generalitat. No entenem com després de divuit anys no hi ha encara el cens agrari, el Pla director d'inversions locals, el Mapa municipal, la designació de zones vulnerables per la contaminació de les aigües, l'inventari forestal, planificació urbanística regional, com he dit, totes aquestes qüestions estrictament –podríem dir– tècniques, però que estan previstes en la legislació sectorial des de fa molts anys i que encara no hem sigut capaços de portar-les a terme, quan és una qüestió bàsica per al propi funcionament dels diversos departaments, i en canvi, és curiós comprovar que encara no s'ha fet el Mapa municipal com, en tot cas, pertocaria, i en canvi som capaços de fer, per exemple, la cartografia de l'Argentina, cosa que ens n'alegrem, però que és curiós que, en tot cas, dediquem esforços cap a l'exterior, que evidentment que provoquen beneficis, però que encara no som capaços de fer la nostra pròpia cartografia amb totes les escales –diguem-ne– d'impressió.

Primer, evidentment, diferències quant als criteris i prioritats pressupostàries. Per exemple, molt ràpidament. El Departament d'Agricultura, i aquest any el citem en primer terme perquè nosaltres entenem, i amb això crec que fem un gran favor als mateixos responsables del Departament, perquè ens ho agrairan molt i moltíssim, que un departament que –siguem clars– gestiona pràcticament el 70% del territori català, directament o indirectament, com es vulgui, però que té una implicació directa sobre el territori català, tingui el pressupost que té, que aquest any s'ha augmentat, per cert, bàsicament, només per mesures palliatives –pesta porcina o, per exemple, els efectes dels incendis forestals–, però que, en canvi, per crear noves infraestructures i prevenció, molt poca cosa. I en canvi, és un departament que any rere any, i més en els últims quatre o cinc anys, ha sofert una davallada importantíssima quant als seus pressupostos i que se'l condemna, siguem francs, se'l condemna a fer estrictament de gestoria de les subvencions europees, subvencions europees, sigui dit de pas, mentre existeixin, perquè les negociacions que ara es comencen a encetar, sembla que Catalunya i Espanya, en general, en poden sortir bastant perjudicades.

Política forestal, que no se n'ha parlat aquest dematí. Home, és bo recordar, vam dir-ho en el debat que va tenir lloc l'agost d'aquest any, però és bo recordar només una cosa, senyor conseller, i és molt important, no només per al sector, sinó per al públic en general. Catalunya té, d'aquest planejament que, en tècnica, no s'ha fet, doncs, curiosament, en política forestal s'ha fet el Pla general de política forestal. Després dels incendis del 94 es va fer aquest Pla. Aquest Pla indicava un seguit de camins a seguir i, sobretot, marcava un pressupost. Permeti'm que li digui, amb data d'avui, que aquest pressupost, pel que fa a deu anualitats que estaven previstes en la seva aplicació, no s'ha complert mai. I a més a més, amb l'esmena que va presentar el Partit Popular, que va semblar una mica, doncs, la gran solució pel que fa a les inversions quant a política forestal a partir d'aquest any, ni sumant les partides que impliquen aquest acord amb el Partit Popular s'arriba al que l'any 99 estava previst en política forestal, que són 7.350 milions pressupostats..., bé, pressupostats, perdó, marcats en el Pla general de política forestal, i que, en canvi, vostès incompleixen quant a previsions pressupostàries. Ni tan sols havent tingut, doncs, aquests dos incendis que han desolat la part interior de Catalunya, bàsicament.

Quant a cooperació en el desenvolupament en el Tercer Món, malauradament tema posat de moda últimament, recordarà que només fixem 1.300 milions, com marca la disposició addicional vint-i-sisena, que està molt lluny del que es recomana del 0,7% i que lamentem que una vegada més no es compleixi ni tan sols aquest mínim pressupostari previst.

Deficiència quant a política de reequilibri territorial –molt ràpidament–, any rere any, pràcticament sempre repeteixo el mateix: es miren les inversions territorialitzades del Govern de la Generalitat en l'últim exercici i en les últimes posicions les comarques que podríem dir més deprimides, Conca de Barberà, les Garrigues i Terra Alta. És el quart any que ho diem, o que es diu, i sempre són pràcticament les mateixes comarques.

Transferències de capital del Departament d'Indústria i Comerç i Turisme en conceptes bàsics, com són inversions en comarques en regressió demogràfica, l'any 96, 4.800 milions; l'any 97, 4.100; l'any 99, 3.665. Per tant, una davallada importantíssima pel que fa a la inversió quant política industrial.

Es diu, al principi dels pressupostos, que aquests són els pressupostos que prioritzen la despesa social. Nosaltres pensem just el contrari, i permetin-me que asseveri que no és realment així. És allò, senyor conseller, sembla una mica la tàctica que va emprar Johan Cruyff en el Barcelona, que deia que la millor defensa és el millor atac. Senyor conseller, per què? Perquè, precisament, en aquells temes que tenen les potes més flaquies, és a dir que el pressupost menys s'aguanta, és precisament en aquells temes que vostès volen realçar el gran esforç que es fa. Doncs, permeti'm que li digui que en despesa social, mirat per totes bandes, no es compleixen ni de bon tros aquesta mena d'expressió que utilitzen de prioritització de la despesa social. Per què? Sanitat creix, bàsicament, pels 15.000 milions de pessetes del pagament dels interessos del deute i per res més, pràctica-

ment. Quant a pobresa, creix el PIRMI, però, en canvi, hem d'assegurar que encara és massa poca la gent que està atesa a partir d'aquest Pla interdepartamental. Que el Pla integral de la lluita contra la pobresa encara està pressupostat només amb 1.000 pessetes, és a dir, només està oberta la partida.

En serveis socials..., per cert, un departament, el Departament de Benestar Social, cada vegada més buit, també, de competències i recursos. L'ICASS creix, és veritat, un 9,8%, tot i que a les referències de l'any anterior, per nosaltres —almenys pel que fa al conjunt del projecte de pressupost—, té poca virtualitat, però, per exemple, les deficiències reals socials del país en temes de serveis socials, com llars d'infants, doncs, pràcticament, res, o encara no s'ha anunciat una política d'infraestructures important pel que fa a les llars d'infants de zero a tres anys, no hi és. Les residències de gent gran..., Catalunya té un dèficit importantíssim en aquest aspecte. Cada dos per tres surten irregularitats diverses detectades en residències que es porten a terme a partir de la gestió privada, que no compleixen les condicions. I en canvi, senyor conseller, és bo recordar, ni que sigui en el debat de pressupostos, el paper de les caixes.

Vaig escoltar molt atentament la seva intervenció en una visita que va fer a Vic a partir d'unes instal·lacions que es van obrir d'una entitat bancària a Vic, que, per cert, és l'única que tenim a Osona, en aquest cas, de caixa, i va explicitar més o menys quina és la política referida a les caixes que fa el Govern de la Generalitat. Només dir-li una cosa: no s'ha desplegat la Llei de les caixes de l'any 85 pel que fa a la destinació que s'ha de tenir de recursos propis, quant als beneficis, de recursos propis i obra social. I només un altre exemple, o una altra situació que no acaba de quallar en aquesta temàtica, si tenim tanta deficiència, per exemple, en residències, com és que la caixa més important de Catalunya anuncia per a l'any 98 quaranta-cinc nous centres a Espanya, quan resulta que les necessitats les tenim de sobres a Catalunya, i es percep allà on fa el negoci, bàsicament?

Ensenyament: retard en la construcció dels centres de l'IES. Habitatge: molts problemes encara pel que fa a habitatges de lloguer i foment de sòl públic. Tema de corporacions locals: una vegada més, doncs, lamentem que el creixement de les partides de transferències a consells comarcals i a ajuntaments no sigui més alta que la que marca, diguem-ne, el percentatge mínim de creixement dels pressupostos, que és un 1,8%. Jo em pensava que aquest any farien cas a l'ACM, que reclamava més, però ni tan sols això. I bé, molts altres aspectes que, en tot cas, en farem referència quan fem els debats preceptius quan a les seccions.

Nosaltres, en tot cas, voldríem posar de manifest alguns aspectes que ens preocupen realment d'aquests pressupostos i que tenen, podríem dir, una virtualitat transversal. Per exemple, l'augment espectacular de privatització de serveis públics, el que s'ha anomenat el model català. I, si es vol dir d'una altra manera, podríem dir el que és una concepció cada vegada més liberal de la gestió pública. Sembla que estiguin en autèntica com-

petència amb el PP; és a dir, mentre el PP viatja cap al centre, segons es diu, vostès sembla que ho facin cap a postures neoliberals; en tot cas, això és el que es desprèn d'això que estic comentant ara, i sembla en el fons que ve a ser com una mena de tercera via —que ara està tant en boga—, de tercera via a la catalana, d'això que en el concert europeu s'anomena com a tercera via pel que fa a les forces de progrés. Diversos exemples: concertació amb sanitat; aparició cada vegada més gran d'organismes mercantils, com GISA, etcètera; d'entitats semiprivades que gestionen serveis públics com, per exemple, el Servei Català de Col·locació; Turisme de Catalunya, etcètera, a part de les ja conegudes prou concessions.

Nosaltres, en principi, no estem en desacord formal contra la gestió privada de segons quins serveis públics, però, ara, nosaltres entenem que s'arriba a un excés, i entenem que pot ser perillós. Per exemple, al mateix Servei Català de Col·locació les entitats que hi col·laboren són més col·laboracions perquè hi ha diners, diguem-ne, que poden tenir, que poden disposar a partir dels recursos europeus, que no pas per les autèntiques necessitats reals del mercat català.

Quant al deute, ja s'ha dit, només una ràpida reflexió. En aquest cas, estariem d'acord bastant amb vostè, que l'origen del deute té molt a veure amb el finançament de la Generalitat. Només una apreciació, que el deute autonòmic de la Generalitat, que és del 26 al 27%, coincideix, curiosament, si el restem amb la població de Catalunya, amb el que és l'espoliació fiscal real, que és al voltant del 9%; dada que, si més no, tothom hauria de valorar i tenir en compte.

Per acabar, senyores i senyors diputats, hi ha alguns aspectes que en tot cas ja tractaré a la rèplica...

El president

Hauria d'acabar...

El Sr. Morera i Tanyà

...i acabo, senyor president.

El president

...per donar temps als seus companys de grup.

El Sr. Morera i Tanyà

Si em permet, acabo, senyor president. Només dir que és una llàstima, senyor conseller, que quan estem d'acord amb la música de fons, és a dir, el pacte fiscal propi —que, per cert, esperem que la segueixin tocant, aquesta música, amb la mateixa intensitat després de les eleccions—, se'ns presenti una partitura —Projecte de pressupostos— tan mal acompassada.

Res més, senyor president; senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. També, pel Grup Mixt, la diputada Maria Olivares, per un temps màxim de cinc minuts.

Punt 1

La Sra. Olivares i Usac

Gràcies, senyor president. Senyors i senyores diputades, senyor conseller, malauradament no dispo de temps massa llarg per entrar en debat els detalls del pressupost, però alguna pinzellada sí que hi volem donar. Concretament, Els Verds veiem els pressupostos com una expressió en números de les prioritats que té el Govern. Un cop estudiats aquests hem decidit presentar l'esmena a la totalitat dels pressupostos pel 99, perquè considerem que el Govern prioritza un any més –i ja en van bastants– un model de país en continu creixement, un creixement totalment insostenible, donada la situació actual, que queda evidenciada per molts indicis, als quals donaré lectura en aquests moments.

Primer. Els pressupostos, tot i que s'ha anat dient per part del Govern que els defensa, són socialment..., per nosaltres, són insostenibles. Es dona una gran importància al Departament de Sanitat i Ensenyament, que vénen a representar, aproximadament, un 35 i un 19%, respectivament, en total del pressupost. Però el cert és que els capítols 1 i 2 s'emporten la part més important d'aquesta quantitat.

Es continua amb la política d'establir concertacions amb centres privats. I la inversió no es pot dir que sigui el capítol més destacat d'aquests departaments. Aquestes inversions continuaran desmoralitzant els usuaris més directament implicats, aquells que, any darrere any, reclamen inversió en equipaments escolars públics i centres sanitaris d'atenció primària. Per posar l'exemple més clar: es fa però encara no es fa prou com per llançar les campanes al vol. La majoria dels departaments tenen una part important del seu pressupost destinada als capítols 1 i 2. Què queda per a les operacions de capital que són les que aprecia directament la ciutadania? Cal recordar que, al cap i a la fi, els pressupostos es fan per servir la ciutadania, perquè tothom a Catalunya es pugui realitzar com a persona i pugui gaudir d'uns serveis. Com més s'inverteix en personal i funcionament en relació amb la inversió, més ens allunyem d'uns pressupostos socials i més ens apropem a una gran empresa de col·locació. Estem consolidant una administració ben dotada de personal altament qualificat, però sense recursos per dur a terme la gestió del dia a dia.

Els Verds creiem que no s'aposta clarament per l'eficiència de funcionament, que es pot aconseguir cercant la disminució al màxim de despeses corrents. Per què no endegar un pla d'eficiència energètica per aplicar dins la mateixa Administració? Per què no instal·lar plaques solars, per exemple, per obtenir aigua calenta en els centres dependents de l'Administració catalana? Per què no fer més eficient el funcionament administratiu, com, per exemple, fusionar ja les direccions generals de Patrimoni Natural i de Medi Natural? Són petits exemples que indicarien una tendència a l'augment d'eficiència directament relacionada amb un funcionament sostenible de l'Administració. I és, també, en les petites coses on es manifesten les prioritats d'un govern.

En segon lloc, aquests són uns pressupostos bàsicament continuistes, pel que fa a l'atenció dels sectors produc-

tius. És irrisòria la partida destinada al Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, que sovint li toca fer front a tots els imprevistos del sector –incendis, inundacions–, amb un pressupost clarament insuficient i que només pot fer front al funcionament ordinari del sector. Un departament que no fa més que baixar de pressupostos des de l'any 95 i que tot just ara torna a assolir, si fa o no fa, el mateix nivell que tenia amb aquests 24.000 milions i escaig, clar reflex numèric de la importància del sector primari per al Govern. Un departament que ha de potenciar sectors tan tradicionals com el de la pesca, ara que els sectors implicats aposten decididament per la implantació de criteris de sostenibilitat.

La resta de departaments lligats al sector productiu –Treball, Indústria, Comerç i Turisme– es mantenen, si fa o no fa, com l'any anterior, aquests darrers anys, lluny del pressupost de l'any 95, abans de la reestructuració del Departament.

Penso que se m'ha passat el temps i no voldria treure temps al company. Si de cas, a la rèplica ja continuaré.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputada. També pel Grup Mixt, el diputat senyor Lora, cinc minuts.

El Sr. Lora i Lillo

Gràcies, senyor president. Des d'Esquerra Unida Alternativa i el Partit dels Comunistes el que volíem expressar, avui, en cinc minuts –i, per tant, poques idees podré expressar–, primer, és que estem convençuts que aquest pressupost que ens presenta des del Govern, aquest any, el pressupost per a l'any 99, és un pressupost que té un caràcter electoralista. I n'estem convençuts, primer, perquè s'ha demostrat aquests dies. La proposta de Convergència, ahir, sobre finançament ha condicionat mediàticament el debat d'avui. Tothom té dret a fer les propostes que cregui oportunes sobre el futur de Catalunya, però no és una casualitat que aquesta proposta es fes ahir a la tarda, i la proposta d'ahir a la tarda ha condicionat el debat d'avui.

També és cert que en aquest pressupost es fan propostes mediàticament de caràcter social, més ben dit, de caràcter assistencial, que després resulta que no queden reflectides en el pressupost, com la famosa partida de 55.000 pessetes per família i nen per a les guarderies.

S'han presentat unes pressupostos de creixement, d'un mínim creixement, encara que hi ha dubtes –cada Grup fa una interpretació de les xifres i jo no entraré en això– sobre la inversió, després de molts anys de pressupostos en què la inversió pública estava decreixent. I, en aquest moment, es presenta un pressupost de mínim creixement d'inversió en un moment de calendari electoral, de precampanya electoral. Estem convençuts que aquesta forma de debat del pressupost és una fórmula de devaluar aquest debat i devaluar el paper del Parlament de Catalunya.

Per una altra part –i és la segona idea que volia expressar–, els pressupostos no responen a les necessitats so-

cials, i no responen a les necessitats socials –i per nosaltres això és molt important–, les prioritats del pressupost públic. Des del nostre punt de vista ideològic, polític, el primer, el que ha d'estar al centre són les necessitats socials, i a partir de les necessitats socials, en funció d'una política fiscal, en funció dels ingressos de les administracions públiques, anar a resoldre aquestes necessitats socials. Aquest ha de ser el centre d'un pressupost d'una administració pública, del pressupost de la Generalitat de Catalunya.

Per què dic això? Perquè un moment on s'expressa una bonança econòmica, un quadre macroeconòmic de creixement econòmic, d'augment dels beneficis empresarials, la realitat és que a Catalunya, igual que a l'Estat espanyol, a Catalunya continuem amb un atur estructural important, continuem amb un nivell de precarietat laboral important i continuem amb aquestes polítiques que es fan amb un nivell d'exclusió social important. No ho dic jo, no ho diu el meu partit, no ho diu Esquerra Unida i Alternativa: el president de la Generalitat, el senyor Jordi Pujol, també ho diu, que a Catalunya hi ha exclusió social. I diu: un nou contracte social, política assistencial, ajudar els que no arriben; però no diu que cal passar d'una política neoliberal a posar-se a l'altura d'altres països d'Europa que estan fent polítiques d'inflexió sobre les polítiques neoliberals. Això sí: ajuda els que no arriben.

Però per altra part, aquest pressupost hauria de respondre al conflicte de l'aigua, resoldre el conflicte de l'aigua, les reivindicacions que hi ha al país sobre la falta d'instituts, de col·legis, d'escoles, de guarderies, etcètera. I vostè el que fan és una proposta de 55.000 pessetes per a les famílies dels nens, per ajudar-los que vagin a quines escoles? A quines guarderies? A les privades. Perquè no hi ha guarderies públiques. El nostre model és diferent. Hi ha d'haver inversió pública per tenir una xarxa de guarderies públiques i gratuïtes. El seu model és diferent: anem a ajudar les famílies que no arribin perquè vagin a les guarderies privades. El nostre model és desenvolupar una xarxa pública. Són models diferents, per descomptat.

Sobre la gestió. Les liquidacions...

El president

Senyor diputat, ha exhaurit el seu temps.

El Sr. Lora i Lillo

Perdó, una idea més... Les liquidacions no es corresponen a les partides aprovades. I per altra part, l'última idea que sí que m'agradaria situar. Mirin, nosaltres ja estem d'acord... –i ho dic en nom d'Esquerra Unida i Alternativa, i ho dic en nom del Partit del Comunisme de Catalunya–, nosaltres ja estem d'acord que els impostos es recaptin aquí, a Catalunya, i es participi de forma solidària a nivell estatal. Ja hi estem d'acord. Però sobretot estem d'acord que aquests diners vagin al poder local, vagin als ajuntaments. I aquests pressupostos no responen a aquesta idea. I estem d'acord que els diners amb la participació estatal, una participació de caràcter solidari a nivell estatal, però que aquests diners

que nosaltres podem recaptar a Catalunya siguin invertits en el sector públic...

El president

Senyor diputat, ha consumit amb escreix el seu temps.

El Sr. Lora i Lillo

...–perdó–, siguin invertits per a política industrial, per a política social i sobretot des d'una política fiscal progressiva: que pagui més qui més té. I vostès –ho saben perfectament– han pactat amb el Partit Popular unes mesures com la reforma de l'IRPF, com la política fiscal i de plusvàlues, i també vostès ajuden que, a nivell estatal, la despesa militar augmenti mentre que al país, i a Catalunya també, hi ha necessitats socials, i per tots aquest motius nosaltres no votarem aquests pressupostos, perquè són regressius, conservadors i neoliberals.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per al torn de rèplica, té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller d'Economia i Finances

Sí, gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, en relació a la intervenció del diputat senyor Morera, jo volia fer alguns comentaris sobre algunes afirmacions que s'han fet. La primera és que, segons el senyor Morera, les previsions de creixement del producte interior brut per a l'any que ve a Catalunya que preveuen aquests Pressupostos són excessives. Jo li admeto que és matèria discutible. Torno a dir el mateix que vaig dir l'any passat: quan es fan unes previsions es fan amb aquells elements que es tenen a la mà. Nosaltres, després d'analitzar molt la situació econòmica actual de Catalunya, i sobretot després d'escoltar molt també el que estan dient organismes internacionals de tota mena –abans n'he citat tres de concrets: l'OCDE, el Fons Monetari Internacional i la mateixa Comissió Europea–, hem arribat a la conclusió, que creiem que no és arriscada, de preveure aquest creixement del 4%. Pensi que pràcticament sense excepció tots aquests organismes, pràcticament sense excepció, estan donant una pauta de creixement econòmic per al conjunt d'Espanya, l'any que ve, de l'entorn del 3,5, 3,6, 3,7%. Aproximadament, la previsió és aquesta. Si és veritat com és que normalment en etapes d'expansió econòmica Catalunya creix pràcticament mig punt per sobre de la mitjana espanyola, vol dir que anar a una previsió de creixement del 4% no és un invent nostre: està contrastat amb totes les previsions que actualment s'estan fent per part dels organismes internacionals més solvents. Val a dir que aquestes previsions d'aquests organismes internacionals més solvents també s'equivoquen, com hem vist durant el transcurs de l'any 98; per tant, la seguretat absoluta que això serà així no li pot donar ningú, ni jo mateix. Ara, creiem que són previsions que estan bàsicament ben fonamentades.

El segon tema que vostè comentava era el tema de l'IRPF. En aquest sentit, jo li dic una vegada més –ja ho he dit també aquest matí– que hi ha en els pressupostos generals de l'Estat i, en conseqüència, en els nostres

6806

pressupostos per a l'any 99, una clàusula de garantia que està valorada en 18.000 milions de pessetes. Hi són; hi són gràcies que en el seu moment aquest Consell de Política Fiscal i Financera que vostè esmentava es va pactar en aquest sentit. Per tant, això no és un problema, diguem-ne, d'especular si hi seran o no. Ja hi són; ja hi és, aquesta garantia. I en aquesta mesura, doncs, nosaltres estem –diguem-ne– tranquils en el sentit que aquesta reforma no ha d'afectar negativament les previsions d'ingressos per IRPF de la Generalitat de Catalunya de cara a l'any 99.

Val a dir que aquesta clàusula de garantia només afecta el 15% de participació en les quotes líquides, perquè l'altre 15% que tenim, que és tram autonòmic, aquest, en la mesura que no varia les seves tarifes, perquè aquest va ser l'acord a nivell general en el seu moment, lògicament, no es veu afectat per aquesta modificació, en principi. Per la resta, 15% de participació en quotes líquides és on clarament hi ha l'afectació a la baixa, i aquí és on opera la clàusula de garantia que, torno a dir, està recollida en els pressupostos de l'Estat i quantificada, i lògicament, també, en els pressupostos de la Generalitat.

Vostè feia una sèrie de referències sobre temes diversos de gestió que comentaré molt breument. El tema, per exemple, de la comptabilitat pressupostària. Jo no és que estigui en desacord sobre la seva –diguem-ne– aportació. Crec que és una aportació valuosa, no? Jo mateix, doncs, en diferents ocasions, i potser en altres moments, quan no tenia la responsabilitat de l'execució del pressupost de la Generalitat, també tenia tendència a pensar el mateix. Ara bé, el que hem de tenir en compte és que aquesta comptabilitat pressupostària de fet s'emmarca en un conjunt de lleis que estan vigents, que es poden canviar en el futur, certament, però que en aquest moment estan vigents, que, concretament, són la Llei de finances públiques i també la Llei general pressupostària, que, de fet, ens condueix a organitzar la comptabilitat d'aquesta manera. Ara, dit això, també tingui en compte que aquesta comptabilitat pressupostària, de fet, es transforma automàticament en comptabilitat patrimonial. Això nosaltres ho fem a través d'assentaments de partida doble; i que a la mateixa Sindicatura de Comptes se li lliura anualment l'estat –diguem-ne– de situació del balanç de la Generalitat. Del balanç; per tant, dels actius de la Generalitat i també dels passius del conjunt de la Generalitat. Dic això perquè, tot i que jo crec –coincideixo amb vostè– que potser no hem arribat aquí, al punt de perfecció en aquest camí que vostè assenyalava que caldria, certament, doncs, hi han tota una sèrie d'operacions comptables en el transcurs de l'any que estan garantides i que, de fet, apunten clarament en la línia que vostè esmentava.

En canvi, no puc estar tan d'acord amb el que és la liquidació a què vostè feia referència, del capítol 7 de l'any 97. Vostè deia: «Hi ha hagut un increment molt fort.» Això no és mala gestió, senyor Morera, això és que nosaltres, hi insisteixo una vegada més, quan hem de fer la previsió dels ingressos que rebrem bàsicament de l'Estat, sobretot pels fons estructurals europeus, bàsicament, que és pel que rebem aquestes transferències, el que fem és previsions d'una màxima prudència.

Vostè ens pot titllar en aquest cas de massa prudents. Potser sí, però, en tot cas, actuem d'aquesta manera precisament per no crear expectatives de despesa en l'inici de l'any que no estan absolutament garantides en els pressupostos de l'Estat. I per això aquest any 99 també farem una previsió molt modesta, de 33.000 milions de pessetes, si no ho recordo malament, que fins i tot és una mica més baixa que l'any 98. És pràcticament segur –jo li diria, jo n'estic molt convençut– que en el transcurs de l'any 99 arribaran més diners per a aquestes partides; n'estic absolutament convençut, i que en la mesura que entrin aquest nous diners també, lògicament, es transformaran en despesa, i en despesa a més a més de capital, i per tant segur que l'any 99 –ja li avanço– vostè podrà tornar a repetir aquest mateix argument: hi haurà una desviació, pràcticament segura, a l'alça, tant en el capítol 7 d'ingressos com en el capítol 7 de despeses. Però, de tota manera, jo el que voldria que vostè compartís amb mi és que això no és necessàriament mala gestió, sinó que, de fet, quan s'incorporen aquests recursos provinents de l'exterior nosaltres automàticament els apliquem a pressupostos de despesa, per tant a despesa real que es fa en el país, despesa vinculada a la inversió, i que per tant això crec que és una forma –diguem-ne– prudent d'actuar per part nostra.

En relació a la Llei d'acompanyament, doncs, també té una part de raó; jo i tots els meus col·laboradors en el Departament d'Economia i Finances procurem que la Llei d'acompanyament no es converteixi en un calaix de sastre on s'hi fiqui de tot. De fet, aquest any 98 ja va ser així, va ser una llei molt prima. Aquest any 99 és un projecte de llei més ampli, però pensi una cosa: quan l'analitzin, quan l'analitzem, pensin que una part important del que estava fins ara a la Llei de pressupostos passa a la Llei d'acompanyament. Per tant, és aprimar una llei i engreixar una mica l'altra. Però de fet és que té més –diguem-ne– lògica pressupostària en aquest cas que una part de la Llei de pressupostos estigui ficada a la Llei d'acompanyament. Per altra part, com que jo comparteixo la seva preocupació, nosaltres vigilarem des del Departament d'Economia tant com sigui possible que aquesta Llei no es transformi en l'oportunitat per ficar-ho tot, sinó que realment siguin mesures que d'una forma o d'una altra tenen a veure amb el que és el propi pressupost.

En el tema del Departament d'Agricultura, també molt puntualment, jo aquí només li podria dir una cosa: pensi que, de fet, l'esforç que es fa en el Departament d'Agricultura és molt important. Hi ha un increment del 17,5%, i el primer que s'ha de fer amb aquests diners de més és regularitzar les situacions que hi han en aquests moments. És el primer que s'ha de fer. Vostès reiteradament ens han estat demanant en aquesta mateixa cambra que atenguéssim tota una sèrie de compromisos que venien d'aquests dos o tres últims anys; doncs bé, aquest any 99 de fet s'atenen tots aquests compromisos, se li dona un cert marge suplementari d'actuació al Departament d'Agricultura, i pensi que el que és més important, senyor Morera, és que de cara a l'any que ve el Departament d'Agricultura consolida un nivell, un volum de pressupost que en la mesura en què totes aquestes situacions del passat es vagin –diguem-

ne— descarregant del seu pressupost, tindrà un marge de maniobra realment molt més important que el que podia tenir un parell d'anys enrere. Li dic això perquè, de fet, la meua intenció en incrementar d'aquesta manera el pressupost del Departament d'Agricultura no hi ha només la vista posada en l'any 99, sinó fins i tot en anys propers; i en anys propers vol dir que haurem posat el Departament d'Agricultura en un nivell de pressupost que, torno a dir, serà, per desenvolupar les polítiques agràries, molt més confortable.

L'increment espectacular de la privatització que vostè deia, jo, sincerament, no el comparteixo. Vostè posava com a exemple, per exemple, GISA: GISA no és un servei privat; GISA és una empresa pública cent per cent, igual que Regsa, cent per cent. Ara, en lloc d'estar organitzada des de l'Administració central, des del cos central de l'Administració, està organitzada la seva funció a través de funcions públiques desenvolupades per una empresa pública. Aquesta és una mica l'essència de GISA i de Regsa. El cent per cent de les accions són de la Generalitat no? Per tant, jo no comparteixo aquest excés que vostè denunciava de privatitzacions de tota mena. Sí que hi ha alguna privatització puntual, perquè són aquells serveis que nosaltres pensem que el pot prestar perfectament la iniciativa privada amb un concert amb la mateixa Administració sense que això debiliti en cap moment la fiabilitat ni l'eficàcia del servei.

Quant a l'endeutament, jo li agraeixo molt, a més a més, les seves paraules, que són les primeres que s'han sentit en aquesta cambra tan clares en aquest sentit, en la línia que, certament, l'endeutament que té la Generalitat, que per altra part no és un endeutament espectacular, com alguns pretenen dir, sinó que és un endeutament ajustat a les inversions que s'havien de fer en aquest país, té com a conseqüència bàsica i fonamental un sistema de finançament que ha estat clarament insuficient.

I finalment, amb relació a la seva intervenció, simplement dir-li que el pacte diguem-ne de finançament, el pacte fiscal que ahir es va presentar, introdueix una música, com vostè deia, que jo entenc que ens pot fer acostar posicions de cara als propers temps, no? I, en aquest sentit, jo li ofereixo, lògicament, la col·laboració tant del Govern com del nostre Grup Parlamentari per intentar, en aquest sentit, lligar —ho he dit aquest matí— tantes posicions comunes com sigui possible. Perquè nosaltres mateixos estem convençuts que una solució més definitiva amb relació al tema del finançament de Catalunya ha de passar tant com sigui possible, sempre i quan això no signifiqui rebaixes substancials en el nostre plantejament de futur, ha de passar per una política al més consensuada possible, també a Catalunya.

Amb relació a la intervenció de la diputada senyora Maria Olivares, un comentari general, perquè em sembla que de tots els comentaris que ella mateixa ha fet, doncs, és el que potser mereix un comentari més especial, i és concretament això que vostè deia que tenim un pressupost de la Generalitat molt, diguem-ne, concentrat a sanitat i a ensenyament. I és veritat, és així. Hi ha altres comunitats autònomes que aquestes competències les han rebutjat, no les volen; hi ha molts altres ter-

ritoris de l'Estat que teòricament volen autogovern, però quan se'ls plantegen les competències en sanitat i en ensenyament diuen que no, o de moment diuen que no. I per què diuen que no? Primera, perquè potser aquesta vocació d'autogovern no és tan ferma com algunes vegades es diu. Segon, perquè saben perfectament que és en aquestes funcions on hi ha perills de desequilibri pressupostari: no és el mateix gestionar la sanitat o l'ensenyament que decidir quatre inversions en una àrea o en una altra, per exemple, en matèria de carreteres o en matèria d'obres hidràuliques. No és el mateix, és molt més controlable la segona part que no pas la primera. Això ja ho saben, perquè tenen l'experiència dels que hem estat gestionant durant molts anys aquestes àrees dels pressupostos, no? I és lògic, senyora Olivares —ja ho deia jo aquest matí—, és lògic que aquestes àrees tinguin fonamentalment despesa corrent associada, és molt lògic, no pot ser d'altra manera. Vostè pot dir «falten centres d'assistència primària», d'acord, però també m'ha de reconèixer que el Govern està fent un esforç en aquest sentit. Ho vam demostrar fa poques setmanes, fa pocs mesos, amb un acord del Govern que s'està complint, per exemple, a la ciutat de Barcelona, amb una acord amb el Consorci Hospitalari de Barcelona a través del qual es potencien uns centres d'assistència primària a la ciutat de Barcelona, que és probablement on en falten més en aquest moment, no?

Ara, per molt important que sigui la inversió puntual en matèria de sanitat, o en matèria d'ensenyament, que s'està fent —hi han continuament encàrrecs d'obres de nous centres escolars—, per molt important que això sigui, sempre serà una part molt petita del pressupost d'aquests departaments, necessàriament. Perquè al final, escolti'm, tant la sanitat com l'ensenyament són nòmimes, són gent que presten aquests serveis, i són compra de materials de tota mena, i són funcionament ordinari dels hospitals i de les escoles i dels centres d'assistència primària, i és despesa farmacèutica, en el cas dels hospitals. És això. De tant en tant es fa un hospital com el de Mataró, de tant en tant. De tant en tant es fan reformes importants en un hospital important com el de la Vall d'Hebron, de tant en tant. I de tant en tant, també, bastant sovint, es fan centres d'assistència primària. Ara, la factura de la farmàcia s'ha de pagar cada dia, l'atenció als malalts s'ha de fer cada dia, les infermeres i els metges hi han de ser cada dia, allà, cada dia, i el material fungible s'ha de comprar cada dia, i les despeses de funcionament dels centres s'han de cobrir cada dia i cada mes. Això és així, no hi ha altra forma de gestionar aquestes àrees de despesa tan importants i que tenen una vocació social tan evident com són la sanitat i l'ensenyament.

Per tant, jo els prego que no demonitzem la despesa corrent. És molt fàcil dir: «Tot allò que és despesa corrent té tendència a ser dolent i tot allò que és inversió té tendència a ser bo.» Doncs no és així: moltes vegades les inversions que es fan..., algunes vegades potser estan desproporcionades respecte a les necessitats de la realitat, i en canvi moltes vegades la despesa corrent és absolutament insubstituïble per poder fer funcionar amb eficàcia el que són els serveis públics en general. Per tant, jo demano una vegada més, a tots vostès, que,

quan parlem de la despesa corrent, no pensem que per definició la despesa corrent és negativa, perquè moltes vegades –torno a dir-ho–, és gràcies a aquesta despesa corrent que es permet precisament el bon funcionament dels serveis públics.

I finalment, el senyor Lora feia tota una sèrie de comentaris, també, sobre el pressupost. Vostè insistia en una idea que jo he intentat, doncs, rebatre una i altra vegada durant la sessió d'avui, que és aquest anunci sobre el model de finançament, i en quina mesura això, doncs, enterboleix el debat d'avui. Escolti'm, vostès poden anar insistint, però jo entenc que no és així, jo entenc que no és així. És a dir, es va presentar una proposta de finançament: altres formacions polítiques n'han presentat d'altres, altres candidats a la presidència de la Generalitat s'hi han referit també recentment, i ningú mai diu res quan altres s'hi refereixen, mai ningú, a tothom li sembla bé que tothom s'hi refereixi, i en canvi resulta que quan el Govern de Catalunya presenta una proposta sobre el futur model de finançament, aleshores, això està diguem-ne fora de lloc, és extemporani, serveix per tapar el debat de pressupostos... Escolti'm, res de tot això. Ens atribueixen a vegades virtuts que no tenim: no hem estat tan, tan, tan curosos com per pensar que la conferència d'ahir del president podia arribar a tapar tant un debat de pressupostos que s'està desenvolupant correctament, en el qual tothom, doncs, pot criticar tot allò que vol sobre el projecte presentat pel Govern i on fixi's vostè que les rèpliques i contrarèpliques bàsicament van en la línia del contingut del pressupost –si jo faig referències al model de finançament és com a conseqüència, sobretot, d'intervencions seves.

Els ajuts a la família estan en el pressupost, ho repeteixo una altra vegada. No recordo exactament la partida, però, quan s'analitzi el Departament de Benestar Social, els prego que prestin atenció a la partida en la qual hi ha els ajuts a les famílies: de 55.000 pessetes per nen en edat no escolar, sempre i quan el nen tingui entre dos i tres anys, i pels quatre últims mesos de l'any 99, amb la voluntat –repeteixo també– que entre l'any 2000 i el 2001 aquesta ajuda tingui caràcter universal, sempre i quan les famílies tinguin un sostre d'ingressos inferiors a 2.400.000 pessetes brutes anuals. Això és política social, senyor Lora. Més o menys discutible, però és política social. De la mateixa manera que insisteixo una vegada més, com he dit aquest matí, que també és prioritat social que 64 de cada 100 pessetes noves que es posen sobre la taula vagin adreçades a quatre departaments, que són els que he citat aquest matí: Sanitat, Ensenyament, Benestar Social i Treball; 64 pessetes de cada 100, de les noves, de les que es posen fresques sobre la taula, van a aquests quatre departaments. Escolti'm, vostè després pot discutir si això que estem fent nosaltres quant a programes concrets és més o menys bo, però discutir que la prioritat social d'aquest pressupost és evident em sembla que és tapar, tancar els ulls a la realitat. Torno a insistir: 64 de cada 100 pessetes van destinades a quatre departaments que tenen una claríssima vocació social.

I, finalment, un últim comentari: jo li puc assegurar –i jo crec que vostè ho sap, jo crec que vostè ho sap– que

per resoldre el conflicte de l'aigua hem fet esforços més que importants. Jo mateix, fa exactament tres anys, tenia... –fixi's bé el que li vaig a dir–, jo tenia un acord subscrit amb els representants dels veïns que es mobilitzen. El teníem. A l'octubre de l'any 95. El que passa és que, desgraciadament, això passava un mes i mig abans d'unes altres eleccions. Cosa que no entenc què hi té a veure, perquè, si els representants dels veïns tenien un acord amb el Departament de Política Territorial i Obres Públiques, devia ser perquè el consideraven un bon acord. Doncs, bé, jo no sé per què, però li asseguro que no per culpa del Govern d'aquell moment, jo no sé per què, allò es va esvaïr, allò se'n va anar en orris. Vostè pot preguntar per què devia ser: potser resulta que volia fer política algú i en aquell moment es va escollir un camí equivocat. Tampoc és culpa del Govern que, si s'arriba a un acord amb els representants dels veïns que es queixen, després aquests representants no tinguin legitimitat per negociar res, com en aquell moment passava, cosa que se'n va dir. Tampoc deu ser això culpa del Govern.

A partir d'aquí –i ara ho dic en un sentit clarament positiu–, hem seguit intentant resoldre aquest tema. I prova d'això és que els consellers, en aquest moment, de Política Territorial i de Medi Ambient tenen converses avançades –i vostè també ho sap–, concretament amb els representants dels veïns i amb aquelles altres institucions que també estan afectades pel rebut de l'aigua. Perquè aquí s'ha creat una altra ficció, que és bastant curiosa, no?, i és que resulta que el problema de l'aigua, o el problema del rebut de l'aigua, és un problema de la Generalitat de Catalunya. I jo li puc demostrar quan vulgui que, de tots els impostos que estan associats avui al rebut de l'aigua, els que menys s'han incrementat en aquests darrers anys són els de la Generalitat. Els que menys! Fins i tot més: els únics que han baixat són els de la Generalitat, només els de la Generalitat. I, en canvi, sembla que totes les bateries estan orientades contra el Govern de la Generalitat. No li sona això a alguna cosa més que intentar resoldre el conflicte de l'aigua? No hi haurà aquí per casualitat alguna acció política d'alguns que el que pretenen és simplement erosionar el Govern de Catalunya, potser sense massa voluntat, sigui dit de passada, de resoldre aquest conflicte?

Jo crec que ara estem en un registre diferent, i també li ho dic obertament. Crec que estem en la línia de la solució d'aquest problema. Què hem fet, nosaltres? Modestament –perquè no ens intentem apuntar en aquest sentit cap mena de medalla–, amb tota la modèstia del món, què hem fet? En la previsió de les mesures administratives de cara a l'any que ve –per tant, en el pressupost i en la Llei d'acompanyament–, hi hem introduït algunes mesures que pretenen simplement que tinguem a punt l'escenari per resoldre aquest conflicte, si finalment les negociacions arriben a bon port. I crec, a més a més, em sembla recordar, que alguns representants de..., concretament dels veïns, han valorat algunes d'aquestes mesures de forma positiva.

Per tant, jo espero que aquesta vegada sigui la vegada de la veritat. Portem molts anys intentant resoldre aquest conflicte: només hi hem posat sempre una con-

dició, que és que tota aquesta gent que no ha pagat han d'acabar pagant. Perquè, si no, el 95% —que també s'ha de defensar— dels ciutadans que han estat pagant religiosament aquests impostos —que ha estat en benefici del 100%, perquè després per les obres no es discrimina: per al 100%, han estat els beneficis—, a aquest 95% de gent que ha estat pagant, també se'ls ha de defensar. I l'única forma de defensar-los és que, aquella gent que deuen diners —còmodament, a terminis, amb les facilitats que vostè vulgui—, acabin pagant els seus deutes.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, honorable senyor conseller. Per al torn de contrarèplica, té la paraula el diputat senyor Salvador Morera, per un temps màxim de sis minuts.

El Sr. Morera i Tanyà

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, nosaltres no ens fixem tant —que també— en el moment en què el president de la Generalitat, com a president de la Generalitat, i també com a president de Convergència Democràtica de Catalunya, ha fet la proposta de pacte fiscal, que és curiosament just el dia abans dels pressupostos, que ens sembla probablement que no és la millor data. Nosaltres, en allò que posem sobretot l'èmfasi és que, de la proposta aquesta, els termes principals es mantinguin exactament inalterables, i en algun cas —ja en parlaré tot seguit— una mica, sí, alterats cap amunt, després de les eleccions. Que l'experiència ens diu, bàsicament, quan tractem amb el seu grup polític, que segons quins plantejaments poden variar en segons quines conjuntures. Nosaltres el que volem és, per sobre de tot, que la proposta es mantingui i, a més a més, mostrem tot el nostre suport en aquest sentit.

Pel que fa al sistema de finançament, al pacte fiscal que es proposa, em permetrà que li faci dues petites recomanacions molt simples. Una..., com d'altra gent no acabem d'entendre exactament per què aquest nombre de 400.000 milions de pessetes: se'ns havia ensenyat des de petits que quan es tracta de negociar el que es fa és marcar un llistó força elevat i després, en tot cas, a partir de les negociacions, probablement hi ha moltes possibilitats que es comenci a rebaixar. Ara, senyor conseller, quan tots els informes que s'han fet en aquest país, i també a l'Estat espanyol, i més els darrers, marquen que això que ja ens sembla que es pot anomenar amb el seu vertader nom, que és l'espòli fiscal, es xifra al voltant d'1 bilió 200.000 milions de pessetes, començar a parlar que millor que es quedin a Catalunya 400.000 milions d'aquests, ens sembla que francament es comencem a marcar una franja molt..., a la part inferior, quan ens sembla que hauríem de marcar altres objectius, independentment de la solidaritat —que, per cert, amb qui menys se n'ha de parlar a l'Estat espanyol, de solidaritat, és amb Catalunya—, doncs, independentment que s'hauria de cedir a l'Estat espanyol.

L'altra qüestió d'aquestes petites recomanacions que li faria en aquest sentit és el moment en què es planteja aquesta proposta. Nosaltres no estem d'acord, diguem,

en el moment cronològic precís, però sí en tot cas en els plantejaments generals. Però s'ha de tenir en compte que es planteja en uns moments on sembla segur que els diners que vindran de la Unió Europea —fons estructurals i probablement fons de cohesió, si és que es manté— minvaran d'una manera substancial respecte a l'Estat espanyol. I també a Catalunya, però sobretot respecte a l'Estat espanyol. I és clar, la pregunta que a un de seguida li ve, és: bé, si es rebaixa a l'Estat espanyol els diners... —importants, per cert, en l'últim decenni, molt importants per a algunes regions de l'Estat espanyol—, es rebaixa de forma substancial els diners que vénen d'Europa, home, el que de seguida salta, en tot cas, és dir: bé, doncs es permetrà —diguem— que en aquestes circumstàncies, doncs, Catalunya deixi d'aportar la quantitat que de forma normal i habitual aportem els últims tres-cents anys en les mateixes circumstàncies? I a mi em sembla que, davant d'aquesta disjuntiva —és una recomanació que els fem— més que optar per una proposta unilateral, que ja s'ha matisat avui aquí, sembla que el que cal, per sobre de tot, és buscar un consens polític ampli —un consens polític ampli— i també, sobretot, un consens parlamentari ampli, perquè una proposta d'aquestes característiques pugui tirar endavant.

Jo li agafó la paraula, senyor conseller, i, a més a més, he remarcat d'una forma molt clara, i fins i tot subratllat, que el propòsit del Govern de la Generalitat a partir de l'any que ve, en els pressupostos que vénen, amb el benentès que es mantingui una solució política relativament similar a l'actual, pel que fa referència als pressupostos d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, augmentaran substancialment. Jo diria que, bé, si s'ha seguit una mica els debats que hi ha hagut en aquesta cambra pel que fa al tema d'agricultura, em sembla que pràcticament tots els grups estem d'acord que els recursos que es destinen a Agricultura, Ramaderia i Pesca, quan és un departament que, cada vegada més, tindrà una importància estratègica absolutament cabdal, els recursos que s'hi destinen són absolutament deficientes per als propòsits que qualsevol departament d'aquestes característiques hauria de tenir. Si vostè adopta el compromís que en els successius pressupostos els diners que s'hi destinin augmentaran de forma important, nosaltres ho celebrem absolutament.

Pel que fa a una certa tendència, que s'ha pogut comprovar en els últims pressupostos de la Generalitat, pel que fa a una certa privatització d'alguns serveis —aquesta expressió no l'agafi en el sentit de la paraula estricta, sinó una mica amb la visió global que això significa, amb diverses versions, que ja ho he explicat molt ràpidament, perquè tenia poc temps, d'algunes modalitats que s'han seguit—, jo, probablement, l'aspecte a què menys he fet menció és el de GISA. De GISA se'n pot parlar sota molts conceptes, però probablement pel que fa referència a allò que s'ha anomenat de comptabilitat imaginativa, o alguna cosa així per l'estil, jo al que feia referència és que cada vegada cedeix més terreny d'allò que és estrictament públic a una gestió privada amb serveis. Per exemple, com el Servei Català de Col·locació, Turisme de Catalunya, o d'altres serveis, que no té massa sentit, en el sentit —valgui la redundància— que es deixa pràcticament el que és l'Administra-

6810

ció de la Generalitat sense les funcions pròpies que té encomanades.

Per acabar, perquè no em queda més temps, lamentar, o fer el lament que he fet al principi, que no s'hagi volgut consensuar d'una forma clara i precisa, no només amb altres forces d'aquest Parlament, el Projecte de pressupostos, sinó amb diversos agents socials, com havia estat tradició –per cert, que avui s'ha recordat, i tenen raó– en altres debats pressupostaris. I dir que, en tot cas, nosaltres tindrem una postura constructiva pel que fa al debat que ara comença, perquè sobretot en aquells aspectes que considerem que són imprescindibles per millorar les condicions socials de la societat catalana, ens hi farem absolutament forts perquè es produeixin canvis de tendència que nosaltres considerem absolutament cabdals.

Res més, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. També pel Grup Mixt, la diputada senyora Maria Olivares, per un temps màxim de dos minuts.

La Sra. Olivares i Usac

Gràcies, senyor president. Al senyor conseller li volia dir que no és pas que els Verds no estiguem pas d'acord amb aquestes despeses corrents. Ara, que tot el pressupost, majoritàriament, se'n vagi als capítols 1 i 2, això és el que llavors no deixa capacitat d'inversions per a altres, i ens quedem totalment coixos. És això el que li volia dir.

Ara, del que no ens volíem deixar d'estar de parlar –que abans no n'he tingut temps– és de la ventafocs del pressupost: el Departament de Medi Ambient. Un pressupost vergonyós per a un departament del qual presumeix el Govern que ha sigut el primer de l'Estat espanyol, i que sembla que mai més recuperarà el valor inicial pel qual es va crear –amb més del doble del pressupost actual–, i del qual ja parlarem específicament en l'esmena al Departament. Si l'esmento és perquè, com ja he dit abans, les partides pressupostàries reflecteixen les prioritats del Govern, i és evident que el medi ambient no ho és. Però és que els altres aspectes relacionats amb la sostenibilitat, com l'eficiència energètica o la mateixa mobilitat, no surten tampoc massa ben parats en l'expressió numèrica dels pressupostos d'enguany, com els de l'any passat i com els de molts altres anys.

En resum, els Verds considerem que aquests són uns pressupostos continuistes, que demostren la inèrcia que arrossega el Govern i que reflecteixen la seva manca de voluntat per afrontar la veritable necessitat de canvi que necessita i reclama la societat catalana. Un canvi necessari per invertir la tendència del creixement sostingut que reflecteix el pressupost cap al desenvolupament sostenible que reclama la ciutadania. Uns pressupostos que ni tan sols inclouen la fiscalitat ecològica que ja s'està implantant als diversos països d'Europa. En resum, doncs, uns pressupostos que traspuen clarament el cansament d'aquest Govern i la seva voluntat de continuisme.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. A continuació, també pel Grup Mixt, el diputat senyor Lora.

El Sr. Lora i Lillo

Gràcies, senyor president. Quan nosaltres mostrem preocupació pel debat del pressupost, la importància que té el debat del pressupost, és des d'un punt de vista positiu. És la llei més important que discutim en aquest Parlament i, per tant, és el moment en què es discuteix on s'inverteixen els recursos públics, les necessitats socials i com es resolen. I pensem que no era adequat ahir, per part de Convergència i Unió, fer aquest manifest públic. Podria ser més oportú fer-lo la setmana propera? Convergència i Unió hi té tot el dret, però continuem pensant que no era oportú.

La segona cosa. Vostès..., a política social jo crec que hi ha una modificació. Vostè també ho sap. Estem en un procés de transformació del que s'ha anomenat estat del benestar cap a un estat assistencial, i vostè sap que estem en aquest moment de transformació de polítiques, de transformacions que, des del nostre punt de vista, són regressives, perquè no assegurin la universalitat dels serveis, no assegurin la igualtat d'oportunitats. Miri, vostè diu: «La partida d'«Ajudes a les famílies» vostès no l'han trobat, perquè està en el Departament de Benestar Social.» Una partida que va dirigida cap a l'Ensenyament, a ajuda per a les escoles bressol, què fa al Departament de Benestar Social? I això expressa que la filosofia és l'assistencialisme; a les famílies que no arriben a poder pagar una escola bressol privada, vostès els faran una ajuda.

El nostre model –ja li ho he dit– és diferent. Volem una xarxa d'escoles bressol pública, amb ajuda i des dels ajuntaments, i també des de la Generalitat; gratuïtes i públiques. Perquè les dones es puguin continuar incorporant al mercat de treball. I perquè així, també, en la gran preocupació del senyor Pujol, que és la natalitat, s'hi pugui intervenir per crear les condicions socioeconòmiques...

El president

Senyor diputat, ha exhaurit el seu temps.

El Sr. Lora i Lillo

...perquè la gent jove puguem tenir fills. Aquesta és una realitat.

I per últim, nosaltres també estem d'acord i estem il·lusionats, que el conflicte de l'aigua es pugui resoldre. Però vostè no pot parlar de manipulació política de setanta mil famílies –setanta mil famílies– que estan en aquest conflicte. I, per altra part, vostè no pot dir: «Això ho decidiran els veïns, en la negociació amb la Generalitat», si paguen els deutes o no; no som nosaltres ningú per dir absolutament res sobre això. Però li he de dir –i li dono la volta al seu argument– que les conquestes que aquesta lluita dels veïns pugui aconseguir també seran aprofitades pel 95% de les famílies que avui no estan en campanya. I per tant, no és una actitud egoista dels veïns, sinó que és una actitud, la seva lluita...

El president

Senyor diputat, ha exhaurit del tot el seu temps.

El Sr. Lora i Lillo

Gràcies, senyor president.

El president

No hi ha nova contrarèplica del conseller. Per al torn en contra, pel Grup de Convergència i Unió, contra el conjunt de les esmenes a la totalitat, té la paraula el diputat senyor Francesc Codina.

El Sr. Codina i Castillo

Gràcies, senyor president. Pujo a la tribuna en aquest torn dit «en contra» d'unes esmenes que han presentat els grups que suara han intervingut en la línia que aquest pressupost que presenta el Govern sigui retornat. Per tant, i en cap cas, hi ha hagut propostes alternatives, és a dir, no estem davant d'un retorn d'aquest pressupost, amb un pressupost alternatiu que seria una manera de formular propostes que, en aquell moment, i des de la perspectiva del nostre Grup, podríem estar criticant, o no, discutint si més no, aquelles propostes que s'haurien pogut produir.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

Avui hem assistit al debat, fins ara, que –deixin-me que ho digui–, si no hagués estat la conferència del president Pujol d'ahir a la tarda, la major part del temps que han esmerçat els grups que han intervingut criticant la forma en què s'ha fet aquesta presentació i el temps que hi han dedicat en el conjunt del debat, en algun moment m'he plantejat dir si hi havien altres arguments que aquí no s'explicaven, perquè realment sembla que tot el que s'ha dit a l'entorn d'aquesta manifestació ha ocupat tant de temps del debat parlamentari, del debat pressupostari, que em sembla que ha estat absolutament desmesurat.

Ja ho ha dit el conseller també: és una proposta que fa un grup determinat, en aquest cas Convergència i Unió, i a partir d'aquí ja en parlarem. En cap cas hauria d'haver tocat aquest debat d'avui –no ho ha fet–; després de les successives intervencions s'ha anat veient que el debat s'ha pogut anar desenvolupant de la forma habitual i, per tant, deixem en cada cas què és el que toca; en el moment de debatre aquella proposta, ja es farà. Fins i tot el conseller Mas aquest matí deia: «Escoltin, si volen, en la Comissió que està estudiant el futur finançament de Catalunya hi estic disposat a comparèixer per debatre, opinar, i que això serveixi com una posició del mateix Govern.» Per tant, més claredat en l'exposició no hi pot ser.

Per tant, doncs, ens trobem nosaltres, el Grup de Convergència i Unió, amb una oposició, aquesta tarda, que no podem criticar. No podem fer un torn en contra del que vostès han dit, perquè no hi ha hagut un pressupost alternatiu, com els he dit, i, per tant, hauré, en una part de la meua intervenció, de reblar el clau de com veiem el nostre Grup –no el Govern– aquest pressupost, i, per

altra banda, contestar algunes de les intervencions que s'han fet per part dels grups, que són aquelles que, des del nostre punt de vista, com a grup, ens poden semblar més convenients de contraposar models diferents, models diferents polítics, models diferents, en definitiva, de societat.

Ens trobem amb un pressupost que s'ha discutit, s'ha dit. Vostès, la majoria dels que han intervingut dels grups de l'oposició, diríem, molt entossudits a negar que són uns pressupostos amb un marcat accent social. El conseller, fins ara –jo també ho intentaré– ha demostrat que aquests són uns pressupostos amb un clar accent social. Passem una mica de llista. El departament més important quant a pressupost, Sanitat; segon, Ensenyament; tercer, per raons òbvies, Política Territorial; quart, Comissionat d'Universitats; cinquè, Benestar Social; sisè, Governació; setè, Justícia; vuitè, Cultura... Amb uns increments –i aquí és on es pot veure– que tenen una càrrega més especial en aquells que tenen una actuació, com els deia abans, molt més social. Sanitat, amb un increment del 8,3; Ensenyament, amb un 6,4; Governació, amb un 7, i Benestar Social, amb un 9%.

Home, voler... A veure, quan es governa, quan es fa política, vol dir marcar prioritats. Quan el Govern ens presenta un pressupost d'aquestes característiques on els principals increments percentuals i, també, en valors absoluts, estan destinats a Sanitat, a Ensenyament, a Benestar Social, a Treball, ens sembla que és absolutament indiscutible que aquest pressupost té un marcat accent social. Dir una altra cosa és, bé, interpretar-ho –per fer-ho suau–, interpretar-ho d'una altra manera. Però és que no hi ha una altra manera, perquè, és clar, els números són tan crus com que, quan es marca aquest accent en aquests departaments, vol dir que la voluntat del Govern i la voluntat dels partits que li donen suport, en aquest cas Convergència i Unió, va encaminada exclusivament a voler fer això: un pressupost amb molta més càrrega social.

En definitiva, m'agradaria entrar en temes puntuals d'aquests departaments, com és en el cas de la Sanitat. El cas de la Sanitat, on per primera vegada la Generalitat, amb recursos propis, destina 15.000 milions de pessetes, més les diferències, que en el conjunt han estat 54.000 milions, si detraïem aquests 15.000, que són d'aportació directa de la Generalitat, podran comprovar que estem parlant d'una major aportació en el camp de la sanitat, de 39.000 milions de pessetes. És cert –i no ho hem amagat– que, dels 15.000 que aporta el Govern de la Generalitat directament del pressupost de la Generalitat, 10.500, concretament, són per pagar interessos i 4.500 són per pagar despeses de farmàcia, però, és clar, és que en queden 39.000 més. És a dir, alliberem, s'allibera del pressupost de la Generalitat aquests 15.000 per aquesta qüestió puntual, però, per altra banda, se'n recuperen 39.000. Per tant, és evident que aquests 39.000 milions de pessetes més, nets, en sanitat, aniran destinats a millorar els serveis dels nostres conciutadans.

A més, en un departament com Sanitat, que ha estat llargament i històricament molt castigat –molt castigat. Primer recordaria que durant molts anys, en el moment

en què el Govern de l'Estat aprovava els seus pressupostos de l'Insalud, ho feia a mig any; si s'havia quedat curt, ampliava els crèdits; i en canvi, dues raons que eren absolutament negatives per a Catalunya: una, que mai s'havia reconegut d'una forma explícita, amb diners, el percentatge que representa Catalunya en població –estava per dessota de les transferències del 16% de població–, per una banda; i per altra banda, que així com des del Govern central el mes de juny ja es podien fer ampliacions de crèdit, a Catalunya arribaven quan arribaven, és a dir, el mes de desembre o de gener de l'any següent, arribaven les primeres transferències i les ampliacions anaven arribant molt més tard, si és que arribaven.

Això, sense cap mena de dubte, ha generat històricament un dèficit, perquè obligava el Govern a haver-se d'endeutar, a crear dèficit i, per tant, al final, a haver-se d'endeutar per sostenir un model de sanitat que jo crec que tots els catalans ens n'hem de sentir absolutament satisfets. Per què Sanitat és car? Sanitat és car sempre i a tot arreu. No hi ha ni un sol país de l'Europa occidental que no tingui dificultats pel finançament de la sanitat; tots són deficitaris. Per què? Perquè és un dels principals serveis que qualsevol govern vol donar als ciutadans i que requereix una atenció –des del punt de vista econòmic– molt important.

En el cas de Catalunya encara més: hem tingut un model sanitari i uns serveis sanitaris molt importants. Altres ciutadans de l'Estat es desplacen volgudament a Catalunya per ser atesos en els centres i a mans dels professionals de la sanitat catalana. En diem «els desplaçats». Més qualitat de servei vol dir més despesa, més despesa vol dir més dèficit, i això és una veritat tan irrefutable que seria molt difícil poder entrar a discutir-ho. Que es pot anar més enllà? Que cal més? Doncs, segurament, però em sembla que aquesta és una evidència, aquesta realitat, aquest servei i aquesta qualitat de servei que es dona des de Catalunya al món de la sanitat, tan reconegut i tan utilitzat, com dic, per altres ciutadans de l'Estat espanyol, que fa que forçosament hagin de tenir una cura especial. I que en aquests moments –a conseqüència d'aquell retard històric, per una banda, i per altra banda, com a conseqüència d'aquesta qualitat– estem intentant, s'està intentant des del Govern fer un esforç molt important, com he explicat, aquests primers 15.000 milions d'aquest any, per intentar, en uns anys, a la volta de tres o quatre exercicis, poder anar a igualar força el que és el pressupost inicial del que després acaba essent.

Penso que també l'educació de les persones en el camp sanitari pot ajudar; és a dir, hi ha una excessiva proliferació de gent que utilitza, diguem-ne, no només els serveis, sinó... Si parlem especialment del món de la farmàcia, podríem explicar tots anècdotes de gent molt propera a nosaltres –jo en tinc a casa– que han tingut experiències que fan necessari un superior control pel que fa referència a la dispensa de receptes. I això genera –i cada vegada s'està controlant més–, ha generat al llarg dels anys unes despeses molt importants. I sovint, la gent poc disposada a renunciar al que per a ells ha estat un dret, i en alguns casos jo crec que ha estat un excés, també, per part d'algun professional... Per tant,

tot el que sigui i puguem anar cap a la racionalització de la despesa farmacèutica, també ens ajudarà.

El Departament de Benestar Social, amb un increment d'un 9%; Sanitat, 8,3, i Treball, un 7,0. Home, són quantitats importants! Percentualment ho són, perquè les partides de sortida ja ho són. En conseqüència, la seva aplicació fa que el resultat final sigui de quantitats que podem estar parlant, doncs, d'una certa envergadura.

I aquest matí algú de vostès criticava que a l'ensenyament, concretament, universitari, deia: «Home, només ha pujat un 2%», però, és clar, és que el Comissionat d'Universitats i de Recerca surt d'un pressupost amb 83.000 milions de pessetes: és el quart en el rànquing de departaments de la Generalitat, i per tant, l'any passat eren 80.000 milions..., home, el 2% segurament no és tot el que caldria, però, com que se surt d'una quantitat molt important, el resultat final jo crec que és suficient; si no suficient, és prou important.

I en l'ensenyament no universitari, home, l'increment són 21.700 milions de pessetes. Conseqüència de què? De la LOGSE; tenim dues opcions: no aplicar la LOGSE de la forma com s'està aplicant a Catalunya; no caldria que es fes aquest esforç, però, què volem? Què és el que vol un govern nacionalista? Què és el que vol un grup parlamentari format per dos partits nacionalistes? Home, doncs, el que vol és intentar que els seus ciutadans estiguin al millor atesos possible, perquè l'objectiu final d'un nacionalista és el seu país i la seva gent. I per tant, tot el que faci referència a incrementar despesa i fer un esforç en aquest camp de l'ensenyament, de la sanitat, del benestar social, és poc. A nosaltres mateixos ens sembla que és poc, però si som realistes i volem entendre, en definitiva, quines són les propostes que se'ns fan, ens sembla prou important.

En el camp del benestar social, home, 5.038 milions de pessetes. Si hi hagués la diputada Barenys aquí, en aquest moment, li recordaria quan fa uns anys discutíem ella i jo que el pressupost de serveis socials, en aquell moment, estava a l'entorn dels 5.000, 6.000 milions de pessetes, no?, i ens semblava que era poc, evidentment. 5.000, 6.000 milions. En aquest moment, estem parlant d'un increment de 5.038 milions de pessetes. Per tant, el canvi que s'ha fet és un canvi substancial, i al darrere de tot plegat acostuma a haver-hi una crítica, dir «fa falta més del que tenim» –és evident, nosaltres també en volem més–, però s'hi interposen jo crec que dos interessos que difícilment es poden casar: quan es demana una superior inversió i, al mateix temps, s'està demanant també una superior atenció al funcionament de cada dia.

Això ho he dit algun cop des d'aquesta tribuna, també. És a dir, una vegada estigui en marxa l'hospital de Mataró, que haurà costat, no ho sé, 7.000, 8.000 milions de pessetes, els diners que necessita cada any per funcionar aquest mateix hospital estaran al voltant d'uns 4.000, 4.000 o 5.000. És a dir, en dos anys de funcionament haurà esmerçat els mateixos diners que en el moment en què s'ha creat el mateix hospital. Home, això no ho podem perdre de vista, perquè, és clar, en un moment o en una situació que fos òptima,

no?, que tinguéssim la possibilitat de tenir tots els recursos, des del punt de vista d'equipament, resolts, necessitaríem també una quantitat de diner tan important per al seu funcionament que ens hauria de fer-ho qüestionar.

Per tant, l'important és trobar l'equilibri. Tots volem més, però l'important és trobar l'equilibri entre el que és la despesa d'infraestructura, el que és la despesa de capital i el que després es representarà com a despesa de funcionament, de manteniment. I en el cas –com els deia– de Benestar Social, ens interessa molt destacar que la major part d'aquest increment va destinat a les persones, en aquest cas a les persones amb dificultats, les persones que més ho necessiten, però sobretot per a la seva incorporació al món d'una forma més normalitzada i d'una forma molt especial, també, en el món ocupacional, en el món del treball.

I parlant de treball, un increment del 7,7%, especialment pel que fa referència a la renda mínima d'inserció, amb un increment del 53% respecte a l'any 98, doncs, ens sembla que també és una proposta que, quan vulguem recordar que a l'inici del programa de la renda mínima d'inserció parlàvem –si ho recorden– de 2.000 milions de pessetes, 1.000 posats pel Departament de Benestar Social i 1.000 pel Departament de Treball, i en aquest moment estem parlant d'un pressupost de 5.291 milions de pessetes, això, més o menys, aquesta evolució, s'ha produït a l'entorn de quatre o cinc anys, és evident que hi ha un marcat –com deia– accent, una marcada voluntat del Govern d'anar cap a un pressupost que doni sortida, sobretot, al camp social.

Per altra banda, home, ho ha explicat el conseller: es redueix la tendència del deute; es rebaixa el dèficit fins a 10.804 milions de pessetes, en aquest pressupost, que és aproximadament un 40% menys que el que va representar l'any 1998, i també com a recordatori: l'any 93 estàvem a 171.000; l'any 98, amb tota probabilitat, es liquidarà amb 19.893, i l'any 99 tenim una previsió de 10.800. Home, l'evolució del 93 al 99 –és a dir, en sis anys–, passar de 171.000 a 10.800, em sembla que també queda clara quina és la voluntat del Govern i quin és el camí que inspira aquest pressupost. Jo crec que no està gens malament.

M'agradaria poder entrar en debat, diguem-ne, amb els altres grups, però avui no és el paper que em toca com a grup parlamentari; ho ha fet el conseller i, per tant, per aquí, doncs, no hi continuaré. Però en aquesta part final, ja, de la meua intervenció –que ja he dit que seria curta, que no esmerçaria els trenta minuts ni de molt–, m'ha portat, al llarg del debat d'avui, a una reflexió que, si em permeten, la utilitzaré, perquè em sembla que pot il·lustrar. Estem parlant tots dels mateixos pressupostos, del mateix pressupost, amb interpretacions absolutament diferents. Divendres passat, en la Comissió de Control de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, el Grup Socialista, a través del seu portaveu, va posar l'exemple d'una pel·lícula –*El show de Truman*– en relació amb el que ell interpretava que es despenia com a missatge d'aquella pel·lícula. Això era divendres; una casualitat absoluta de la vida em va portar a acompanyar les meves filles dissabte al cinema, i em van demanar veure *El show de Truman*, i vaig dir:

«Doncs, mira, hi anirem perquè vejam si sóc capaç d'entendre o si estic d'acord amb la interpretació que feia el portaveu del Grup Socialista aquell dia.» I jo, el que vaig veure en aquella pel·lícula, és que al final el noi assolí la llibertat, trencava amb una sèrie d'inconvenients que l'havien rodejat al voltant de tota la seva vida, optava per la llibertat, no creia en aquells que el manaven des de fora i es retroba o vol retrobar-se amb una vida que per a ell era desconeguda. Per mi era un missatge absolutament positiu; la interpretació que en feia el portaveu del Grup Socialista era al revés, no?, era truc, trampa, cosa estranya..., és a dir, era en negatiu.

Avui, aquests pressupostos..., era la mateixa pel·lícula, avui, aquests pressupostos, aquest pressupost és el mateix per a vostès i per a nosaltres; vostès, fins ara, han tingut una actitud, diríem, negativa, en el sentit que els veuen com uns mals pressupostos, que no funcionen, que no anirem bé, i nosaltres els veiem com uns pressupostos d'esperança, possibles, i que desitgem, en la propera legislatura, poder executar.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Codina. El Grup que no ha intervingut ha estat el del Partit Popular; el Grup del Partit Popular es vol posicionar? (*Pausa.*) Doncs, molt bé. Té la paraula, per fer-ho, la il·lustre diputada senyora Dolors Montserrat.

La Sra. Montserrat i Culleré

Senyor president, il·lustres senyores i senyors diputats, ens posicionem davant les esmenes a la totalitat que els diferents grups parlamentaris han presentat al Projecte de llei de pressupostos per al 1999. Afronem, doncs, un debat parlamentari que es refereix als darrers pressupostos d'aquesta cinquena legislatura i als primers pressupostos que estan subjectes a la política d'estabilitat i creixement imposada per la Unió Econòmica i Monetària als estats que han accedit a la tercera fase.

La primera etapa comença a partir dels acords de Maastricht, iniciats el mes de març de 1992, en què es definien les línies bàsiques de política econòmica per al període 92-96, actualitzant el programa de convergència per al 94-97, i per últim, l'elaboració per part del Govern espanyol del nou programa de convergència que cobreix el període en què ens trobem, 97 - any 2000. L'esforç d'aquest programa ve ratificat per un compromís d'Espanya amb el compliment dels criteris per accedir a la tercera fase de la Unió Econòmica i Monetària i per la disposició del Govern a prendre les mesures que fossin necessàries per evitar tota desviació dels objectius plantejats, per tal de, primer, aconseguir una consolidació fiscal sòlida i duradora, i segon, reduir les ràtios de deute i dèficit de les administracions públiques, la qual cosa vol dir que, entre tots –entre tots, però és evident que vostès, els senyors i les senyores del Govern, els primers–, hem d'extremar i perfeccionar els sistemes de seguiment i d'execució pressupostària en l'establiment de mecanismes que ens permetin controlar, alertar i corregir qualsevol desviació dels pressupostos de la Generalitat, i que han de contemplar els

objectius previstos de reducció del dèficit i reducció del volum d'endeutament. No oblidem que, a través d'una resposta que va donar l'honorable president, eren d'un 1 bilió 650.000 milions de pessetes, però que aquest matí el senyor conseller ens deia que eren d'1 bilió 700.000 milions de pessetes.

Cal recordar que, des del mes d'abril d'enguany, el Consell d'Europa ens ha incorporat formalment, Espanya, al grup de països que a partir de l'1 de gener del 99 serem dins de l'àrea de l'euro. Per arribar a aquesta data, abans el nostre país ha hagut d'afrontar un conjunt de reformes estructurals molt importants, i que crec que hem de recordar-les, per tal de situar-nos en el debat que avui ens ocupa. El canvi d'orientació de la política monetària ha fet que els tipus d'interès baixin considerablement, i això ho podem comparar o bé des de l'any 88 o bé des del trienni 93-94-95, on són 5,5 punts menys que ens diferencien de forma positiva per la competitivitat lineal, per l'economia domèstica, per l'economia productiva, per l'economia de l'administració en general. Per tant, la política monetària, amb baixos tipus d'interès, és un dels elements claus del ritme de creixement, que ens situa per aquest any 98 a una xifra d'un 3,8% a Espanya i que a Catalunya ens situa al voltant del 4%.

Cal recordar que les dues reformes laborals portades a terme són un impuls, han sigut un impuls per a la creació de llocs de treball: les reformes encaminades a la integració laboral de col·lectius menys afavorits, la recent reforma per l'ocupació mitjançant contractes a temps parcial indefinits, han incidit positivament en la creació de llocs de treball i, consegüentment, en la lluita contra l'atur. Jo crec que, davant la societat que pateix aquest greu problema, és molt important haver superat la xifra, enguany, a casa nostra, d'aproximadament uns 80.000 nous llocs de treball a Catalunya.

Els pactes de Toledo, que són garantia del manteniment del poder adquisitiu de les pensions, d'ara i per al futur... Evidentment la reforma de l'IRPF és un avenç, modern i positiu, que afecta directament tantes i tantes persones que no hauran de fer la declaració de renda, o bé que ja en la nòmina del mes de gener tindran més capacitat i més disponibilitat econòmica. Així com la reforma fiscal, que afecta els impostos de societats, les plusvàlues, l'estimació objectiva, associacions, patrimoni, el desenvolupament de la petita i mitjana empresa... En definitiva, l'impuls d'empreses, de famílies i de treballadors.

Cal recordar que la transformació del sector públic empresarial ha estat important: l'electricitat, el gas, els petroli, les telecomunicacions... La Llei del sòl, la reducció de la inflació, el control del dèficit públic per sota de les exigències del Pacte de convergència, el relançament de la inversió, la posada en marxa de moltes infraestructures, ha estat positiu, i crec que hem de recordar que han estat molts anys encallades per les polítiques poc efectives dels governs anteriors, crec que val la pena recordar l'autovia del Baix Llobregat, la pota sud, cal recordar la paràlisi en què aquests governs socialistes ens han tingut la nacional 340, la Cervera-Igualada, l'aeroport, molts temes en matèria de trans-

ports, i tantes i tantes infraestructures que tots vostès molt bé coneixen. (*Remor de veus.*)

Per tant, doncs, hem aconseguit que el país entri en una fase de superació estructural, perquè l'eficàcia en la gestió de l'Administració de l'Estat és positiva, com ho demostren tots els sondejos d'opinió elaborats de manera imparcial i rigorosa.

El vicepresident primer

Els prego, si us plau, silenci i atenció a l'oradora. Gràcies.

La Sra. Montserrat i Culleré

Gràcies, senyor president. El dèficit públic baixa, la balança per compte corrent té superàvit, la moderació de preus ens permet competir en els mercats exteriors, l'abaratiment del cost del crèdit per una banda facilita la inversió de les empreses i les noves contractacions i per una altra banda ha reduït el cost de les hipoteques per a l'adquisició d'habitatges que financen les famílies, i per tant incideix en una major renda familiar disponible, i això redunda en l'augment del consum, generant molta més riquesa. I és fàcil de detectar-ho, il·lustres senyors i senyors diputats: sols cal veure el creixement de matriculacions, els cotxes, les motos, els camions, els electrodomèstics, etcètera, etcètera.

El nivell de vida i d'estalvi de les famílies, per tant, creix, tenim més ocupació i el poder adquisitiu dels salaris augmenta, la qual cosa permet, a més d'un major consum, el creixement de l'estalvi global, que és un factor molt important. Les expectatives de futur són les millors des de fa vint-i-cinc anys; per tant, jo goso a dir que això equival a una generació. L'estabilitat de preus i l'equilibri del sector públic redueixen la incertesa, generant confiança i credibilitat pel que fa a la permanència d'Espanya en el primer grup de països integrats a la Unió Econòmica Monetària, amb la qual cosa es consolida la perspectiva que el creixement tindrà una continuïtat que no havia tingut fins ara. És per això que les crisis financeres dels països asiàtics i de Rússia tenen i han tingut un impacte menor que el que haurien tingut gràcies a la previsió feta durant aquest cicle de creixement econòmic. Però hem de continuar, des de l'Administració pública, des de l'Administració de la Generalitat, fent esforços per ajudar sectors perjudicats, com el porcí, entre d'altres, tan important per a comarques que pateixen els efectes d'un desequilibri territorial.

El nostre cicle econòmic està lligat amb l'europeu, però no en la mateixa sintonia del cicle, sinó que estem sotmesos a més fluctuacions. Cal assenyalar que una part important de la volatilitat de l'economia espanyola —que, és evident, ens afecta a tots— és imputable a les polítiques econòmiques aplicades pel Govern del PSOE amb el recolzament de Convergència i Unió. Ara, aquestes polítiques han estat superades pel Govern del Partit Popular, i també, cal reconèixer-ho, per les aportacions de Convergència i Unió, i això afavoreix la continuïtat en el procés de creixement, d'integració i d'estabilitat. Avui Catalunya, com deia abans, està creixent el 4% i Espanya el 3,8. La situació fa preveure que

podem mantenir el ritme de creixement en els propers anys, com reconeix el mateix Banc d'Espanya. I fins i tot l'OCDE, en el seu informe anual, indica que Espanya serem –o serà– un dels motors de l'economia europea.

Crec que és oportú recordar la política anterior del Govern socialista, amb el suport, en el seu moment, de Convergència i Unió, perquè han estat les causes d'un creixement econòmic inferior al nostre potencial, i en aquest cas, a Catalunya, degut a l'absorció de recursos per part del sector públic, perjudicant, evidentment, la inversió productiva de caràcter privat. Han estat unes polítiques sense una veritable perspectiva de futur: fins i tot els plans d'ajustament es feien amb timidesa i sense confiança en la seva necessitat i operativitat del seu moment i de futur. Així van actuar vostès, senyor conseller, en els plantejaments dels plans de convergència del 92 al 94, i és evident que, si haguéssim continuat per aquest camí, Catalunya a hores d'ara seria un país pre *in*, és a dir un país amb més atur, un país amb més dèficit, amb un IPC més alt i, sens dubte, amb menys credibilitat internacional. La desconfiança en les capacitats del país ens hauria anat separant dels nivells de renda i d'ocupació europeus, mentre que, mitjançant la política del Govern de l'Estat, les distàncies es van reduint. Més de la meitat de l'ocupació creada a Europa ha estat creada per Espanya, i hem de valorar que més de la meitat d'aquesta ocupació és estable. De totes maneres, cal treballar per aconseguir nous avenços en la concertació entre patronal i sindicats, que permetin estabilitzar els contractes de la tanda anterior, tal i com han demostrat els bons resultats que s'han donat pel que fa a la creació estable en els darrers mesos.

L'atur és el problema crucial de l'economia catalana i de l'exclusió social a casa nostra. Tot i l'evolució favorable de la creació d'ocupació, l'atur a Catalunya és del 7,51%. El Govern català des de l'1 de gener del 98 ostenta la competència plena d'execució de les polítiques actives d'ocupació. El Govern de la Generalitat ha assumit una doble responsabilitat: la de posar en marxa polítiques públiques incentivadores de l'ocupació, i té la responsabilitat –davant la societat catalana, i també davant de les institucions europees, en funció del seu nivell competencial, marcat pels pactes de Toledo, pels acords de Luxemburg i pel pacte per l'ocupació a Catalunya signat el 13 de maig d'enguany–, dic, la responsabilitat d'incrementar l'esforç pressupostari, perquè té la responsabilitat d'augmentar el pressupost a formació ocupacional, formació d'aturats, formació d'aprenents i de joves, contractació, escoles-taller, plans d'ocupació, formació continuada, reciclatge... En fi, el compliment del pacte per l'ocupació, que ha de significar la transformació d'un mercat de treball que estava ancorat en el passat i que inexorablement ha de caminar cap a un món laboral marcat per les noves tecnologies. I aquesta responsabilitat la tenen vostès, senyores i senyors del Govern, però la tenim tots, en aquest Parlament, des del moment del traspàs de les polítiques actives a Catalunya. Gràcies als seus acords amb el Partit Popular, senyor conseller, en aquests dos darrers anys s'augmenta la dotació pressupostària per a aquestes iniciatives amb 7.000 milions de pessetes.

Concloent aquesta primera etapa a la qual m'he referit, ens trobem, doncs, davant uns pressupostos elaborats pel Govern de la Generalitat, que seran, evidentment, els primers de l'Europa de l'euro. És, per tant, imprescindible –i fent una mica d'anàlisi–, primer, portar a terme una política pressupostària de rigor i de disciplina. Segon, quan el president de la Generalitat alerta els empresaris sobre possibles contingències referides als plans de creixement i d'inversió de les empreses catalanes, també el Govern de la Generalitat haurà d'aplicar-se la mateixa exigència de rigor i d'eficàcia, de transparència i de gestió a l'hora d'executar la seva política econòmica a través d'uns pressupostos que tinguin credibilitat. I tercer, per això tan important és l'elaboració dels pressupostos com la seva execució, ja que, d'una gestió eficaç en l'execució, se'n deriven resultats positius.

I quan parlo d'execució, permeti'm, senyor conseller, que li faci esment, o millor dit un retret, que vostès no han fet bé els deures, no han fet els deures correctament: només cal veure la liquidació dels pressupostos de 1995, amb considerables i notables desviacions. I per això, senyor conseller, expresso la meua desconfiança, no sigui que d'aquí a quatre o cinc anys vostès s'hagin d'avergonyir, davant properes fiscalitzacions pressupostàries, perquè vostès fins ara, sistemàticament, han contravingut l'acord majoritari d'aquest Parlament. I cal recordar que l'Administració de la Generalitat suporta un endeutament exorbitant, i una administració faraònica, «clientelitzada» –no sóc la primera que ho crec i ho he manifestat–, i caracteritzada durant divuit anys de vegades pel malbaratament, però sempre escassament competitiva. Vostès han confós fer Catalunya amb augmentar l'administració pública i la burocràcia de la Generalitat, quan allò que calia fer i que cal fer és millorar la gestió en l'oferta dels serveis públics, per tal que les tarifes de qualsevol naturalesa creixin per sota de l'IPC, com correspon a la sèrietat de qualsevol administració.

A tall d'exemple, senyor conseller, només n'hi poso un que clama al cel, i són els preus dels peatges dels túnels i autopistes de concessió administrativa del Govern de la Generalitat: són els més cars d'Europa i vostès, senyors consellers, haurien d'haver sigut els primers a donar exemple per tal de portar a terme la rebaixa conseqüent.

L'endeutament acumulat que coneixem és, com he dit abans, d'1 bilió 700.000 milions de pessetes, segons vostès ens han manifestat. Això vol dir, senyor conseller, que degut a la gestió que vostès han dut a terme al llarg d'aquests anys ens trobem ara, a l'hora de treballar pels pressupostos, que d'entrada estan hipotecats pel present, i pel futur més immediat. Millor dit, és allò que podríem dir que es troben vostès en alerta roja.

Sens dubte, però, estem davant de reptes que suposen un canvi, d'una banda, i és evident que, d'una altra, s'acaba una etapa. Perquè s'han acabat els sistemes que vostès han utilitzat durant divuit anys de gestió econòmica financera, ja no serveix la queixa permanent, en tant que el model de finançament que tenim..., hem anat guanyant terreny –amb traspassos, amb transferències, el 30% de l'IRPF, el desplegament de la capacitat

normativa—, i el que cal és que el Govern de la Generalitat ens demostrï, d'una part, la seva pròpia capacitat de gestió i, d'altra, que compleixi i sàpiga complir els requisits de convergència europea. Just un dia abans d'aquest debat, el president Pujol reclama un nou model de finançament. Evidentment en clau electoral, senyor conseller. El president no fa res més que amagar la realitat, per tal de no reconèixer que el Govern Popular està corregint desigualtats i injustícies que patia Catalunya. Vostès coneixen molt bé, senyores i senyors del Govern, que a partir d'ara molts dels instruments que tradicionalment han permès corregir desequilibris no hi seran. I això comença a partir de l'aplicació d'aquests pressupostos avui a debat.

El projecte... —passo a fer una petita anàlisi—, el projecte de pressupost de la Generalitat s'incrementa en un 7,3% respecte al 98, i arriba a un import gairebé..., prop dels dos bilions de pessetes, amb un increment absolut, per al 1999, de 133.000 milions.

Pel que fa a la seva anàlisi per la classificació econòmica dels ingressos no financers, augmenten en 121.000 milions i provenen, primer, de les transferències corrents, amb un import de 110.000 milions. Segon, pel que fa a la imposició, destacar d'una banda el fort augment en la recaptació, que provindrà de 1998, en els ingressos dels impostos indirectes, que creixeran un 16,9%. I, tercer, els ingressos que s'obtidran del sistema del finançament general, ja sigui per la part del tram autonòmic de l'IRPF, o per la participació en els ingressos de l'Estat: augmenten, respectivament, un 1,5% i l'altre un 10,9%, i l'increment és, en el seu conjunt, d'un 7,2.

Pel que fa als ingressos dels serveis de la seguretat social, aquests augmenten en un 7,6, i s'incrementen en un 8,3%, essent uns ingressos condicionats pel finançament dels serveis sanitaris i assistencials, que es deriven, doncs, dels acords per al finançament Generalitat - Estat.

En el pressupost de despeses, preveu reduir el dèficit públic en un 33,9. Així mateix, l'endeutament net es reduirà en 24,9, amb un import de 22.900 milions de pessetes. La despesa no financera prevista per a l'any 99 augmenta un 7,2, amb un increment absolut de 124.000 milions, i del 7,2 en termes relatius. Donat que aquest augment és superior al creixement nominal del PIB, el pes de la despesa pública augmenta en termes de PIB.

Si analitzem la classificació econòmica de les despeses de la Generalitat, tenim que les despeses corrents creixen menys que els ingressos corrents, la qual cosa suposa un increment relatiu de l'estalvi d'un 28,7%. Aquesta és una dada molt important per al Grup Popular, pel que suposa de generació d'estalvi corrent per part de la Generalitat.

Les remuneracions de personal s'incrementen en un 4,5%, com a conseqüència de l'increment salarial i de l'increment net de la plantilla en els departaments d'Ensenyament, Governació i Justícia. Aquest és el resultat de les transferències assumides, que a la vegada implica per part de vostès el compromís de l'amortització de llocs de treball que s'havia disparat en aquesta

última dècada —en aquests moments el volum de la plantilla de funcionaris se situa en 125.371 persones.

La càrrega del deute es redueix en 7.728 milions, degut a la reducció dels tipus d'interès, i les inversions reals augmenten en un 7,8 %, superior al producte interior brut nominal, tot i que —donada la congestió de moltes dotacions infraestructurals, i el dèficit, evidentment, que patim, d'infraestructures existents a Catalunya— es pot considerar un increment insuficient, ja que només suposa la destinació d'un 5,85% de l'increment de la despesa.

Les transferències de capital augmenten el 10,7, o sigui que hi ha un increment de 8.523 milions, i gairebé la meitat d'aquest increment correspon al Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca. Aquest Departament creix el 17,5, respecte a l'any anterior, però no s'oblidi, senyor conseller, que vostès vénen obligats a complir totalment les resolucions aprovades en aquest Parlament a conseqüència del debat d'agricultura i del debat d'incendis, cinquanta-set de les quals varen ser presentades pel Grup Popular, i totes aprovades: per tant, tenen incidència directa en les dotacions pressupostàries del Departament d'Agricultura i el Departament de Governació, que creix un 14%. Pensi, senyor conseller, que en aquest capítol, que afecta directament el reequilibrament territorial i les zones totalment destruïdes, serem especialment rigorosos. Vull dir-li amb això que no n'hi deixarem passar ni una, ni una.

Cal assenyalar el fort augment que experimentaran les inversions de l'Administració de l'Estat a Catalunya per a l'any 99, que suposarà un creixement relatiu del 80% respecte a l'any 98.

Permetin-me, senyores i senyors diputats, que, abans de continuar analitzant tots els departaments, manifesti que les negociacions mantingudes entre el Partit Popular i el Govern de la Generalitat, han anat encaminades a possibilitar que en un primer acord els pressupostos de la Generalitat per al 1999 poguessin ser la conseqüència del nostre posicionament en el debat de política general i d'uns acords responsables, amb la premissa del rigor, amb la premissa de transparència en matèria de política pressupostària. En virtut d'aquest acord, en les negociacions mantingudes hem pogut introduir tot un seguit de prioritats que vénen determinades per l'interès general; però, malgrat això, mantenim el criteri compartit durant aquests darrers anys que els pressupostos de la Generalitat estan fortament condicionats per les pràctiques viciades que ha generat una majoria absoluta que mai ha volgut atendre els principis del diàleg, de l'acord i del consens. Ara en tenen necessitat, i he de dir-los que, malgrat els primers acords, vostès mantenen una actitud de la reivindicació per la reivindicació, i els costa cedir, i els costa entendre que aquests pressupostos són una eina fonamental per a l'economia de tots els catalans i catalanes.

Amb tot, per això, la valoració del primer acord és positiu, perquè hem aconseguit que aquests pressupostos tinguessin més pes, i més pes i més influència social. Una influència de prop de 120.000 milions de pessetes, que en gran mesura corresponen a la reducció del dèficit, a l'increment de l'amortització del deute, a

l'amortització dels interessos i a prioritats de caràcter social i productiu. Hem incidit a millorar el primer problema pendent: l'atur. Per segon any hem consolidat la partida destinada a polítiques de formació ocupacional, i a més a més les incrementem per a l'any 99 en 3.000 milions. És a dir, en dos anys hem passat de 3.000 a 10.000 milions de pessetes.

Entre les prioritats de caràcter social, hem aconseguit un increment molt important en el Departament de Benestar Social, que veu créixer el seu pressupost en un 9%. A Catalunya, durant aquests últims deu anys, s'ha realitzat un gran esforç, des de les administracions, des de la Generalitat i des de la societat civil, per tal de fer evolucionar, regular, ordenar i consolidar l'estat del benestar, en tots els seus àmbits. Però la realitat genera noves necessitats, i les demandes d'atenció adquireixen noves característiques, que cal que considerem permanentment. I la pobresa existeix també entre nosaltres. És un fet que vivim cada dia, amb una mirada oberta, quan circulem pels nostres carrers. No tots vivim igual ni tots tenim ni hem tingut les mateixes oportunitats. Els estudis ens marquen unes xifres alarmants de persones, que representen més de 170.000 famílies de pobres. Són persones a qui els manca allò que en la nostra societat es considera bàsic per viure: la feina. I són pobres perquè els seus ingressos estan per sota de la meitat de la renda disponible del nostre país.

Al Partit Popular tenim l'esperança que la nostra aportació contribueixi a una política social eficaç i justa, sense oblidar que l'any 99 és l'Any Internacional de la Gent Gran. Hem apostat fort, molt fort, igual que en els pressupostos de l'any 98, pel suport a la família. Per segon any consecutiu consolidem l'ajut a la família, amb 25.000 pessetes a partir del segon fill en la deducció fiscal de l'IRPF. Cal tenir en compte que la natalitat creix, i més creixeria si les famílies gaudissin de polítiques de suport. Per tant, hem de valorar positivament l'increment de la natalitat durant l'any 97, que ha crescut un 3,8% i ha passat a ser de 56.700 naixements, cosa que suposa un creixement de 2.099 nens i nenes més que l'any 96.

És cert que, per molta voluntat política, mai es fa prou. I, tot i que reconeixem les mancances del Govern de la Generalitat en política de creació de llars d'infants a Catalunya dels zero a tres anys, el Partit Popular hem aconseguit l'ajut a la família per fer front a les despeses de guarderia, per incentivar la possibilitat d'accés de la parella al món laboral, amb especial atenció a la dona. El xec aconseguit per a la família, consistent en un ajut de 55.000 pessetes anuals, per atendre les despeses de guarderia, significa tota una novetat en uns pressupostos de la Generalitat, i equival a un primer pas de la consideració prioritària que per nosaltres representa la família. El nostre Grup Parlamentari creu que les properes polítiques a dur a terme pel Govern de Catalunya han de ser de creació de places dels zero a tres anys, com a mínim sis mil, per donar resposta a la voluntat de creixement familiar, i que fins i tot el president s'hi va comprometre en el passat debat de política general.

Finalment, seguint les prioritats incorporades pel Grup Popular, al Departament d'Indústria, Comerç i Turisme

—que és el departament bàsic on s'orienta la política de suport al sector productiu— hem demanat, hem insistit i finalment aconseguit que la partida corresponent de l'any 98 de 2.000 milions de pessetes —que, si vostès ho recorden, eren aquells de la SEAT—, es mantinguin per al 1999 tots 2.000 milions, i s'incrementin en el Departament —principalment— de Comerç i Turisme, per tal que, per exemple, el Cidem, el Copca, el Laboratori General d'Assaigs, EPLICSA, l'R+D i d'altres, no vegin reduït el pressupost, ans al contrari, perquè el que pretenem és l'impuls d'una economia productiva generada pel comerç, la indústria i el turisme.

Avui, doncs, ens trobem en un primer tràmit parlamentari. Fins al proper dia 3 hi ha temps per al tràmit d'esmenes al text articulat del Projecte de llei de pressupostos. A nosaltres, al Grup Popular, no ens preocupa salvar aquest tràmit parlamentari. Sap què ens preocupa, honorable conseller? Una bona política pressupostària, que doni resposta a les aspiracions i a les inquietuds generals d'una societat catalana disposada a afrontar els reptes i els compromisos més immediats: l'euro.

Encara que les esmenes a la totalitat no prosperaran (*remor de veus*), els pressupostos, senyor conseller, romanen oberts en allò que fa referència al traspass de partides sense l'increment del volum de la despesa. Les nostres esmenes, senyor conseller, tenen com a objectiu les inversions territorialitzades, d'acord amb les necessitats de cada comarca. Aquest és un principi que varem iniciar als pressupostos de 1997, que es va incorporar també al 98 i que, prioritàriament, volem incorporar-les al 1999. Perquè forma part dels principis bàsics del Grup Popular aconseguir —com ja ha vist vostè, senyor conseller, al llarg de la meua exposició— un compromís real que aquests gairebé dos bilions de pessetes del pressupost serveixin per a un veritable reequilibrament territorial. Si tots demanem que es mantinguin els fons de cohesió de la Unió Europea per als països menys afavorits, és coherent que allò que està a les nostres mans contribueixi decisivament a generar riquesa per a les comarques menys afavorides de Catalunya. Tant de bo poguéssim resoldre aquest acord pressupostari, que suposaria que el diàleg, el consens i el sentit de la responsabilitat s'han imposat al criteri de polítiques tancades a què vostès ens tenen acostumats.

(*El president es reincorpora al seu lloc.*)

Prengui nota, senyor conseller: tres objectius. (*Remor de veus.*) Prengui nota —veig que no pren nota. (*Rialles.*) Primer: l'austeritat i rigorositat en el control de la despesa —no pren nota, eh?; prengui nota, prengui. El segon objectiu: aquests pressupostos han de ser motor de la transformació del mercat laboral a Catalunya —prengui nota. Tercer objectiu: reequilibrament territorial, i justícia en les polítiques de benestar social. De res serveix tot el que podem discutir avui aquí si de veritat vostès no tenen una visió global de la realitat social d'una Catalunya que s'ha enriquit per un costat i que potser s'ha empobrit per un altre. Dos bilions serveixen per disminuir aquestes diferències: aquest és el nostre objectiu final. Si compleix aquest objectiu, ens trobarà al costat; si vostè en defuig, ens tindrà enfront. (*Remor de veus i algun xiulet.*)

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Hi ha la possibilitat de rèplica del senyor conseller...

El conseller d'Economia i Finances

Senyor president, senyores i senyors diputats... Senyora diputada, vostè deia al començament..., feia una exposició d'aquests darrers anys, i es queixava, he sentit..., vaja, he entès que es queixava una mica de la nostra col·laboració amb els governs del PSOE. He entès això. Jo, en això, només li podria dir una cosa –i li ho dic amb tota..., amb to positiu–, i és que mai ens donaran prou les gràcies del que vam fer amb el PSOE. Perquè una part de la feina que vostès havien de fer a partir d'aquell moment ja la van trobar feta. Això sí, vostès han anat aprofundint en aquesta feina i han anat aprofundint, si jo no ho tinc mal entès, en col·laboració amb nosaltres.

I he notat també, en la seva pròpia intervenció, que aquesta col·laboració que nosaltres els hem donat potser és poc apreciada. He notat això; si m'equivoco, vostè em corregeix, perquè hauria preferit notar el contrari, no? Nosaltres sempre hem entès que la nostra col·laboració amb el Govern central –abans i ara, però molt especialment ara– era una col·laboració no només lleial, que ho ha estat i ho és, sinó a més a més, diguem-ne, per posar en comú objectius importants de cara al futur. Nosaltres ho hem fet per això. I ens agradaria que vostès apreciessin la responsabilitat que hi ha hagut en tot moment i que hi ha avui encara en aquesta col·laboració. Dic això insistint en les mateixes paraules: que si vostè creu que m'equivoco en aquesta precisió, doncs ho celebraré, però he notat, he notat en la música general de la seva intervenció, que hi havia, diguem-ne, aquest poc «apreci» sobre la nostra col·laboració. I, si fos així, que jo espero que no serà, però si fos així, doncs, jo, lògicament, ho lamentaria.

Vostè deia també... –i ara em refereixo sobretot a les dues o tres parts més crítiques de la seva intervenció, i em permetrà, en aquest sentit, que jo, simplement, doncs, intenti posar, al nostre criteri, els punts sobre les is, els que nosaltres pensem que s'han de posar, no?–, vostè parlava d'un endeutament exorbitant. Això, ho hem hagut de contestar moltes vegades, des d'aquesta mateixa tribuna, i jo crec que, quan vostès es refereixen a aquest endeutament exorbitant, de fet estan cometent una, diguem-ne, injustícia. Crec que l'estan cometent. Perquè l'endeutament no és mai un valor absolut –n'hem parlat moltes vegades–, sempre s'ha de posar amb relació a alguna cosa. No és el mateix, per exemple, un volum d'endeutament o un altre en funció de la capacitat de creació de riquesa d'un país. No és el mateix. I prova d'això –hi ha una evidència total i absoluta que vostès m'han d'acceptar– és que, quan en els criteris de convergència amb Europa es fixa el criteri màxim d'endeutament, sobre quin paràmetre es fixa? Es fixa sobre el producte interior brut. Es diu 60%, com a màxim, del producte interior brut. Per tant, quan vostès analitzen l'endeutament de la Generalitat i el titllen –paraules seves– d'endeutament exorbitant, jo els prego una vegada més –i n'hem parlat moltes vegades, d'aquest apartat–, jo els prego una vegada més que fa-

cin l'esforç de relacionar aquest volum d'endeutament... –que, com he recordat aquest matí, està íntegrament destinat a inversions en tota mena d'equipaments i en tota mena d'infraestructures–, que el posin en relació també amb el producte interior brut de Catalunya, i que comparin aleshores aquesta proporció amb altres proporcions de comunitats semblants a la nostra, i veuran que el nostre endeutament no és un endeutament exorbitant. I entre aquestes altres comunitats n'hi ha de tota mena: n'hi ha de governades pel Partit Socialista, efectivament, però també n'hi ha de governades pel Partit Popular. Per tant, jo els prego que, amb un ànim –que jo intento fer sempre–, diguem-ne, màximament..., al màxim de constructiu, i que intenti explicar les coses tal com són, que no creem una sensació que l'endeutament de la Generalitat és un endeutament exorbitant –com vostè mateixa deia– quan, posat en termes relatius i en proporció amb el PIB, és un endeutament que, diguem-ne, està més o menys en l'entorn i en la mitjana del que són altres endeutaments de comunitats autònomes.

I també m'agradaria afegir-hi una altra cosa, que crec que també és de justícia reconèixer-ho, i que es diu poc: i és que, en la mesura en què els sistemes de finançament són més o menys justos, s'obliga els governs que tenen sistemes de finançament menys justos a invertir més a càrrec de l'endeutament. Si vostè suma un sistema de finançament –i no atribueixo res a vostès, que quedi clar–, un sistema de finançament que tradicionalment –ho hem comentat moltes vegades– ha tingut flaqueses importants, ha tingut debilitats importants –en el passat–, més el fet que Catalunya –per un problema, diguem-ne, de posició de renda, que benvingut sigui, des de molts punts de vista– no ha tingut accés a molts fons que tenien com a destí la inversió..., sumat tot això, és molt normal que, a més a més, aquestes comunitats, i entre elles la nostra, Catalunya, que s'ha vist sotmesa a aquest diguem-ne escenari de finançament, i a aquesta impossibilitat de rebre fons externs, hagi hagut de recórrer a l'endeutament, si volia invertir.

Certament, hi havia una altra alternativa, n'hi havia una altra, que era no endeutar-se i no invertir. Això també era possible. I jo no sé si vostès pensen això o no, però en el cas que ho pensin, aquí divergim, perquè nosaltres entenem, aleshores, i entenem avui encara que, per realment fer una transformació important del país i per preparar-lo per a tot això que vostè reclama, que era la cohesió social... Quan em deia: «Prengui nota, prengui nota...», doncs jo la prenia mentalment: ja m'ho sé, que vostès això ho estan dient, ja m'ho sé, i forma part també de les nostres prioritats. Quan vostè reclama cohesió social, i quan vostè reclama atenció a l'economia productiva, això vol dir inversions públiques, en un sentit o en un altre. Com les havíem de fer, aquestes inversions? Amb l'aigua que ens queia del cel? No n'hi havia, no n'hi havia: només es podia recórrer a l'endeutament, si es volien fer aquestes inversions. Certament, hi havia un altre model, que ningú tampoc ha defensat obertament, que era no invertir –ningú s'ha atrevit a dir en aquesta cambra que no s'havia d'invertir. Ara, si del que es tractava realment era d'invertir, aleshores i ara, no hi havia –torno a dir– més remei que anar a unes polítiques d'endeutament.

Que també, com he dit aquest matí –i en converses prèvies que nosaltres hem tingut durant aquestes darreres setmanes n'hem parlat també molt–, com he dit aquest matí, vostès saben que, a més a més, l'efecte que té aquest endeutament sobre els comptes de la Generalitat, concretament de l'any 99, és un efecte menor que el que ha tingut durant l'any 98, i menor encara que el que havia tingut l'any 97. Per tant, si el que és important, com vostès moltes vegades ens han comentat també a nosaltres, són les tendències, vostès poden tenir la tranquil·litat que les tendències van en línia positiva; les tendències van en línia que l'impacte d'aquest endeutament, pressupost a pressupost, és un impacte que es va reduint, que cada vegada té menys incidència. Crec que això, repeteixo, a vostès que han donat suport als nostres pressupostos durant els darrers dos anys, crec que això, a vostès, els hauria de tranquil·litzar.

Un altre comentari sobre l'excés de burocràcia –i li ho dic sense ànim de polèmica, li ho asseguro, simplement a títol informatiu–: per calcular quina és l'eficàcia en la gestió es poden utilitzar, efectivament, molts paràmetres, no?, i jo avui em permetré utilitzar-ne un que el mateix president de la Generalitat utilitza en diferents ocasions, i és concretament l'eficiència del nostre personal, de la gent que treballa en l'Administració de la Generalitat. I en aquest sentit, si agafem diferents ràtios, vostès poden comprovar com la nostra eficiència és alta. També aquí poden estar tranquils: la nostra eficiència, calculada d'aquesta manera, sobre l'eficàcia –per dir-ho així–, l'eficiència del propi personal de la Generalitat, que és una part molt important del pressupost, poden estar tranquils. Ara els comentaré algunes estadístiques de recent publicació.

La primera –amb dades de l'any 97–, pressupost gestionat per empleat públic: Catalunya, 15 milions de pessetes per empleat públic; País Basc, 15,5 –una mica millor, amb un sistema de finançament molt millor: 15,5–; tota la resta..., i ara no les esmentaré una per una, però tota la resta, sense excepció, estan clarament per sota d'aquests 15 milions. Però no una mica, no: un terç per sota d'aquests 15 milions. Per tant, hi ha una diferència d'eficiència a favor nostre important.

Segon, el pes del capítol 1 sobre el pressupost en el seu conjunt –dades de l'any 97–: Catalunya, el 31%; no n'hi ha cap altra, País Basc inclòs, que tingui una proporció del 31%. Vostès diran: «El 31% és molt alt»; bé, això ja serà matèria opinable, però en relació amb els altres, comparant-nos amb els altres, aquest 31% no és molt alt, perquè el que ens segueix –i tampoc citaré en aquest moment el nom– és una comunitat amb el 37%, amb el 37%. Per tant, també en aquest sentit crec que estem ben posicionats.

I finalment, en aquella ràtio del número de persones ateses per empleat públic, també en aquest sentit estem clarament per sobre de qualsevol altra: 57 persones ateses per cada empleat públic de la Generalitat, quan la comunitat que ens segueix és de 45,7, que concretament pertany al País Basc, que recordo que té un molt millor sistema de finançament.

Per tant –i li ho dic sense ànim de polèmica, simplement a títol il·lustratiu–, jo entenc que hi pot haver una

certa tendència a parlar de la burocratització de l'Administració, i de tot el que vostè vulgui, i segurament una part de raó deu tenir, segurament una part de raó deu tenir, ja li ho dic; ara, això no treu que, comparats amb els altres, nosaltres crec que avui tenim un sistema d'administració eficient, i crec que aquestes estadístiques ho demostren a bastament.

Un comentari, també, una mica al marge. Jo conec la seva preocupació personal en el tema dels peatges, la conec des de fa temps, i per tant no em sorprèn que vostè l'esmenti avui aquí. Ara, deixi'm dir-li una cosa, també sense ànim de polèmica: no ens atribueixi tota la culpa dels peatges a nosaltres. Perquè vostè ara fa aquí un discurs en la línia aquesta de dir: «Els túnels de Vallvidrera i els túnels del Garraf són els peatges més cars de Catalunya.» Home, és una evidència –per quilòmetre–, però m'han de reconèixer una cosa, si el que volem és posar-nos d'acord amb uns mínims d'objectivitat, que és que és impossible que una autopista sigui igual de barata o igual de cara segons la inversió que hi hagi acumulada en aquella autopista. És impossible. Fer un quilòmetre de túnel és immensament més car que fer un quilòmetre d'autopista sobre el pla: és així, no hi ha alternativa, és així. Volem túnels o no en volem? Però, si en volem, i són de peatge, aleshores necessàriament el peatge és més car.

Dit això, jo li voldria recordar, senyora Montserrat, que de tota manera el Govern de la Generalitat ha fet esforços en aquest sentit, i a vostès els consta. Ha fet esforços, per exemple, concretament, en els túnels de Vallvidrera, amb aquella identificació, o separació, entre hores vall i hores punta, a través de la qual es va primar el peatge de l'hora vall. A més a més, una política que ha tingut èxit: prova d'això és que l'increment de trànsit que hi ha hagut en els túnels de Vallvidrera ha estat molt notable, molt important, no? No només hem fet això. En l'A-16, en l'autopista del Garraf, vàrem posar trinco-trinco, com es diu col·loquialment, 5.500 milions de pessetes, a fons perdut, per poder fer un peatge tou entre Sitges i el Vendrell. Això demostra que nosaltres hem tingut aquesta preocupació: que, quan no hi havia alternativa i havia de ser de peatge, procuràvem en tot moment que fos un peatge tou. I això ho hem demostrat també en el cas de l'autopista del Garraf.

I un altre exemple. Nosaltres, amb vostès –i, per tant, aquí tenim mèrits compartits–, nosaltres, amb vostès, vàrem impulsar la mesura de reducció de l'IVA del 16 al 7%. Que avui sembla que ningú se'n recordi, i no fa tant temps, d'això. I era la primera mesura que es feia, a canvi de res, per disminuir els peatges a totes les autopistes de l'Estat; ara, lògicament la incidència principal la tenia a Catalunya, que és on de llarg hi ha la major densitat de quilòmetres de peatge. Però això ho vàrem fer fa poc, i això demostra una sensibilitat conjunta per aprofundir en aquesta política.

Per tant, jo també li prego, amb tota cordialitat, li prego que, més enllà de la crítica, que per altra part és molt legítima, però més enllà de la crítica, intentem reconèixer-nos mútuament els esforços que, per primera vegada, s'han fet en el conjunt de l'Estat per anar a una política de moderació de peatges. Esforços que segura-

ment han de continuar de cara al futur, però que en tot cas ningú ens pot treure el mèrit d'haver-ho fet fins ara. I jo, el que li demano, és que en aquest sentit compartim aquestes polítiques, que jo crec que han estat polítiques per altra part eficaces, al servei concretament de la gent.

Un altre comentari. Vostès i nosaltres, d'aquests pressupostos, n'hem parlat molt, durant aquestes darreres setmanes –no és la primera vegada que en parlem; n'hem parlat molt–, i jo entenc –i, si no, vostè em corregirà, lògicament, en el moment de la seva darrera intervenció–, jo entenc sincerament que hem arribat a un grau d'acord sobre les línies generals d'aquest pressupost, que els han de tranquil·litzar. Perquè torno a dir el que he dit aquest matí: a vostès els preocupa el rigor pressupostari. Doncs bé, de cara a l'any 99 hi ha quatre coses que, indiscutiblement, van en la línia d'un major rigor pressupostari, que són: reducció de la partida d'interessos, reducció del dèficit públic, reducció del ritme d'increment de l'endeutament i increment de l'estalvi corrent. Aquestes quatre polítiques concretes es fan amb una intensitat molt especial de cara a l'any 99. I jo crec que això, una vegada més, a vostès els ha de donar la tranquil·litat i la seguretat que aquests pressupostos incideixen precisament en allò que ens han estat reclamant vostès, que és en aquesta línia de reforçament del que és el rigor pressupostari.

Segon. Vostè em deia, al final de la seva intervenció: «Prengui nota de la seva economia productiva, per exemple.» Doncs bé, també poden tenir la tranquil·litat i la seguretat, com hem comentat moltes vegades, que aquests pressupostos, tot i que destinen una gran prioritització, per dir-ho així, al que són les polítiques socials, tampoc descuiden la inversió; també aposten per la inversió pública. I prova d'això és que el sector públic administratiu té un increment del 8% respecte a l'any 98, i que si el consolidem tot, com he comentat també aquest matí, ens n'anem a un increment del 5,4%. Per tant, allò que a vostès els ha preocupat des de fa temps, i que també ens preocupa a nosaltres, aquest any 99 s'aconsegueix en bona part desbloquejar. I desbloquejar, a més a més, en línia positiva.

I finalment, vostè reclamava uns esforços concrets en matèria de polítiques socials. I crec que també aquí –crec que també aquí– hem fet avenços importants de cara a l'any que ve. Les mateixes prioritats en l'àmbit sanitari van en aquesta línia. No s'havien posat mai 15.000 milions de pessetes directament del pressupost de la Generalitat a l'àmbit de la sanitat.

Vostè ha fet esment d'un acord que varem assolir en el transcurs de les negociacions prèvies sobre els ajuts a la política familiar. Aquests tampoc hi eren. Ara hi comencen a ser. No tant com vostès i nosaltres voldríem de cop, perquè ja ho vam comentar, que voldríem que hi hagués més intensitat, ja l'any 99. Però, bé, hem començat, hem encetat aquesta política. La reforçarem –vostès ho saben– entre l'any 2000 i l'any 2001, fins arribar a posar sobre el terreny, sobre el país, en plena aplicació, aquesta política d'ajut familiar.

El Departament de Benestar Social té un increment important en programes d'atenció a la gent disminuïda

o a la gent gran. També en aquest sentit s'ha fet un esforç especial. El mateix Departament de Treball –i vostès hi han insistit una i altra vegada en la negociació; ja ho varen fer l'any passat, aquest any ho han tornat a fer– també té un increment del 7,7%. I ja saben que nosaltres, en aquest sentit, estem disposats a estudiar totes les seves esmenes, que aniran, segurament, en la línia de reforçar també les polítiques a favor de l'ocupació.

Per tant, jo em permeto, crec que sense risc d'equivocar-me –crec que sense risc d'equivocar-me–, que tot allò que nosaltres érem conscients que a vostès en un moment o altre, en aquests darrers mesos, els preocupava respecte al futur, no tant sobre l'anàlisi del passat sinó respecte al futur, que és allà on realment podem col·laborar més, tot això jo entenc que queda bàsicament recollit en aquest Projecte de pressupostos –bàsicament recollit. I crec que això –una vegada més els ho dic– els ha de donar la tranquil·litat i la seguretat que, si vostès rebutgen aquestes esmenes a la totalitat, crec que van pel bon camí. I no van pel bon camí per ajudar-nos a nosaltres, no és per això, van pel bon camí en la línia del que vostès mateixos han estat reiteradament defensant i demanant.

I crec que, en bona part, nosaltres donem compliment a tot això que ara he estat comentant, que, lògicament, això forma part de les nostres polítiques, també –lògicament, forma part de les nostres polítiques–, però que en aquest sentit crec interpretar que les compartim, bàsicament, amb tots vostès.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Per al torn de contrarèplica, té la paraula la senyora diputada Dolors Montserrat.

La Sra. Montserrat i Culleré

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, també gràcies per la seva resposta. I també a títol de comentari: vostè em preguntava quina era l'apreciació, quina apreciació fèiem sobre les polítiques que en alguns moments hem hagut de compartir. Miri, l'apreciació ha de ser compartida. Perquè el tren és d'anada i tornada, sap? I ja ho sap; ja m'entén: *a buen entendedor, con pocas palabras basta*. I és evident que li he de dir una cosa, senyor conseller: que no se'n senti massa orgullós, eh?, no se senti massa orgullós de l'etapa anterior. Que no se'n recorda, de les xifres macroeconòmiques? Com estaven la taxa d'inflació, del dèficit, la taxa d'endeutament, del tipus d'interès? Com estaven les inversions a Catalunya? Per què no fa comparacions d'aquell moment, senyor conseller? I els traspassos? I la taxa d'atur, senyor conseller? Jo crec que vostè se'n sent orgullós. I jo diria que no se'n hi pot sentir massa.

Vostè ens parlava de les tendències, que les tendències han de ser tranquil·litzadores, sobre l'endeutament. Tranquils amb l'eficiència. Jo crec que li ho he deixat molt clar i, fins i tot, el mateix endeutament l'ha deixat molt clar vostè aquí. No he anat més amunt de la quan-

titat que vostè ha donat. Per tant, senyor conseller, la credibilitat, fins a un cert punt, nosaltres la tenim. Ens creiem les xifres de vostè. No li diem que en lloc d'1 bilió 700.000 milions està a 2 bilions. No, no, no..., jo no he marxat de la línia de la credibilitat dels seus números. Si de cas, en properes fiscalitzacions ja veurem si aquesta credibilitat la podem mantenir o no.

Vostè parlava: «tranquils per l'eficiència». Jo li he dit que hem vingut mantenint durant tots aquests anys –i li ho he dit en el moment que m'he posionat– que l'eficiència, per nosaltres, no ha estat del tot eficaç, i per més que vostè me'n vulgui, en aquest moment, convèncer, sincerament, nosaltres mantenim el criteri. Estic segura, potser, que dins d'aquests mateixos acords en els quals vostès s'han de moure de cara al 99, potser sí que llavors hi haurem de creure, perquè vostès hauran de ser eficaços per força.

Sobre el tema dels peatges, recordar-li que, una vegada consolidat aquest mèrit compartit que em deia per les autopistes de l'Administració de l'Estat..., és evident que les compartim –i és clar que sí! I d'això també els catalans ens n'hem beneficiat doblement: per unes i per les altres. Però no oblidí, senyor conseller, que la Sant Cugat - Manresa, els túnels de Vallvidrera, el túnel del Cadí i la Castelldefels..., o sigui, millor dit, l'A-16, en aquests moments estan per sobre d'una intensitat mitjana diària de més de cinquanta mil vehicles diaris. I vostè ha de convindre amb mi que, en aquests moments, aquests ciutadans tenen un greuge comparatiu amb les concessionàries de l'Estat..., en el qual és cert que vostès han donat suport al Partit Popular per tal de portar la rebaixa que hem aconseguit i que és positiva per al desenvolupament econòmic de casa nostra. Però no deixa que vostès s'oblidin que tenen una gran i greu responsabilitat, que no poden esperar pas gaire a rebaijar aquestes autopistes.

Pel que fa a la resta, senyor conseller, tot i que vostè m'ha dit que ha pres nota de les meves consideracions, o dels tres objectius, bé, senyor conseller, jo crec que els objectius globals han quedat ben entesos. Si no hi haguessin hagut els objectius globals, no seríem aquí. Li he dit amb tota sinceritat que no prosperarien les esmenes a la totalitat. I per què és això? Pels objectius a què varem arribar. Uns objectius que són unes prioritats, que impliquen, és evident, una exigència per part del Partit Popular. Si no –li ho torno a repetir– no s'hauria produït aquest primer acord. Però és evident que, tot i les polítiques socials, la lluita contra l'atur, l'economia productiva, la caiguda del dèficit, menys deute, el domini de l'endeutament, etcètera, etcètera, jo crec que hi ha en aquests moments un factor importantíssim, senyor conseller. I han sigut, per una part, les prioritats globalitzades, però ara falten, senyor conseller, les prioritats comarcals, les territorialitzades, les del reequilibri territorial, el tercer objectiu que jo li deia al final del meu posicionament. Ara falten, senyor conseller, les prioritats comarcals. I fixi's, potser li ho hauré de tornar a repetir. Jo crec que no. Però, en definitiva jo he demanat que fins al dia 3 tenim temps, i nosaltres creiem que, si vostès utilitzen i utilitzem una dosi de comprensió, de diàleg, de voluntat de consens i d'intel·ligència –no se n'oblidi: d'intel·ligència–, nosaltres,

senyor conseller, crec que durant tres anys li hem demostrat que som garantia d'estabilitat. Recordi els pressupostos del 96, del 97 i del 98. Crec que hem demostrat que som garantia del seny que ens caracteritza, als catalans. Nosaltres hem demostrat ser garantia de govern.

I li vull fer la precisió amb to cordial i «carinyós», senyor conseller. Ara, aquests últims dies, tothom parla de la bipolarització. Doncs, miri, la bipolarització es demostra amb fets. I és, en tot cas, el Govern de la Generalitat i la influència del Partit Popular, qui bipolaritzen de forma constructiva el que de benefici puguin significar per a la societat catalana aquests pressupostos decisius.

Per tant, senyor conseller, en funció d'aquesta precisió, espero que ens puguem trobar i que, evidentment, amb aquest missatge que ens ha llençat en el futur puguem coincidir en les properes votacions de les esmenes que li deia, a nivell territorial, que vostè sap que les té sobre la seva taula, i que crec que ens mereixem, per allò que li acabo de dir d'aquesta garantia, més que demostrada al llarg dels tres anys, crec que ens mereixem que vostès també ens donin la confiança que nosaltres ens hem merescut amb el treball de construcció que hem realitzat aquests últims tres anys.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada.

Acabat el debat, sotmetrem a votació conjunta totes les esmenes a la totalitat del Projecte de pressupostos de la Generalitat. Demano a les senyores diputades i senyors diputats que es preparin per a la votació. És votació conjunta de totes les esmenes a la totalitat.

Iniciem la votació.

Aquestes esmenes a la totalitat del Projecte per pressupostos de la Generalitat per a l'any 1999 han sigut rebutjades per 50 vots a favor, 57 en contra i 13 abstencions. (*Remor de veus.*)

Passem seguidament a les esmenes de la totalitat de les seccions. La primera d'elles és al Departament de Presidència. Per exposar les esmenes al Departament de Presidència té la paraula, en primer lloc, pel Grup Socialista, el diputat senyor Joan Ferran, per un temps màxim de quinze minuts, que continuarà distribuint després amb la diputada senyora Montserrat Duch.

Prego a les senyores diputades i als senyors diputats que guardin silenci!

El Sr. Ferran i Serafini

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, president de la Generalitat, voldria expressar la posició del Grup Socialista amb relació a l'esmena a la totalitat que presentem al Departament de Presidència i els organismes que s'hi apleguen. I ho farem, no detallant puntualment les esmenes parcials en cada un dels capítols, sinó insistint en els grans eixos de desacord del departament que més creix; que creix el 72% en inversions respecte a l'any 98, que creix en

personal un 8%; que passa de 3.577 milions a 3.850 milions; que creix en béns i serveis un 9%, passant de 3.233 milions a 3.514; que creix en actius financers un 279%, i que denota, al nostre entendre, un gran descontrol en la despesa corrent.

Al llarg d'aquests anys hem repetit moltes vegades que la pretensió del Departament de Presidència d'esdevenir un bon element de reorganització i eficiència administrativa ha fracassat i que la seva acció ha contribuït no a simplificar l'Administració i la reorganització de la Generalitat, sinó a configurar una macroestructura, un entramat de difícil control parlamentari, un garbuix de direccions generals, de vegades interrelacionades, sovint no tant, on es difuminen les responsabilitats polítiques.

Pel nostre Grup, el Departament de Presidència respon a una forma de governar, respon a una estructura de caire personalista on no es potencia l'acció conjunta del Govern, sinó que s'intervé superestructuralment marcant directrius. Al nostre entendre l'estructura del Departament de Presidència està mancada, doncs, d'eficàcia, és escassament interdepartamental i s'ha mostrat incapaç de coordinar adientment l'acció del Govern. El seu marcat caràcter presidencialista no estimula l'acció col·legiada, sinó el personalisme. I hem criticat en aquest sentit, any rere any, aquests aspectes, però engany voldríem centrar-los en dues grans qüestions que, al nostre entendre, tenen una importància cabdal en aquests pressupostos: la primera, tots aquells aspectes que fan referència al que és la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, i la segona, els aspectes relacionats amb la universitat i la recerca, que exposarà la senyora Montserrat Duch.

I hem volgut defugir en aquest debat les clàssiques i repetitives crítiques, a l'estil de les que destinem a l'Institut Català de la Mediterrània, intentant, any rere any, que s'expliquin o que se'ns expliqui per què la meitat del pressupost es dedica a personal i a retribucions complementàries, o que ens expliquin per què són 40 milions els lloguers dels pisos. No hem volgut entrar en aquests detalls; volem entrar de ple en aquests dos fenòmens que els plantejem que ens preocupen profundament: la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió –TV3– i els aspectes que he comentat del món universitari.

TV3 i el conjunt de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, que agrupa, a més a més de TV3 i Canal 33, les ràdios públiques autonòmiques i altres empreses de serveis audiovisuals, així com les inversions en altres empreses que com, per exemple, la participació de la Corporació a la plataforma Via Digital, estan vivint, al nostre entendre, uns moments dels més importants de la seva història com a institució.

Fa poc, en una compareixença a la Comissió de Control de Ràdio i Televisió, el nostre Grup va utilitzar un símil per definir la televisió pública catalana; vam dir que era el *Titànic*, que el *Titànic* caracteritzava el funcionament de TV3; era, efectivament, el vaixell emblemàtic, era una de les peces clau i més significatives de l'autogovern català, i vam utilitzar el símil del *Titànic* perquè aquest vaixell exemplar dèiem que estava anant a la

deriva i que podria trobar-se amb uns seriosos problemes de caràcter econòmic, sobretot, que comprometessin irremissiblement el seu futur.

Avui, al nostre entendre, TV3 és una institució en fallida econòmica, amb una gestió descontrolada que ha retornat a uns tics, a vells tics de caràcter partidista, i que, al nostre entendre, no té un clar projecte de futur. I, de fet, els propers mesos hauran de prendre's una sèrie de mesures que condicionaran molt el futur dels mitjans de comunicació i de la televisió i de la ràdio de Catalunya. Els tipus de respostes o de propostes que es puguin fer davant d'aquests temes podran significar mesures que podran resoldre o, en canvi, podran complicar encara molt més aquesta complexa i delicada situació. Al nostre entendre, els principals problemes de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió es podrien sintetitzar en tres grans blocs, en tres grans preocupacions: la del finançament, que és la que ens ocupa prioritàriament avui; la del pluralisme, i la dels estatuts i aliances.

El finançament. La Corporació, fent una anàlisi de les dades que tenim a les nostres mans, es troba en aquests moments a les portes del que hem dit, d'una fallida econòmica. De fet, una ullada a la liquidació de 1997: ha pogut quadrar-se pel compromís del Govern d'aportar en els propers anys una quantitat aproximada de 15.000 milions de pessetes. Convé conèixer altres dades encara més sorprenents, convé que les diguem aquí: el deute reconegut, el curt i el llarg, a final de 1997, és de 57.000 milions de pessetes, el doble que fa quatre anys –el doble que fa quatre anys. D'altra banda, la projecció que hem fet d'aquest deute, en bona part conseqüència de la reducció de la subvenció del Govern i la seva transformació en avals, arribarà als 72.000 milions de pessetes. Si es repeteix el mateix model de finançament, si no es prenen mesures d'urgència immediates, el deute, a finals de 1999, no quedarà lluny dels 100.000 milions de pessetes. Com veuen vostès, senyores i senyors diputats, la situació, al nostre entendre, és greu.

Com hem pogut arribar a aquesta situació, a aquest nivell d'endeutament? La resposta, encara que sembli difícil de creure, és relativament senzilla: el culpable d'aquest endeutament, al nostre entendre, és el Govern de la Generalitat de Catalunya, perquè ha camuflat una part significativa del seu endeutament, proper als 2 bilions, discutits aquí, com es vulgui, però proper als 2 bilions, per tal de fer quadrar les dades econòmiques exigides per Maastricht. És a dir, dit d'una altra manera, la Generalitat no paga, i vostès, el Govern de la Generalitat, ha obligat la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió que s'endeutés, i, fins i tot, per fer front a les seves activitats ordinàries, com són pagar les nòmines, com són pagar el personal, com són comprar sèries de ficció i moltes altres coses. El deute de la Generalitat a la Corporació a finals de l'any 1997 és de 47.639 milions de pessetes, segons una documentació que vostès mateixos, que el Govern de la Generalitat ens ha lliurat.

El director general de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, el senyor Vilajoana, ha declarat públicament que la Corporació necessitaria, per funcionar correctament, una subvenció de la Generalitat del voltant de

18.000 milions de pessetes. Molt probablement, nosaltres pensem que aquesta xifra respon a la realitat de la ràdio i televisió públiques de Catalunya. Doncs bé, la subvenció de la Generalitat de Catalunya per a l'any 1998 ha estat no dels 18.000, que deia el senyor Vilajoana que es necessitaven, sinó que és de 4.200 milions de pessetes; senzillament, una resta molt simple: 14.000 milions menys. Aquesta reducció, que al nostre entendre és brutal, de la subvenció anirà escanyant cada vegada més la Corporació, anirà condicionant cada vegada més la seva capacitat d'actuació, la seva autonomia i, òbviament, la seves possibilitats de futur.

Urgeix prendre decisions sensates; al nostre parer Catalunya no pot deixar perdre's una institució tan decisiva i vital per al país que vol mantenir-se com a tal en un món cada vegada més globalitzat i interdependent. Catalunya no pot deixar perdre, fer entrar a deriva econòmica, financera i de pluralitat política a la Corporació, com a conseqüència d'una gestió que, al nostre entendre, és incompetent per part del Consell Executiu respecte als diners de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. Catalunya, en aquest sentit, i al nostre entendre també, no pot perdre la iniciativa en un món tan decisiu com és el món de l'audiovisual, i per tot això les decisions que es puguin prendre durant els pròxims mesos per aturar aquesta tendència a aquest gran endeutament i per trobar un model de finançament estable, sòlid, poden condicionar el seu futur d'una forma definitiva.

El pitjor que ens podria passar; què és el pitjor que ens podria passar? Home, ens podria passar que el Govern del president Pujol imités la política del Govern Aznar amb l'Ente Público de Radiotelevisión Española. En dos anys, el president Aznar, el president espanyol, ha triplicat l'endeutament de la radiotelevisió espanyola: a finals de 1998 serà prop de 600.000 milions de pessetes; aquest exemple seria nefast per a la televisió catalana.

A hores d'ara no sabem res dels contractes programa. Al nostre parer, els contractes programa han de tenir, han de ser una fixació clara i nítida d'uns objectius socials de servei públic de la televisió a través d'aquests contractes programa en què periòdicament han de quedar establertes les dotacions pressupostàries per a la seva consecució; una no-subordinació sistemàtica a la tirania de les audiències, ni a la lluita pel mercat publicitari al preu que sigui. La dotació d'uns pressupostos propis, provinents de la titularitat pública de què depèn l'esmentat servei públic de televisió i, sobretot, la concepció de servei públic com a tal i, per tant, compromès a crear cohesió social i no esdevenir un simple instrument de propaganda política, creiem nosaltres, senyores i senyors diputats, que és un dels reptes de la televisió pública catalana en aquests moments. Per això diem finançament, per això diem pluralitat. I dins d'aquests temes nosaltres creiem que és inevitable que es configuri des d'aquest Parlament un sistema de designació dels òrgans rectors de les televisions públiques.

A proposta del PSC, que nosaltres creiem importantíssima, comença a funcionar una comissió d'estudi al

Parlament de Catalunya per tal de revisar l'estatut jurídic de TV3 i del conjunt de la Corporació. Han passat moltes coses al llarg d'aquests quinze anys de democràcia i un dels camps que més han canviat, com a conseqüència de la mutació tecnològica, ha estat el món de l'audiovisual: la revolució digital, la revolució microelectrònica han suposat l'obertura de possibilitats immenses en el camp audiovisual; les plataformes digitals, la televisió per cable i una gran oferta de canals de televisió i de serveis de pagar per veure, la integració d'Internet, la televisió interactiva, etcètera, etcètera, i moltes altres possibilitats. Tots aquests canvis ens estan afectant de manera molt directa, a les corporacions públiques de televisió, i, alhora, estan propiciant concentracions de grans grups multimèdia privats.

Les grans corporacions estan estudiant com adaptar-se a aquesta nova situació, definint com desplegar el concepte i la tasca de servei públic en aquest nou context; aquesta reflexió és la que nosaltres els plantejem obrir al Parlament de Catalunya, i el nostre Grup ho fa amb la intenció de reforçar el caràcter públic de la Corporació, ho fem amb la voluntat de garantir que aquest procés de canvi no afecti el sentit del servei públic i que les modificacions que es puguin fer afavoreixin un major control democràtic en el conjunt dels projectes en què TV3 s'embarqui. No pot ser, com ara passa, que un projecte tan emblemàtic com Mediapark quedi al marge del control parlamentari, essent un projecte estratègic de la indústria audiovisual, amb una participació de TV3 del 20%, i el mateix podríem dir del 5% a la Via Digital.

D'una altra banda, creiem que cal definir unes línies prioritàries d'aliances a partir de TV3. Fins ara TV3 ha volgut jugar totes les cartes: la FORTA en un primer moment, després Canal Plus, després Antena 3, després la Telefónica, després sembla que *La Vanguardia*, amb Telefónica, i després amb Retevisión, amb TV1 i després novament amb la FORTA. Aquestes anades i vinudes, aliances i contraaliances estan sent, al nostre entendre, molt negatives; al final TV3 pot quedar-se al marge de les grans operacions mediàtiques i ens cal, òbviament, una estratègia sòlida i de fons. Tres proves de focs plantejem: finançament, pluralisme –vàrem expressar fa pocs dies la nostra inquietud amb una proposició no de llei que demanava al Consell de l'Audiovisual de Catalunya que intervingués, que mirés, que estudiés els continguts de la televisió pública catalana, que elaborés un dictamen...–; finançament, pluralisme, estatut i, més enllà d'aquests tres mots, el sentit de servei públic, els objectius i les finalitats d'una televisió i d'una ràdio de tots els catalans. La televisió catalana, la Corporació es troba a les portes d'un any crucial. En bona mesura creiem que aquests pressupostos podrien o poden encara, si vostès votessin convenientment, arreglar aquestes coses; la nostra preocupació és finançament, pluralisme, estatut i aliances.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per continuar, també pel Grup Socialista, té la paraula, per quinze minuts, la diputada senyora Montserrat Duch.

La Sra. Duch i Plana

Gràcies, senyor president. Senyors i senyores diputats i diputades, és bo conservar l'arxiu, és bo tenir les sèries estadístiques de com evolucionen les partides que ens correspon de seguir i d'avaluar, això és bo; el que segurament ja no deu ser tan bo és trobar-se amb la sorpresa que els qualificatius que podem emprar a l'hora de qualificar els pressupostos del 98 amb relació a les quatre direccions generals del Comissionat d'Universitats i Recerca, tot allò que dèiem al 98, pugui ser vàlid i vigent per aplicar el 99; això segurament no deu ser bo.

Perquè aquests pressupostos, i em sembla que ha quedat a bastament clar en la intervenció del president del Grup Socialista aquest matí amb caràcter general, i els pressupostos del Comissionat no s'escapen d'aquesta lògica. Es tracta d'uns pressupostos marcats pel continuisme, per la inèrcia, per una inèrcia fins al punt que, estèticament, fan mal a la vista, perquè hi ha algunes partides que són literalment idèntiques al que hi havia als pressupostos del 98. Per tant, no denoten allò que els pressupostos, com a principal mecanisme d'articulació de polítiques públiques, haurien de permetre; és a dir, no denoten voluntat de canvi, intentar corregir febleses i desafiaments diversos, avançar-se a demanades noves.

Els pressupostos d'universitat estan marcats pel continuisme. Les inversions reals disminueixen en un 9%. En aquests pressupostos només ens ha semblat veure una novetat, una novetat relativament nova, que és el tema de l'increment pel que fa al finançament per contracte programa. Però, pel que fa als criteris generals, a la substància bàsica del finançament de les universitats, continuem trobant en falta un model de finançament del sistema d'educació superior i recerca a Catalunya més potent, que vagi reduint el diferencial amb Europa i que respongui als principis d'equitat, autonomia, eficiència i suficiència financera. Aquests són, per nosaltres, els trets negatius que es recullen en aquests pressupostos.

Pel que fa a recerca, i aquest any voldria entretenir-me d'una manera especial en temes de recerca, recerca i desenvolupament i tota la qüestió referida a innovació, els llegiré algunes..., faré algunes cites que no corresponen en absolut a la reflexió del Partit dels Socialistes de Catalunya, sinó a publicacions promogudes per part del mateix Departament. Un diagnòstic sobre l'evolució de Catalunya entre el 80 i el 94 –material previ que, d'alguna manera, s'adjunta a les reflexions del simposi o de les jornades «Catalunya, demà»– diu amb molta rotunditat: «Catalunya té un gran potencial i una situació excepcionalment bona, si bé pot veure's afectada negativament en el futur per alguns dels perfils analitzats, com ara el relacionat amb la investigació i desenvolupament, la producció de tècnics i científics, la despesa en ensenyament a mig termini i, sobretot, l'estructura demogràfica a mig i llarg termini.» A mi no em correspon –potser m'agradaria, però no em correspon– parlar sobre els problemes de l'«estructura demogràfica a mig i a llarg termini». Però sí que em correspon dir alguna cosa sobre aquests punts febles que aquesta diagnosi aprecia. S'aprecia una feblesa en la formació

universitària tècnica i científica. El primer signant d'aquest informe és el senyor Miró i Ardèvol. (*Remor de veus.*) És una determinada autoritat, és una determinada font d'autoritat.

Diu, també, el mateix informe: «La despesa per estudiant és molt baixa, així com el pes de l'ensenyament en relació amb el producte interior brut. Insuficient per a situar-nos en el nivell europeu, donat que per assolir-lo hauria de créixer en un 70 o 80%.» La despesa pública per estudiant en terciària a la Unió Europea és de 6.700 dòlars; a Espanya, de 3.800; a Catalunya, de 4.500. És clar, si fem apel·lacions al tema del pacte fiscal, a la dificultat de finançament que ens sobrepassa, que té una lògica sobreestructural, doncs, aleshores, ja potser que no cal que discutim pressupostos. Però, si discutim pressupostos sobre la base del finançament real i sobre la base de les prioritats que el Govern fixa en aquests pressupostos, el que nosaltres hem de dir és que ben poc cas li han fet al senyor Miró i Ardèvol i als altres ponents quan detecten aquestes febleses i quan els pressupostos de la Generalitat a nosaltres ens sembla que no fan res per corregir-la.

Aquesta mateixa lògica s'estableix quan es parla dels sectors estratègics per a Catalunya, amb una lògica de recerca, recerca i desenvolupament. I es parla dels cinc grans sectors estratègics: agroalimentari, química fina, biotecnologia, farmàcia i indústria del medi ambient. Jo sé que se'm podrà dir –i, evidentment, serà absolutament rigorós que se'm digui– que no tota la despesa imputable a recerca correspon a la Direcció General de Recerca, CIRIT, i això ja ho sé i ho dic de bell antuvi. El que de tota manera diuen, també, aquests papers del «Catalunya, demà», pàgina 140, és que el desenvolupament d'aquests sectors que són estratègics dependrà..., «el desenvolupament futur i el manteniment de la seva condició estratègica dependran de la capacitat de la societat catalana a potenciar: a) la formació de les persones» –i això és despesa educativa– «b) capacitat en recerca i desenvolupament; c) estímul a la iniciativa empresarial; d) potenciació de polítiques públiques.»

L'anàlisi dels pressupostos en recerca permet observar..., què permet observar? Continuisme, disminució en ajuts per recerca i desenvolupament a empreses públiques, una disminució no menor del 27%. Per tant, aquests desafiaments, aquests punts febles no estan corregits, i no estan corregits perquè vostès no han fet uns pressupostos amb voluntat d'afrontar el futur. Perquè vostès han fet uns pressupostos una mica, jo diria, amb una lògica, més que política, burocràtica. I per això es repeteixen partides absolutament idèntiques i no s'afronten desafiaments nous.

Més coses que diu el «Catalunya, demà»: «En general, la base científica és forta però dispersa. I caldria un esforç de concentració de recursos i activitats, prioritzant els centres d'excel·lència que connectin amb les necessitats empresarials.» Quan es parla de polítiques públiques, s'afirma que caldria una política industrial específica dirigida a aquests sectors. I vostès, ara, em poden dir: «No, això està recollit en el Departament d'Indústria, Comerç i Turisme, Cidem, etcètera.» No ens ha semblat apreciar, encara que no sigui el moment de fer-ho evident, que això vagi realment per aquí.

Continuo amb una altra cita. En una excel·lent publicació, *La societat catalana*, promoguda per l'Institut d'Estadística de Catalunya, un dels apartats és: ciència, innovació, política científica. Quines són les febleses, les mancances del sistema ciència - tecnologia al nostre país segons aquests altres autors? Diríem que, mentre que l'anterior era un argument d'autoritat, potser, més polític, aquest podria ser més acadèmic. Què diuen? Diuen, detecten tres febleses, tres mancances: Primera, escassa inversió sobre el percentatge del valor afegit brut. I aquí tenim un munt d'elements de comparació que són els que, realment, ens indiquen algunes coses sobre la voluntat i la iniciativa política. Segon, problemes d'absorció de capital humà altament qualificat i especialitzat en el mercat del treball. Tercer, escassa implicació i inversió del sector privat en el sistema nacional d'innovació. En aquest país els informes, el llibre blanc, les propostes d'aquesta concentració d'energies del món privat, el que es coneix com l'informe Cotec, no sembla que tingui excessiva incidència.

Jo segurament he d'anar acabant, perquè dec haver consumit molt de temps. El que pel Grup Socialista és evident..., per altra banda, la setmana passada, en un ple, vam substanciar una interpellació a la política d'universitat i recerca, i l'anàlisi dels pressupostos, d'entrada, ens podria fer pensar que algun dels nostres neguits, algunes d'aquestes febleses absolutament compartides per la comunitat universitària, pels gestors, però també per la comunitat científica i pels observatoris de disseny d'estratègies de futur, podien ser abordats. Res més lluny d'això, la qual cosa torna a donar absolutament força a aquest criteri que vostès estan en un final d'etapa, que difícilment són capaços de reimaginar i partir de nou a l'hora d'establir prioritats en polítiques públiques i que, per tant, aquest esforç, potser, tots plegats ens el podríem haver estalviat.

Tot això –penso– i la Moció que hi ha vigent sobre política universitària de recerca, reflecteix la posició del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Per tant, justifica plenament l'esmena a la totalitat a aquest pressupost.

I vull dir alguna cosa, més que res per no frustrar la meua col·lega de la majoria que té ganes d'intervenir, defensant la bondat de l'Institut Català de la Dona i dels recursos públics que se'ls assignen. Jo penso que 344 milions segurament no valen la pena que hi dediquem gaire temps. Simplement, em remetria a allò que ja vam expressar en la discussió dels pressupostos del 96 i del 97 i del 98, més encara quan aquest estiu –ara no recordo la data– s'ha publicat un decret que reorganitza les antigues funcions de la Comissió Interdepartamental per a la igualtat d'oportunitats, teòricament, assumint un grau de jerarquia més important per part de l'Institut. El divertit del cas és que quan, teòricament, se li dona més solidesa institucional el seu pressupost disminueixi respecte al de l'any passat en 30 milions, però que continuï aquesta línia descendent, any rere any, que vol dir que, segurament, el Govern de la Generalitat no creu en un Institut Català de la Dona dissenyat segons una llei que li confiava determinades funcions, funcions que són cada vegada, any rere any, progressivament incompletes. I, aleshores, ens perdem en una immensa

boira de xifres d'aquelles quantitats –jo penso més amb voluntat declarativa que realment executades– que cada un dels departaments assigna per fer possible el compliment del Pla per a la igualtat d'oportunitats de les dones.

Per tant, com que aquelles xifres són bastant opaques, i les reals són les de 344 milions, em sembla que no cal dir gaire cosa més. Simplement, igual que ho deia en el cas d'universitat o de recerca, en el cas de les polítiques per igualtat d'oportunitats, esperar que iniciem una altra etapa amb una altra lògica i amb una voluntat no paternalista, sinó de fer possible realment la creació d'un organisme que sigui un aliat per anar avançant en aquesta lògica de la igualtat d'oportunitats entre les persones, encara que l'Institut sigui Institut Català de la Dona.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Josep Bargalló.

El Sr. Bargalló i Valls

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, jo, d'entrada, vull agrair-li la felicitació de Nadal que ja ens ha enviat. Ha estat la primera persona a felicitar-nos el Nadal, realment és un conseller que aposta per l'anticipació, si més no, per l'anticipació nadalenca un mes i mig abans; no sé si també apostarà per l'anticipació de les eleccions.

Vinc a aquesta estrada a defensar l'esmena a la totalitat que el Grup d'Esquerra Republicana ha presentat al Departament de Presidència i les deu esmenes de retorn que ha presentat a organismes i a empreses diferents que depenen d'aquest pressupost.

El pressupost del Departament, a banda del Comissionat per a Universitats i Recerca, el pressupost del Departament és continuista amb el pressupost d'anys anteriors. Els anys anteriors es movia en funció de si la subvenció del Departament de Presidència, si la subvenció de la Generalitat a la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió augmentava o baixava. Enguany, que la subvenció es manté, aquest 1,8% que augmenta el pressupost del Departament és en funció, per un cantó, de l'aparició del Comissionat per la Societat de la Informació. És a dir, si comparem el que tenia abans l'extinta Direcció General d'Informàtica en aquest Comissionat i, per un altre cantó, també, la variació ve produïda pel fet que el Centre de Telecomunicacions de la Generalitat, abans adscrit al Departament d'Indústria, ara s'hagi readscrit al Departament de la Presidència; moviments orgànics que justifiquen aquest canvi d'1,8%, però, més enllà d'això el pressupost és continuista. No és continuista només en les dades, és continuista, també, en allò que hem anat criticant, any rere any.

En primer lloc, és continuista en l'entramat orgànic, intern, complex i complicat. Aquí hi ha hagut un pas endavant. Jo els he de felicitar la desaparició de l'epí-

tet d'organització de l'administració de la Secretaria General d'Administració; ara que ha desaparegut l'epítet es redueixen els organismes del Departament, les seccions. Els he de felicitar plenament que la Direcció General de Recerca i la CIRIT s'hagin unificat. Era una esmena que, any rere any, ens votaven en contra, i que, com passa tantes altres vegades, el resultat d'haver votat en contra és que han acabat fent allò amb el que no estaven d'acord. Però, ja se sap que l'oposició està per donar propostes i el Govern per votar-hi en contra i fer el que diu l'oposició quan l'oposició l'encerta.

I també li he de felicitar per la fusió de la Direcció General de Funció Pública amb la Secretaria General de l'Administració. Això és un pas endavant. Tenien catorze seccions pressupostàries, ara en tenen 12; doncs, aprofitin l'avinentsa que la Secretaria General de l'Administració ja no és d'organització administrativa i l'any que ve, si continuen governant, la redueixen, o qui governi que les redueixi.

Es manté la complexitat en l'entramat i es manté també el fet que al voltant del Departament hi ha una clara opacitat, una clara opacitat –li explicaré alguns casos– que se situa al servei d'unes seccions, d'unes direccions generals que no tenen altra raó de ser –o no l'entenen, i vostès no ens ho han explicat mai– que la intervenció mediàtica i institucional, que va més enllà del que des d'un disseny modern de l'Administració hauria de ser. Aquesta macroestructura, que no només és complexa i intervencionista, sinó que en conseqüència, a més a més, és cara –els augments de lloguers enguany són notables–, i com que estem parlant d'un any electoral, les despeses de béns corrents i de serveis de la Direcció General de Difusió i de la Direcció General d'Avaluació i Estudis, dos elements definitoris d'aquesta opacitat funcional –què fa una Direcció General de Difusió i què fa una Direcció General d'Avaluació i d'Estudis?– i d'aquest intervencionisme que esmentaven, augmenten també considerablement.

Per posar dos exemples de la Direcció General d'Avaluació i d'Estudis –una troballa genial en el nom: queda bé, fa bonic i no explica què hauria de fer–, dos exemples d'aquesta Direcció General, les atencions protocol·làries passen de 930.000 pessetes a 1.465.000 –en època d'eleccions les atencions són més importants– i la promoció cultural i econòmica –promoció cultural i econòmica, que no la deuen fer ni el Departament de Cultura, ni el Departament d'Economia, ni el Departament d'Indústria–, passen de 69 milions a 106. Les atencions protocol·làries augmenten en altres direccions generals –augmenten en altres direccions generals. I continuant amb aquest fil que abandonaré aviat, els famosos centres relacionats amb la Presidència, que continuen amb 86 milions i continuem sense saber quins són, i les famoses atencions de la Presidència de la Secretaria General, a l'apartat de «Famílies i institucions sense finalitat de lucre», que continuen amb 47 milions i nosaltres continuem sense saber qui se'n beneficia. Però, ja li ho dic, no ens mourem més en xifres petites, anirem a aspectes més grans, però en tot cas el que volíem remarcar és que es mantenen aquestes característiques de complexitat orgànica i d'opacitat que

any rere any anem esmentant i que vostès, any rere any, van fent.

Comencem per un dels elements més importants del Departament de Presidència, que és el Comissionat d'Universitats i Recerca. El Comissionat presenta un augment equiparable a la inflació, un 2,8, amb una disminució considerable de les inversions en un 9,3, que cal sumar a la disminució encara més notable que es va produir l'any passat. En aquests pressupostos del Comissionat hi ha dos elements d'entrada que trobem àmpliament negatius: en primer lloc, les beques, no només perquè en el pressupost no es preveu que s'acabi fent realitat allò que ens han dit que ja és realitat; vostès ens van dir que ja era realitat el traspàs de les beques; deu ser realitat, però en el pressupost no hi són, per tant encara no ho deuen tenir lligat, encara no ho deuen tenir apamat, perquè si ho tinguessin ja ho haurien posat. Per tant, ens quedem un altre cop amb el dubte de les beques. No només no apareixen les partides de la transferència de beques quan assolim la gestió de les competències, sinó que les dotacions pròpies de beques no augmenten.

I aquí jo li faria un incís, senyor conseller. El sistema de beques del Ministerio a Catalunya era un sistema que no acceptem per dos motius: per insuficient econòmicament i pels criteris amb els quals es repartien les beques. Si a vostès els traspassen la competència i els diners els reclamarem que modifiquin els criteris, però que també donin més aportació, perquè, és clar, si les queixes unànimes d'aquest Parlament, amb mocions unànimes d'aquest Parlament, eren: «No estem d'acord amb els criteris i la dotació és insuficient», si vostès ara agafen la gestió i només canvien els criteris, la dotació continuarà essent insuficient. I ara, a més a més, que aconseguiran mobilitzar el poble de Catalunya en massa per demanar un nou sistema de finançament, tindran fins i tot molt més fàcils aquestes solucions.

Segon aspecte negatiu –segon aspecte negatiu–: es manté un model de finançament de les universitats opac, no transparent i amb criteris que no són objectius; es manté. Aquest Parlament els ha demanat més d'una vegada això. Vostès han dit que ho intentarien; últimament, s'excusaven amb la LRU i ens deien: «La LRU ens impedeix, ens encotilla, ens té lligats, no podem fer-ho.» Vostès no ho deuen poder fer, però el Parlament basc sí, perquè el Parlament basc abans d'aquest estiu va aprovar una llei, la Llei d'ordenació universitària de la comunitat autònoma del País Basc, en la qual llei consta una sistema de finançament amb criteris objectius, públics i transparents. Hi podem estar més o menys d'acord, però tenen un model de finançament legislat, públic, transparent i objectiu. Si mirem les dotacions a les universitats, continuem sense saber per què.

Per exemple, la tendència d'equiparar el que rep la Universitat Pompeu Fabra amb la resta d'universitats, que era una tendència que els darrers anys anaven fent, encara estava la Pompeu Fabra molt lluny, però any rere any anaven apropant el que rebia una universitat normal a la que rebia la Pompeu Fabra. Enguany, aquesta tendència d'equiparació s'ha estancat. Per alumne, una universitat on la pràctica, la tècnica és fo-

namental i on, per tant, el cost dels estudis és més alt, com la Universitat Politècnica de Catalunya, rep 417.000 per alumne. Una universitat normal, on hi ha combinació de tot i, a més a més, és no universitat antiga, sinó nova, com la Universitat de Girona, rep per alumne 342.000 pessetes. La Universitat Pompeu Fabra, nova, amb menys estudis pràctics encara que la de Girona, rep per alumne 612.000 pessetes. 417.000 una universitat tècnica; 342.000 una universitat nova, amb barreja d'estudis, fonamentalment de caire humanístic; 612.000 per alumne la Pompeu Fabra. El sòl a Barcelona és més car, segur; les infraestructures que s'han de fer en edificis antics són més cares, ens ho creiem; tan cares com de 342.000 per alumne en una universitat nova a 612 per l'altra? Tan car és el sòl? O és que a Girona tampoc paguen el sòl o tampoc tenen edificis antics per reconstruir o readequar? Com que a més a més no sabem amb quins criteris es fa aquesta distribució, com que no se'ns explica ni se'ns diu, doncs, en tot cas, l'únic que podem constatar és desigualtat, tractament diferenciat, manca de voluntat d'explicació pública dels motius.

I una partida també opaca són les atencions extraordinàries a les universitats, que enguany es dobla, passant de 970 milions a 1.512, un 51%. Perquè, és clar, no se'ns diu a quines universitats, no se'ns diu a quines; són «a universitats». Seguint el criteri dels 300.000 i escaig a 600.000 i escaig, vostès mateixos. Mentre, la partida de consolidació de noves places disminueix en 274 milions, un 53% menys que l'any passat; augmenten els diners de repartiment no explicats i es retallen la consolidació de les noves places, precisament quan aquesta consolidació es fa més necessària, quan la situació laboral del professorat universitari és cada cop més denunciada i assumida pels mateixos òrgans de govern de la universitat que no és la correcta.

També ens preocupen les aportacions a la Universitat Oberta de Catalunya, i ho tornem a dir ràpid i curt. Vam estar absolutament d'acord amb la creació de la universitat, ens sentim part important en la gènesi de la universitat. No hi havia altre camí per fer un ensenyament no presencial a Catalunya que crear una universitat com la que vam crear. Ara, un cop tots estem d'acord de fer una universitat pública en forma d'universitat privada, el que no se'ns pot negar al Parlament és no-capacitat de coneixement de la despesa, contractació de professorat no seguint criteris equiparables a l'Administració pública, nomenament de càrrecs pertanyents tots a la coalició que governa a Catalunya. I això és aprofitar-se de l'estructura privada que el Parlament va dotar perquè no la podia fer pública, però que tenia la voluntat claríssima que fos pública.

Pel que fa a altres organismes i empreses dependents del Departament, tenim un altre cas que també el volem posar damunt la taula: el Centre de Telecomunicacions de la Generalitat i Catalana de Telecomunicacions, Societat Operadora de Xarxes. A veure, aquí hi ha tota una realitat, que és el món informàtic, el món de la telecomunicació, el món del cable, el món d'aquesta nova estructura de la societat de la informació. En aquest món, vostès, fa molts anys, van crear alguns organismes —aquest matí el diputat senyor Huguet els

explicava l'organisme creat a imatge i semblança del senyor Guillén. Bé, doncs, molt bé, el van crear en aquell moment, però ara resulta que privatitzem els serveis informàtics de la Generalitat, Cigesa, però amb partides importants després a l'empresa privada a l'entorn de Cigesa; creem el Comissionat per la Societat de la Informació; passem el Centre de Telecomunicacions d'Indústria a Presidència; tenim la Catalana de Telecomunicacions, Societat Operadora de Xarxes; aprofiten el debat de pressupostos —com cada any— per entrar una llei sobre el Centre de Telecomunicacions. El Centre de Telecomunicacions té com a característica que cada any, en debat de pressupostos, ens toca parlar-ne d'una manera o altra. I escolti, aquest entramat d'empreses, de privatitzacions, de comissionats és un entramat que no es veu clar, que no es veu clar, i el que demanem és que se'ns expliqui des del Departament de la Presidència tot aquest nou sistema del món de la societat de la informació i de la tecnologia al servei de la informació com es tracta des de la Generalitat, i com a partir d'ara, després de privatitzar una cosa, canviar una cosa d'un lloc a l'altre, crear una cosa nova, com a partir d'ara es tractarà.

Institut Català de la Dona. L'Institut Català de la Dona —ja ho ha dit la diputada senyora Duch—, nosaltres estem absolutament d'acord amb l'existència de l'Institut Català de la Dona; el que passa és que no només el pressupost es manté molt per sota del pressupost que hi havia l'any 95, molt per sota, no només un 49% del pressupost s'utilitza per pagar sous i un 33%, gairebé 34%, per comprar béns i serveis; és que la impressió que tenim, la impressió que tenim és que l'empenta de l'Institut Català de la Dona s'ha esmorteït en els darrers temps. És a dir, un organisme que tenia pocs diners, que sí que la Generalitat anava fent coses a través d'altres departaments, evidentment, i que aquest organisme podia coordinar, aquest organisme tenia una certa empena, donava la sensació que realment la seva existència no era per gestionar diners, no era per no sé què, però era per crear una sensibilitat, etcètera. En aquests moments la nostra impressió és que s'ha esmorteït. És clar, si un organisme que no serveix per fer inversions, que no serveix per generar grans polítiques, sinó que serveix per sensibilitzar, s'esmorteïx, no té la seva finalitat.

Ara, parlant d'organismes que no s'esmorteïxen, però que per a nosaltres no haurien de tenir finalitat, el nostre benvolgut Institut Català de la Mediterrània d'Estudis i de Cooperació. L'any passat els deia que, aquesta esmena, a vegades, ments malintencionades deien que la sustentàvem per hipotètiques diferències del nostre Grup Parlamentari amb el seu director. Després deia: «Ja veuran vostès que no és per això, perquè el director és dimissionari i ho mantenim», i el famós director dimissionari continua essent el director un any després. En tot cas, es veu allò que diuen que aquí no només no dimiteix ningú, sinó que algú que dimiteix acaba no dimitint, la qual cosa acaba de tancar el cercle.

Però, escolti, nosaltres no presentem una esmena a la totalitat d'aquest Institut perquè puguem tenir o no coincidències ideològiques amb el seu director, perquè això, evidentment, no tindria cap motiu de ser, sinó

perquè no creiem en aquesta existència d'aquest Institut, en el seu concepte i en la seva pràctica. Escolti, si volen fer estudis sobre el Mediterrani, sobre la realitat social del Mediterrani, on nosaltres estem immersos, per a això tenen les universitats, i a Catalunya les universitats tenen instituts de prestigi d'estudis africans i d'estudis mediterranis, grans instituts de prestigi, de prestigi universal reconegut. Doncs ja el tenen; si volen gastar-se uns diners per fer estudis sobre això tenen instituts a les universitats que es dediquen al mateix tema i que tenen un reconeixement internacional científic més alt que l'Institut Català de la Mediterrània. I si volen fer cooperació tenen altres vies, tenen altres vies més lògiques. I a més, amb 244 milions –amb 244 milions, molta part d'ells dedicats a sous i l'altra a béns i serveis, a banda del lloguer de l'edifici– es pot fer molta cooperació. Fa cooperació l'Institut d'Estudis de la Mediterrània? Cooperar no és portar gent cap aquí que ens expliqui com estan en el seu país; cooperar és anar al país a fer coses –és anar al país a fer coses.

Miri, la Direcció General de Relacions Exteriors del Departament de la Presidència destina 500 milions a l'ajuda al Tercer Món. Si tanquem allò que el diputat senyor Huguet ha qualificat de *xiringuitos*, si tanquem aquest –jo el qualificaria de rafal, amb més modèstia el qualificaria de rafal–, si tanquem aquest, en lloc de 500 ja tenen 750 milions d'ajuts al Tercer Món, un pas endavant en la cooperació segurament que ho seria. I si els queda el premi Catalunya, el Departament de la Presidència té la Direcció General d'Avaluació i Estudis per fer premis –també fa estudis– o té la Direcció General de Difusió o la secretaria general o el que tingui per al premi Catalunya.

Per nosaltres aquest és un dels exemples clars d'institució mediàtica, d'institució que no compleix les funcions a les quals fa referència el nom i que supleix la societat civil ja existent. I els insisteixo: si volen estudiar el Mediterrani, Àfrica, el Tercer Món, les universitats del nostre país tenen institucions acadèmiques reconegudes internacionalment per fer-ho. Els passen els diners en forma de subvenció i ho faran molt feliços, i de passada ajudaran la recerca universitària que també anirà molt bé. De passada estem a l'espera de l'auditoria, però quan surti ja en parlarem.

La Corporació Catalana de Ràdio i Televisió i les seves empreses filials. La Memòria que acompanya el projecte de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió diu que el gran repte de futur és el model de la ràdio i televisió pública. Absolutament d'acord. Vostès ja saben que nosaltres també estem d'acord que el gran repte de totes les ràdios i televisions públiques és el seu model de futur, la seva viabilitat en un món mediàtic, televisiu, radiofònic, tecnològicament canviant, socialment canviant, culturalment canviant i en el qual els models antics de ràdio i televisió pública no podrien sobreviure. I com que nosaltres creiem que han d'existir les ràdios i televisions públiques, ens preocupa aquest model. I aquest repte del model públic nosaltres el centrem en tres pols, tres aspectes, tres pilars: el finançament, el pluralisme i les relacions de la ràdio i televisió pública amb les altres ràdios i televisions i amb el món privat –aquests tres pols: finançament, pluralisme i la inter-

connexió de cada ràdio i televisió pública amb la resta del món audiovisual públic i privat.

Comencem pel finançament. El deute reconegut a finals del 97 a curt i llarg termini era de 57.000 milions. Hi ha qui diu que entre deute, avals i una cosa i l'altra és possible que s'enceti el segle XXI amb una xifra propera als 100.000 milions. Això és d'aquelles discussions de futur que no ens aclarim; en tot cas el deute al 97 estava clar. La reducció de la subvenció de la Generalitat i la seva transformació en avals és en bona part –en bona part– el rerafons d'aquestes xifres, com és, per tant, doncs, l'operació de maquillatge de Maastricht. Perquè vulguem o no, a més a més, serà la Generalitat la que acabarà fent-se càrrec de bona part del deute, part d'ell produït per la reducció de la subvenció, perquè està claríssim qui acabarà pagant bona part del deute de la Corporació.

El pressupost d'explotació consolidat de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió per al 1999 és de 36.000 milions, un 4% més que el de 1998. Aquest augment es basa en uns 1.000 milions en previsió de vendes, uns 268 en augment de l'aval de la Generalitat respecte a l'any anterior i en xifres més petites que acaben de fer la suma total. Clar, aquí estem en el joc. La Corporació preveu vendre 1.000 milions més. Els vendrà o no els vendrà? Aquest és el dubte que any rere any anem plantejant perquè la Corporació va augmentant el seu pressupost, i com que no ho fa amb subvencions ni amb avals, també en previsió de vendes, i el dubte que ens queda és si aquestes previsions de vendes es compliran. L'experiència que tenim dels anys del pressupost liquidat és que no es compleixen en un 100%. Si, per tant, no es compleixen potser hi haurà més deute; si no es compleixen hi haurà més deute. De fet, l'article 13, punt 14 del Projecte de Llei de pressupostos ja autoritza un endeutament de 14.193 milions de pessetes.

Hi ha una altra xifra que no podem passar per alt, l'haver, fonamentat gairebé només en els ingressos derivats d'operacions financeres del pressupost de capital de la Corporació, ha augmentat molt. El 95 era de 6.000 milions, el 98 de 7.000, enguany, el 99, de 14.000. Ens preocupa el finançament, perquè, a més a més, el finançament és el fonament del funcionament de la Corporació. Vostès –els ho hem dit moltíssimes vegades–..., en el tipus de televisió pública que fa TV3 com a model de continguts hi podem estar força d'acord. Comparant amb altres televisions públiques del voltant és evident que són pitjors. El model de continguts de la Televisió Espanyola en les seves emissions des de Madrid és, evidentment, molt per sota del de TV3. Però aquest model només té consistència des de la concepció de servei públic, i el servei públic porta d'altres característiques conjuntes, una d'elles el pluralisme. I una altra d'elles, la situació en el mercat, de manera transparent, per un cantó –i ja sap la impossibilitat que tenim de saber: Mediapark, Via Digital, la impossibilitat que tenim de saber-ho de moment, de moment, esperem que aviat no succeeixi. Insisteixo en el tema del pluralisme. El tema del pluralisme és un tema prou conegut, però que en realitat és constant en els informatius. Jo sempre els posaré l'exemple, perquè encara no he superat el trauma d'aquelles jornada de reflexió en

què, a mitja part d'un partit del Barça –que, com vostès saben, TV3, els dissabtes quan juga el Barça, no la mira ningú–, era jornada de reflexió electoral i el candidat de Convergència i Unió en aquelles eleccions, a la mitja part, entrevistat comentant el partit. Exemple. Això és l'exemple del no-pluralisme de TV3. Jo ho entenc: el candidat passava per allí i allà hi ha un candidat, però com que parlarem només de futbol i la gent, quan veu el candidat parlant de futbol, ja no veu el candidat sinó que veu el futbol, i a més el Barça a la mitja part això no ho veu ningú..., doncs, bé: pluralisme.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.)

I aquest pluralisme té altres trets. Per exemple RAC-105. Jo els vaig dir, en la Comissió de Control, que ens preocupava el tema i ens continua preocupant. A veure, la RAC-105, que oficialment vostès no era seva perquè la tenien llogada a la gent que la tenia etcètera. Molt bé. Ara RAC-105 està en mans d'una corporació mediàtica privada que es dirà RadioCat; que entre RadioCat i CatRàdio, que és com..., eh?; que a més a més –vull dir, no sé si m'entenen, eh?–, que a més a més tindrà com a senyera el prestigi i la consolidació de RAC-105, però que no serà l'únic element d'aquest pol comunicatiu en el qual han anat a parar professionals de la Corporació, de moment. Escolti, miri, a nosaltres ens han arribat notícies que diuen que al voltant d'aquesta empresa hi aniran a parar altres mitjans informatius, alguns d'ells no públics, però sí lligats d'una manera o altra a persones de la coalició governant, i també mitjans de concessió pública creant un cert organisme privat. Si aquest organisme és privat, realment privat, nosaltres no hi tenim res a dir, perquè serà un pas endavant. Ara, si en aquest organisme privat van apareixent persones lligades a la coalició governamental, nosaltres opinarem que s'ha aprofitat el prestigi de la RAC-105 per, en cert moment, no defensar suficientment el manteniment de la RAC-105 dintre de la Corporació i, per tant, per aconseguir... I per tant, aquest és un element que, i els ho dic molt seriosament, al nostre Grup ens preocupa molt –ens preocupa molt. Perquè tot allò que és la utilització dels elements dels mitjans d'informació ens preocupa molt per la llibertat de la societat. Si estem equivocats, que ho sabrem dins d'un any o dos, doncs, ho direm. No ens costarà res dir, quan estem equivocats, «estem equivocats». Però, ara com ara, l'ombra plana i nosaltres no ens la podem deixar al pap, perquè, com vostè sap, som honestos i quan una cosa ens preocupa no ens la callem sinó que la diem.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Ignasi Riera.

El Sr. Riera i Gassiot

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, per defensar les esmenes al Departament de

Presidència ens dividirem el temps amb el senyor Jordi Guilot. Ell parlarà de totes les relacionades amb el món audiovisual, la comunicació i empreses de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, i jo m'encarregaré de les altres.

Jo pensava aquest matí mentre sentia els meus companys que feien les seves defenses a l'esmena a la totalitat, que segurament ja havien fet l'esmena al Departament de la Presidència, perquè no deixa de ser un departament de departaments i que, per tant, donaven els arguments bàsics que hauríem de donar nosaltres ara. Jo, potser per això, m'ha semblat que podríem resumir en deu punts, que els anunciaré i aleshores els defensaré brevíssimament..., aquestes deu raons per dir que no o per mostrar el nostre desacord en la proposta de Pressupostos del Departament de la Presidència que avui ens són plantejats, o que avui són sotmesos a debat.

Les deu raons serien aquestes. Primera: aquest pressupost no compleix les propostes programàtiques que anuncia. Dos: no fa una política interdepartamental prou eficaç. Tres: no estableix unes relacions políticament correctes amb el Parlament. Quatre: no representa la sensibilitat solidària de la comunitat catalana. Cinc: no atorga a la investigació i a la recerca el paper que correspon a una Catalunya que se situa entre els quatre motors d'Europa. Sis: no programa una política universitària homologable amb les exigències de la integració europea. Set: no es pren prou seriosament la igualtat home - dona. Vuit: no ha entès que els ajuntaments són, en un Estat democràtic, l'eix i la garantia de la gestió política de l'administració dels recursos públics i la garantia màxima per acostar la política a les ciutadanes i ciutadans oferint-los fórmules clares de participació política. Nou: suport a una administració pública pendent de reforma i de modernització. I deu: manté un Institut Català de la Mediterrània, Estudis i Cooperació que no acabem de creure que sigui una prioritat de govern en aquests moments.

Començaré pel primer punt: no compleixen les propostes programàtiques que anuncien. Saben que, any rere any –i d'això ja fa uns quants anys–, jo miro de llegir la memòria que acompanya els pressupostos, que sempre és interessant, perquè explica i descriu els objectius del Departament per part del Govern. I aleshores, per exemple, quan se'ns descriuen, entre els objectius..., descripció general dels objectius del Departament –presidència de la Generalitat, direcció i servei general de l'Administració de la Generalitat, representació institucional de la Generalitat a la Unió Europea, promoure la imatge internacional mitjançant els centres i agrupacions catalans al món, impulsar les relacions amb Amèrica, o per exemple foment de la identitat catalana present prenent com a eixos la llengua, la història, els símbols i el coneixement del país..., i aniríem dient altres punts–, un té la sensació que aquests pressupostos no ajuden a complir justament aquesta descripció d'objectius que fa el Govern.

I posaré un cas concret. Després torna a parlar d'Europa, quan parla del procés d'integració de Catalunya a Europa, i és quan ens parla del Patronat Català Pro Europa: nosaltres hem insistit en la necessitat d'or-

ganismes com el Patronat Català Pro Europa, però evidentment amb unes regles de joc diferents; no pot ser un patronat presidit per un alt càrrec del partit polític que dóna suport al Govern, això ens sembla que no, justament perquè és la integració del conjunt de forces polítiques representades en aquest Parlament a Europa.

Quan es parla del foment de la identitat catalana, prenent com a eixos la llengua, la història, els símbols i el coneixement del país, i un després es mira els pressupostos d'inversions, i un veu les desigualtats estructurals que hi ha en aquests moments a Catalunya, i que, sobre un índex 100 del PIB, hi ha comarques com la del Baix Llobregat, que té un 70, i que enguany, en el pressupost d'inversions, tot i tenint en compte que una part de les obres del delta del Llobregat, que són obres per a tot Catalunya, entren també en aquests pressupostos, té una disminució d'un 32% de pressupostos, un diu: no, això, vol dir o que no entra la comarca del Baix Llobregat en aquesta imatge de Catalunya o que el Govern en tot cas no vol que entri. Per tant, aquí, seriosament, nosaltres creiem que quan es diu «foment de la identitat catalana», d'acord, però Catalunya també és..., punts suspensius, una sèrie de realitats que després els pressupostos demostren que no és.

Segon punt: no fa una política interdepartamental prou eficaç –ho hem denunciat any rere any. Hi ha moltes lleis que acaben dient: «i això es resoldrà a partir d'un organisme interdepartamental.» Per exemple, quan aprovàvem –amb els nostres vots en contra, però aprovàvem finalment, després d'un treball llarguíssim de ponència i de comissió– la Llei de formació d'adults. Doncs, és clar, allà era necessari crear un organisme interdepartamental, i aquest organisme interdepartamental era el que ens explicava la raríssima adscripció de formació d'adults a un departament que semblava que no tenia res a veure amb l'ensenyament.

Però és que en aquests moments resulta que ens trobem que el Govern s'espolsa les polítiques que haurien de ser interdepartamentals. Com ara les de joventut, que són polítiques a favor de l'habitatge, que són polítiques a favor, evidentment, d'una sèrie de situacions de trobar feina, que tenen molt a veure amb moltes sèries de projeccions de les persones joves... Dius: home, això sí que correspon a Presidència, és un cas clar de política interdepartamental. I era política interdepartamental.

Quan, en el darrer Ple de l'any passat, aprovàvem una llei de política lingüística, justament en el posicionament de la Llei, que nosaltres havíem ajudat a fer que sortís i que li havíem donat tot el nostre suport, dèiem: «Però, si us plau, ara que hi ha una nova llei, tornin a entendre que política lingüística no és del Departament de Cultura.» Quan tots i totes, en intervenir en aquella Llei, dèiem: «El problema és justícia, el problema és indústria, el problema són les relacions laborals...», doncs, per què política lingüística no depèn de Presidència, i té justament aquest caràcter interdepartamental, atès que després veiem que a la pràctica no funcionen aquestes relacions interdepartamentals? Quan –s'ha dit abans, també– s'extirpa universitats i recerca de l'àmbit de l'ensenyament, no hi ha reequilibrament territorial i no hi ha reequilibrament social.

Jo els recordo que fa ben pocs dies, aquí, la consellera de Justícia –i diria que en un to absolutament responsable del que deia–, quan li preguntàvem, diferents diputades i diputats de tots els grups, en el tema de la situació dels infants desemparats magribins: «I aquí no hi hauria d'haver un suport d'altres departaments?», la consellera deia: «Sí, i és el suport que estem buscant.» Naturalment, això diu molt poc a favor d'aquest caràcter interdepartamental que té com a objectiu el Departament de la Presidència.

Tres: no estableix unes relacions políticament correctes amb el Parlament. N'hem parlat massa vegades: hi ha una opacitat del Govern amb relació al Parlament a l'hora, per exemple, de passar-li la informació pressupostària que es necessita, i a l'hora de respondre preguntes. A mi m'agradaria molt que un dia algú pogués fer una petita antologia de respostes donades per les diferents conselleries a preguntes escrites de les diferents diputades i diputats d'aquest Parlament, perquè em penso que seria, en tot cas, una antologia que no els permetria l'aprovat. I en tot cas estic parlant de paper escrit. Si les *verba volant, scripta manent*, en aquest cas ens estem basant sobre escrits, i per tant no estem jugant sobre especulacions; estem dient com, a una pregunta, et contesten coses que dius: «O jo no he sabut formular la pregunta...» Però quan resulta que mai no saps formular la pregunta, o gairebé mai, dius. «Mala ment rai!»

Hi ha una petita enquesta. Facin..., preguntin algun dia a algú si és el Parlament qui nomena el president de la Generalitat o si és el president de la Generalitat qui nomena el Parlament, i veuran quina resposta hi ha. Per què? Perquè evidentment no s'ha explicat que qui nomena el president de la Generalitat és el Parlament, que per tant la sobirania de Catalunya depèn d'aquest Parlament, no del seu executiu.

Un altre punt, el quatre, que és que aquests pressupostos no representen la sensibilitat solidària de la comunitat catalana. I aquests dies això ho podem dir amb molta més força. Quan l'huracà Mitch ha provocat els desastres que acaba de provocar a països de Centreamèrica, la reacció del poble de Catalunya ha estat absolutament exemplar. I això ho hem destacat. I no han servit ni tan sols possibles campanyes de dir: «Sí, però els bancs es queden un percentatge.» O: «Sí, però no sabem si aquells governs permetran que els diners o els recursos arribin a destí.» Hi ha hagut persones que han fet ofertes personals d'hores de treball, de prestació personal, de diners, cadascú ha ofert el que ha pogut. Evidentment, si un govern i un parlament representen la sensibilitat d'aquesta societat catalana solidària, si us plau, els percentatges destinats a ajuts al Tercer Món no poden arribar al 0,7%, com ja fa tants anys van dir que s'hi aniria arribant a poc a poc? Els recordo que en una interpellació, que va respondre justament el senyor conseller Trias –de 29 d'abril de 1998, la moció subsegüent–, un dels punts que demanàvem era: «Posar en marxa els mecanismes per tal que en els pressupostos del 99 les partides destinades a programes de cooperació i desenvolupament assoleixin, d'acord amb la recomanació de les Nacions Unides, el 0,7% de la totalitat del pressupost». I parlàvem també: «Cooperar tant amb

els ajuntaments emmarcats en el Fons Català de Cooperació al Desenvolupament com amb les organitzacions solidàries, en el marc de la Federació Catalana d'ONG, tant amb un suport econòmic creixent com mitjançant mesures d'ajut tècnic en les actuacions solidàries de cooperació i desenvolupament». En aquests moments hi ha sensibilitat suficient al poble de Catalunya com perquè s'entengui que aquesta és una de les partides que pot ser modificada. I, com saben molt bé, després, en el tràmit d'esmenes a l'articulat, ho tornarem a plantejar. Estic segur que no nosaltres sols –no voldria en cap cas que un tema com el de la solidaritat pogués ser un tema patrimoni de cap grup polític–, estic segur que seran la majoria, tots els grups polítics, i espero també que el Grup que dona suport al Govern hi doni suport, a un increment d'aquestes partides, repetixo, i amb això reflectirem, si més no en aquest cas, el que és la sensibilitat catalana en tots aquests temes.

Punt número cinc: no atorga a la investigació i a la recerca el paper que correspon a una Catalunya que se situa entre els quatre motors d'Europa. Estic d'acord tant amb la intervenció de la senyora Montserrat Duch com del senyor Josep Bargalló, i per tant no insisteixo. Els dic també que en una moció subsegüent a una interpellació que vam fer tots tres el 19 de febrer de 1997 proposàvem, com a punt d'aprovació: «Aprovar, per tal d'assolir que l'any 2005 hi sigui destinat com a mínim un 1,75% del PIB, un nou pla plurianual d'inversions per a universitats i recerca a Catalunya». És a dir, en aquests moments no podem continuar jugant a la ficció que som un dels quatre motors d'Europa si no aconseguim, a través de la investigació, una certa *autonomia bàsica*. Perquè no n'hi ha prou d'aconseguir autonomia política, més o menys nominal: s'ha d'aconseguir autonomia empresarial, s'ha d'aconseguir autonomia de capacitat de creació de productes. No insisteixo, perquè és un tema que em penso que queda prou clar.

També vull parlar d'universitats. Perquè, si és evident –s'ha dit, ja–, un 2,7% d'increment amb relació a l'any passat és l'increment, em penso, del cost de la vida, les transferències corrents a universitats públiques es va més o menys per percentatge –1,8, 1,9–, etcètera, etcètera. No insisteixo en això. Ens ha sorprès també aquesta partida d'«Atencions universitàries a les universitats», que creix un 51% i que no s'explica: són 1.512 milions de pessetes importants. Hi ha aquests 274 milions de pessetes, «Creació de noves places», però que no sabem amb quins criteris es faran aquestes noves places. I ens neguiteja la partida de la UOC. També nosaltres vam donar suport a la UOC, però és una partida oberta i no tenim mitjans parlamentaris –almenys no els hem tingut fins ara– per al debat sobre aquesta qüestió. A veure, és una qüestió important, perquè, quan hi haurà el debat entre ensenyament privat i ensenyament públic, resulta que en aquest cas concret podem tenir a l'interior del sistema de l'ensenyament públic un veritable cavall de Troia, que nosaltres mateixos, amb compte, hem ajudat a través del nostres vots a col·locar aquí.

Ens preocupa molt que hagin baixat tant les inversions, que han quedat en 3.200 milions, perquè és ja el segon

any seguit que baixen –un 14,5%. I ens preocupa que no es vegi cap partida adreçada a la resolució dels problemes laborals del professorat associat interí, diguéssim que en aquests moments en situació poc clara, des del punt de vista d'estabilitat laboral, en situació inestable. Per això nosaltres proposarem incrementar les transferències corrents a les universitats per garantir els fons necessaris per regularitzar la situació del professorat no numerari avui en situació precària; proposarem una partida de 3.000 milions de pessetes, que caldrà negociar en una mesa sectorial d'universitats de Catalunya amb els representants sindicals per garantir que es destinin a estabilitzar els col·lectius de professorat en precari. No s'hi val aquí, tampoc, dir que el canvi d'una llei estatal permetrà resoldre el tema, perquè mentrestant les universitats depenen del Govern de Catalunya. I el que no pot fer el Govern de Catalunya és avui dir: «Doncs, si no es reforma la llei estatal, us tornem les universitats», això no es pot fer, evidentment. Per tant, el que hem de fer és trobar una solució que en aquests moments permeti resoldre el que es pot convertir en el que seria un estranyíssim conflicte: un col·lectiu important de professors que estan donant classes i estan dignificant les universitats i que, en canvi, estiguessin vivint en unes situacions laborals d'una inestabilitat, repetixo, preocupant.

Institut Català de la Dona. A veure, en aquest cas tornem a dir el que hem dit altres anys: té un pressupost massa gran pel que fa i massa petit pel que hauria de fer. És a dir, no sé si en aquest cas recorden el que diu la memòria, justament, del Govern. Ens diu: «Promoció de la dona: elaborar i executar tots els projectes i propostes relatius a la promoció de la dona». I nosaltres no creiem que a través d'aquest Institut Català justament s'acompleixi això que diu el Govern que s'ha d'acomplir a través d'aquest pressupost. No han aconseguit fer la funció per a la qual teòricament va ser creat aquest Institut: fer que l'acció del Govern tingui present l'existència dels dos sexes, i que aquesta diferència no esdevingui desigualtat. Hi ha, per exemple... Un exemple: en el programa sanitari d'atenció a la dona, que hauria de vetllar per totes les característiques diferencials en salut, molt sovint apareix confós com a atenció ginecològica. I no és això: hi han molts altres aspectes. No podem disposar, després de divuit anys de govern, d'un pressupost per programes que reflecteixi els diners que destinen als teòrics objectius del Pla d'igualtat per a oportunitats. No es treballa tampoc amb la complicitat dels moviments associatius de dones en aquest terreny.

En el tema d'ajuntaments, s'hi ha insistit tant que no ho dic, no insisteixo gaire en això. Els puc dir que, encara que hi ha hagut un increment –important, en aquest cas– de les transferències corrents del Departament de Presidència als ajuntaments, de 2.925 milions, si mirem la xifra del 99 al 95, en pessetes corrents, hi ha hagut una disminució del 45,7%; en pessetes constants, del 50,5%. Vol dir, per tant, disminució; que el tema que els ajuntaments són la base, em penso que no queda del tot clar.

La funció pública. He dit que era una funció pública..., que la nostra és una Administració pendent de reforma i de modernitzar, gestionada sense objectius clars, sense

sistemes que resultin comprovables d'avaluació i de control, amb estructures descompensades, centralitzades, amb evidents deficiències en l'exercici de les funcions directes i una insuficient –tornem-hi– coordinació interdepartamental. Estem parlant de 127.000 empleats públics, amb un cost anual –si no ho recordo malament– de 357.000 milions –crec que és això–, que estan realitzant 1,5 milions d'hores extres/any, per un import de 4.141 milions de pessetes l'any; amb un 1,2% de places ocupades per persones amb discapacitat. I la llei ens diu que el percentatge ha de ser un altre, senyor conseller, amb més de 2.000 places contractades per al 1997 per via d'urgència. Em penso que, a més, es tracta d'un Departament o d'un angle d'aquesta política de govern que no té prou en compte la descentralització.

No podré parlar de l'Institut de la Mediterrània. I això que volia aprofitar-ho per recomanar-los un llibre que acaba d'aparèixer, del director dels Estudis Africans a Barcelona, que es diu Alfred Bosch. El llibre és el guanyador del Sant Jordi de l'última edició; es diu *L'atles furtiu*. Si el llegeixen, entendran per què no estem d'acord amb aquest Institut.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, senyor diputat. Per completar la defensa de l'esmena al Departament de la Presidència, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Jordi Guillot.

El Sr. Guillot i Miravet

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, a l'hora d'abordar aquest debat sobre el pressupost de la Corporació, crec que no podem defugir emmarcar-lo en el debat més general d'escala europea sobre el futur de la radiotelevisió pública. Un debat que ens afecta i ens pertany per la nostra mateixa situació i pel que pateix, en aquests moments, el nostre ens públic.

Està en crisi l'actual model de radiotelevisió pública? A opinió de la Unió Europea, sí; a opinió dels experts, també, i, a més, a opinió del nostre Grup Parlamentari, cal una redefinició de quin és aquest model i cal abordar la crisi global de la radiotelevisió pública i la crisi específica que pateix, en aquest mateix sentit, la nostra radiotelevisió pública a Catalunya. Nosaltres creiem –hi insisteixo– que està en crisi. Hi ha una crisi de model i una crisi de model que, tots aquests dies, amb les compareixences que hi ha hagut en la Comissió d'Estudi sobre la possible modificació de la Llei de creació de l'ens públic, han anat aportant els diferents especialistes que hi han comparegut.

I quin és el model d'aquesta crisi –ens diuen? És una crisi per l'evolució del sector, la fi, ja, del monopoli públic? És una crisi generada per la incorporació de noves tecnologies, per un tot un procés d'indiferenciació de les graelles de la programació? És difícil a vegades distingir entre el públic i el privat. Una crisi de finançament, una crisi de gestió, una incapacitat de generar sinergies amb el sector industrial o audiovisual i de generar economia d'escala amb les altres

radiotelevisions públiques, com són les locals. És a dir, hi ha una crisi de legitimitat, objectiva, que, alhora, evidentment, s'agreuja –i s'aprofundeix– pel que és la mateixa veu del sector privat, que competeix dins de tot això mateix.

A parer del Govern, de la majoria dels directors de la radiotelevisió pública, aquesta crisi no existeix. Però no només no existeix perquè vostès practiquen aquest cofoisme, quasi genètic, que tot va bé, que aquest país sempre és el millor i que sempre ens va bé tot, sinó que no existeix perquè el model que tenen ja respon estrictament al seu model conceptual de radiotelevisió pública. «Aquí no passa res», «tot va a més», «som els millors» i, després, la realitat és la realitat.

Més enllà d'aquest cofoisme –i m'agradaria compartir amb el Ple del Parlament les últimes aportacions a la teoria de la qüestió nacional que se'ns fa des de la radiotelevisió pública–, vostès recordaran que, fa uns mesos, el senyor Vilajoana ja ens va anunciar –i jo crec que caldria que agaféssim, sobretot, els sectors més nacionalistes, llapis i paper– que les telesèries nacionalitzaven el país –primera gran afirmació. La segona gran afirmació –i, això, llàstima que no hi hagi el senyor Vilardaga– és que el concepte de servei públic de la radiotelevisió catalana està fonamentat, únicament i exclusivament, per l'ús del català, ja sigui una retransmissió esportiva, ja sigui dibuixos animats, tipus «manga», ja sigui un informatiu. A partir d'aquí, si el català és el que fonamenta el caràcter de servei públic d'aquesta radiotelevisió, senyors, què més podem discutir? Com podem discutir de programació? Com podem discutir sobre com ha de ser la televisió que volem? Què volem que faci? Què volem que programi? Com volem que s'adreci al país, si això és la columna vertebral que sustenta i conceptualitza com després la dirigim i com després la gestionem.

En un debat rigorós, més enllà de les ocurrencies, la realitat que avui tenim és que la nostra radiotelevisió és una televisió pública que, ben cert, pràcticament, monopolitza l'oferta televisiva en català, que és un element important, decisiu, en el procés de normalització lingüística –i aquí cal fer una avaluació positiva–, però, alhora, també, és una radiotelevisió pública que no representa la realitat de la societat –exemple concret: tota la qüestió dels incendis–, que no expressa la pluralitat del nostre país –exemple concret: els mesos de juliol i agost, el 78% dels informatius de política catalana estaven a mans de Convergència i Unió i el 22%, a mans de la resta, de l'oposició–, que no és un motor d'impuls i de dinamització de la nostra indústria cultural audiovisual, que està mal gestionada –segons la Sindicatura de Comptes, vostès tanquen, el 94, amb un dèficit de quasi 5.000 milions de pessetes i, el 95, amb un dèficit de quasi 3.000 milions de pessetes. Ara se'ns dirà que no, que el 96 i el 97 hi ha superàvit, però que ens ho digui la Sindicatura. Vist que s'equivoquen tant, que ens ho digui la Sindicatura, que, per ara, cada cop que ens ho diu, vostè tanquen amb dèficit.

I permeti que, com és un debat pressupostari, no només per aquests arguments m'estengui sobre la qüestió ja més del seu finançament. Primer: és una burla que vostès intentin argumentar i presentar un pressupost de

50.000 milions de pessetes consolidat en un pla d'activitats que diu el que diu. Segurament, els deu fer molta gràcia aquesta pràctica d'amagar informació, com si diguéssim, de presentar pressupostos inintel·ligibles, difícilment controlables per part de l'oposició –això, els deu fer molta gràcia. Però això degrada aquest Parlament i, evidentment, qüestiona una de les divisions del treball de tot sistema democràtic, que és que l'oposició ha de controlar. I, per poder controlar l'acció del Govern, ha de tenir els elements necessaris perquè aquest control pugui ser fet amb rigor i de forma objectiva.

Recorden vostès el debat de l'any passat? Plataformes digitals, etcètera; mocions aprovades... –la quantitat de paper que vam arribar a consumir amb això! Al pla d'activitats d'enguany no hi ha ni una referència a Via Digital, ni una referència a Audiovisualsport, ni una referència a Mediapark. Això és el semenfotisme. Quan estem parlant de la possible fusió de dues plataformes digitals, quan haurem d'abordar tots els nous reptes que s'estan plantejant d'ara endavant. I vostès, d'això, ni en parlen. Apareixen i desapareixen empreses, societats anònimes, sense justificar-ho –i s'explica. És que no es molesten ni a explicar-ho! Només per això, el nostre Grup ja vota en contra d'aquest pressupost i presenta aquesta esmena a la totalitat.

Estem davant d'una pràctica opaca, d'aquest estil ja recurrent en els seus debats pressupostaris, en la seva acció de govern, però, a més, ens trobem amb uns pressupostos on vostès resolen el debat sobre el finançament que s'ha plantejat a Europa. Els tècnics ens diuen: «Hi ha el cànon i hi ha la publicitat, les subvencions mixtes...» Vostès, no. Vostès ens plantegen un model alternatiu a tots els experts que hi ha a escala europea, que és el deute, aquesta és, també, la nova aportació del Govern de la Generalitat de com finançar una radiotelevisió pública. És a dir que no hi ha cap fórmula... És a dir, això, què vol dir, en concret? 50.000 milions de consolidat, és a dir, un pressupost superior a Economia, Cultura, Agricultura, Treball, Indústria i Medi ambient. I com els finançarem, aquests 50.000 milions de pessetes? Doncs, miri, de «Contracte, programa i subvenció», 4.200 milions, és a dir, el mateix pressupost que hi havia el 98. Això vol dir l'11,6 del total del pressupost d'explotació i el 8,3 del total del pressupost consolidat.

En aquest contracte programa, en aquesta subvenció directa que fa la Generalitat és on nosaltres reconeixem el servei públic que fa aquesta radiotelevisió. Això vol dir que nosaltres només reconeixem, només aportem, directament, allò que cal finançar, perquè, realment, té un ús social i una utilitat pública: un 11,6 o un 8,3.

Númers a la mà, els recursos propis que genera la radiotelevisió tan sols poden finançar el 61% del pressupost d'explotació o el 44% del pressupost consolidat. La diferència, excepte aquesta part que s'aporta via contracte programa i subvenció, se'n va al finançament. I aquest finançament del deute –abans el deia el senyor Bargalló– poden ser totes aquestes tècniques de maquillatge pressupostari, però, més enllà d'aquestes tècniques, perquè és cert que –després, ja ens ho trobarem– no només condiciona aquest element d'identificació del

caràcter públic, sinó que alhora hipoteca la mateixa evolució de la radiotelevisió.

El pressupost d'explotació enguany puja un 4%. D'aquest 4%, el 2% va per l'increment de la despesa financera i l'altre 2%, òbviament, va a afrontar la inflació. Vol dir que, la televisió del 99, la farem amb diners del 98, i això passa perquè anem sempre a mesurar el deute. I estem parlant –i veig que no em queda massa temps– d'un deute acumulat de 90.000 milions de pessetes, quan acabi el 99, és a dir, 15.000 pessetes per habitant; és a dir, 14 milions de pessetes diàries que cal pagar als bancs.

Nosaltres, amb una despesa financera que consumeix el 14% del total de les despeses, quan, el 98, era el 7,8, creiem que estem hipotecant l'evolució positiva i la resposta a les necessitats de la nostra radiotelevisió. Però –el que és pitjor–, amb aquesta pràctica, amb aquests pressupostos, no tan sols no abordem la resposta necessària de quina radiotelevisió pública volem per a Catalunya i per al país, quins són els reptes que ha d'abordar, sinó que l'únic que fem és anar donant continuïtat a un instrument que l'única percepció que en té el Govern és l'única i exclusiva manipulació i instrumentalització partidista. Esperem que, en el futur, això, ho puguem resoldre d'una manera diferent.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Per defensar l'esmena a la totalitat del Departament de Presidència, presentada pel Grup Mixt, té la paraula la il·lustre diputada senyora Maria Olivares.

La Sra. Olivares i Usac

Gràcies, senyor president. En principi, he de dir que Els Verds desitjarien que un departament com el de Presidència assumís amb responsabilitat tots els aspectes interdepartamentals que li corresponen –i en són bastants. Amb això vull dir –i em referiré únicament i breument a l'Institut Català de la Dona i a l'Institut Català de la Mediterrània d'Estudis i Cooperació– dos instituts una mica fantasmes quant a la seva utilitat, però –això, sí– aparells de propaganda del Govern, els quals, al llarg dels anys, han anat perdent capacitat pressupostària i han quedat, a la llarga, simplement, per a cobrir els capítols 1 i 2 –«Personal» i «Funcionament»– i poc més per a la seva actuació real.

Aquest any, el pressupost de l'Institut Català de la Dona s'ha incrementat lleugerament: no arriba a 50 milions més que l'any passat. Vostès creuen que amb aquest petit augment es pot cobrir les necessitats locals dels ajuntaments vers l'ajuda a les dones i les mateixes associacions de dones que es preocupen per l'atenció dels maltractaments i agressivitat que pateixen les dones i que avui coneixem tan bé i que no vol dir que abans no existissin? Continua essent un pressupost per sota del que va ser l'any 95 i podem creure que hi ha molt d'interès en aportar a bon fi el tercer Pla? O sols es cobrirà el fet d'augmentar les estructures? Està previst, per a l'any 99, adaptar i modernitzar els equips informàtics –poca cosa quedarà.

6834

És més important el creixement de la plantilla, els seus serveis centrals i delegacions i el seu funcionament per al disseny de programes, fòrums, jornades i escola d'estiu, que cobrir amb urgència i eficàcia aquest cru problema que pateix la nostra societat? Sembla ser que sí. De vegades, sembla ser que sí, perquè no existeixen els recursos necessaris que han de posar en funcionament aquest pla d'acció que nosaltres pensem hauria de ser d'estar amb una estreta sintonia amb els ajuntaments i les organitzacions de dones més properes a la ciutadania.

En el discurs de l'any passat, el Grup de la majoria que dona suport al Govern deia: «No es donen les condicions idònies ni per l'assoliment de la igualtat ni per la plena integració de les dones.» Continuem, doncs, igual. Continuem igual o pitjor, perquè el temps passa i l'ajut i protecció social i jurídica de les dones afectades en tots els àmbits encara és incipient. No vull dir que no s'hagi començat, però és incipient. No hem vist reflectit en aquests pressupostos, referint-nos a la transversalitat del departament, una resposta satisfactòria a tan apressant problema ni tampoc en l'Institut Català de la Dona.

Quant a l'Institut Català de la Mediterrània d'Estudis i Cooperació, es pot aplicar quasi el mateix criteri. Amb un pressupost de 230 milions destinats als capítols 1 i 2, únicament 13 milions són per a inversió. De fet, la mateixa memòria dels pressupostos ja indica que aquest no permet la realització dels projectes prioritaris. Únicament un premi, alguns estudis i alguna conferència, ben poca cosa per fomentar la cooperació i poder destinar més diners a la solidaritat i ajuda als països del Tercer Món, que creiem que aquest hauria de ser el seu principal objectiu.

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, senyora diputada. Per a un torn en contra, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Granados.

El Sr. Granados i Duran

Senyor president, senyores i senyors diputats, la meua intervenció es concretarà en el posicionament del nostre Grup pel que fa a les esmenes a la totalitat presentades al pressupost de Presidència a excepció de l'Institut Català de la Dona, pel qual intervindrà la il·lustre diputada senyora Vinyet Panyella, i del Comissionat per a Universitats i Recerca, pel qual intervindrà l'il·lustre diputat senyor Pere Mutjé. Intervindré, doncs, senyor president, per un temps aproximat de quinze minuts.

És evident que el nostre posicionament és contrari a acceptar les esmenes a la totalitat presentades, que vol dir que estem a favor de la proposta de pressupost presentada pel Govern. Aquí s'han dit moltes coses i potser s'ha parlat poc de la visió global del Departament de la Presidència. Si jo ara em poses a espigolar els organismes i totes les funcions que fa Presidència amb el temps que tinc per tractar temes importants, concretament importants, segurament no tindria temps per donar aquesta visió global. El Departament de Presidència, que inclou l'alta direcció de la Generalitat, l'as-

essorament i el suport tècnic i administratiu a la presidència, també la projecció exterior de la Generalitat, tant a la Unió Europea com en les relacions internacionals, la comunicació interdepartamental, la funció pública, els serveis d'informàtica, la promoció de la dona, la promoció i investigació de la Mediterrània i els mitjans de comunicació públics..., vostès ja saben que aquestes funcions es duen a terme mitjançant una sèrie d'organismes autònoms administratius i organismes públics de la importància de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, del nou Comissionat per a la Societat de la Informació, del Comissionat per a la Universitat i Recerca, etcètera, perquè vostès això s'ho coneixen igual que jo.

Sempre que s'ha parlat d'aquest Departament, i relleigint les intervencions dels il·lustres diputats de l'any passat, sempre es parla del Departament que és un calaix de sastre. I és clar, a mi m'agradaria que algú em digués totes aquestes funcions que fa el Departament de Presidència, en un organigrama, on realment haurien d'anar, de la Generalitat? Jo, la veritat, és que l'organigrama, mirant l'organigrama en profunditat del Departament de Presidència, crec que està orgànicament molt ben estructurat, cada vegada més, i que aquestes funcions, encara que poden semblar heterogènies, configuren un departament que en les seves més importants funcions coordinen i impulsen l'acció de Govern i reforcen l'acció interdepartamental, encara que alguns diputats no hi estiguin d'acord. Però jo al que vull anar, concretament, és que aquí s'ha dit: «El pressupost de Presidència puja»; i això s'ha dit diverses vegades. El pressupost d'enguany per a la globalitat d'aquest Departament tothom sap que és de 99.809 milions de pessetes.

Em permetré fer alguns reflexions al voltant d'aquesta quantitat. La primera reflexió és que si la comparem amb el pressupost anterior veurem que ha augmentat un 5,1% mentre que el pressupost total de la Generalitat ha augmentat un 8%. Per tant, ens trobem davant d'un pressupost de contenció de la despesa. Per arribar, però, a aprofundir en aquesta idea de contenció de la despesa, jo tinc la sensació que amb aquest 5,1% no n'hi ha prou, perquè s'hi barregen tota una sèrie de funcions d'organismes molt importants que, segurament, ens emmascaren el resultat. Aprofundim, doncs, i fem la següent operació: individualitzem les partides del Comissionat d'Universitats i Recerca i del nou Comissionat de la Societat de la Informació, que després en vull parlar concretament, perquè també se n'ha parlat molt aquí, en aquest hemicicle.

Així tenim: pressupost total, 99.809 milions de pessetes. Comissionat per a la Universitat i Recerca, 83.022 milions de pessetes. Això, la resta aquesta fa un total per al Departament de 16.787 milions; si aquí hi restem els 2.750 milions que són nous del Comissionat per la Societat de la Informació, tenim un resultat de 14.037 milions de pessetes. Senyores i senyors diputats, aquesta quantitat, si la comparem amb el pressupost del 98, de 13.592 milions, ens dona un augment del pressupost del 99 del 3,17%, del qual hem de tenir en compte que el 2% correspon al capítol de personal i l'1,17% restant és l'augment real per a activitats pròpies del Departament.

ment. Evidentment, un augment inferior a l'IPC. Per això jo he dit que ens trobem no davant d'un pressupost continuista, com s'ha dit aquí: és un pressupost realment de contenció. Per al funcionament normal de la Presidència, aquest pressupost només ha augmentat l'1,7%. Aleshores m'agradaria també que quedés clar, així de rebot, que l'increment del 7,3% del pressupost de la Generalitat, del pressupost global, es produeix a les àrees –i això ja ho ha explicat el conseller Mascom Ensenyament, Sanitat, Agricultura, Benestar Social, etcètera, que tenen una vinculació directa amb el benestar dels ciutadans, i evidentment, no s'incrementa un departament com el de Presidència, que no deixa de ser un departament, en part, instrumental.

A part d'aquestes consideracions numèriques, el meu Grup considera favorable, i molt favorable, la creació del Comissionat de la Societat de la Informació, que el diputat senyor Huguet ha qualificat aquest dematí de «xiringuito». Home, siguem una mica seriosos. A mi m'agradaria explicar-los, exactament, què és aquest Comissionat. El Comissionat, del qual penja, naturalment, el Centre, que depèn –el Comissionat–, depèn de la Societat Catalana de Telecomunicacions. El Comissionat té com a finalitat definir les accions prioritàries en matèria informàtica, de telecomunicacions i audiovisuals i posar-les en marxa. Home, jo crec que això és una funció extraordinàriament important i que de per si ja justifica la creació d'aquest Comissionat.

El Comissionat, de moment, rep el suport logístic del Centre de Telecomunicacions i els seu pressupost és de 2.750 milions de pessetes, dels quals 1.024 corresponen a una cosa que al meu Grup li ha interessat molt i que la veu molt positiva, que és la primera fase del programa Argo, d'infraestructura educativa a tots els centres de primària i de secundària. Això vol dir que tots els centres de primària i secundària de Catalunya tindran una aula d'informàtica, d'audiovisuals i de connexió a Internet. 1.250 milions a l'ampliació de capital del Centre de Telecomunicacions, i 500 a la resta amb accions diverses del Comissionat. Ara be, vostès em preguntaran..., aleshores, estem estudiant això i mirem el pressupost consolidat i hi veiem que hi ha, per al funcionament, 9.389 milions de pessetes, de què són aquests 9.389 milions de pessetes? Jo tinc l'obligació d'explicar-los que 8.173 són per al Centre; 1.216 per a Catalana de Telecomunicacions, i que dels 2.800 als 9.389, que són 6.589, són facturacions i venda de clients; vol dir que, en part, el Centre de Telecomunicacions, en una part molt important, s'autofinança.

I ara, senyores i senyors diputats, parlem de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, que per a mi, evidentment, és una satisfacció poder, en aquest moment, parlar d'aquest pressupost. De la pluralitat, no els en parlaré. No els en parlaré perquè no ens posaríem d'acord. O sigui, ja fa molts anys que s'està parlant de la pluralitat, i és clar, jo aleshores trauria un estudi d'Ecoconsulting i ja hi seríem. Doncs, la televisió, els informatius que són més neutres, etcètera, i entràriem..., perdriem el temps, perquè jo estic absolutament convençut d'aquest tema i no els convenceria a vostès.

Per tant, els vull dir una cosa: quan parlem de televisió, la Televisió de Catalunya, a mi m'agradaria que sabes-

sin una cosa. Televisió de Catalunya, que és TV3 i Canal 33, s'autofinança, s'autofinança en un 70%. (*Ria-lles.*) El conseller de la Presidència havia pensat: «Escolta, això és un miracle. Això és un miracle.» I la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió s'autofinança en un 60%. Però, perdonin, això també és un miracle. Perquè, és clar, a veure, ens autofinancem en un 70% i ens autofinancem en un 60%. Ara bé, Televisió de Catalunya emet per a 5 milions d'habitants. Què passaria si emetéssim per a 40 milions d'habitants, o per a 35 milions? No, senyor. Que és que costaria més diners, la televisió? No, senyor. Vostè, senyor Guillot, sap perfectament que no costaria més diners. Per tant, vol dir que no solament s'autofinancaria, perquè l'impacte de la publicitat el cobraríem tres o quatre vegades més car, sinó que hi guanyaríem diners. I si fóssim una televisió privada i no tinguéssim el condicionant de fer les coses que han de fer TV3 i Catalunya Ràdio, encara ens autofinanciaríem més.

Bé, jo em dispenso a defensar la meua posició sobre la Corporació amb la convicció que la ràdio i la televisió públiques a Catalunya i les seves implicacions avui en el món dels audiovisuals i la tecnologia continuen essent una eina importantíssima del procés de normalització de la nostra llengua i cultura per a la cohesió del país, amb un afegit de beneficis intangibles, que, home, quan vostè posa TV3 o Catalunya Ràdio, o posa el Canal 33, vostè comença a fer zàping i mira una televisió i l'altra i vostè veu que està en un país diferent.

Tot això era important quan jo era director general, amb un pressupost realment petit comparat amb el que hi ha ara, i ho és ara, quan convé seguir la política de mantenir Catalunya en un alt nivell d'eficàcia pel que fa al món audiovisual. Aquest moment és més dinàmic i més complex que el que jo vaig viure, però obliga a no quedar enrere amb el risc de perdre el que a través d'aquests mitjans s'ha guanyat, per exemple, en l'aspecte de la llengua.

Cal considerar, senyors diputats, el pressupost de la Corporació Catalana des d'una perspectiva nacional...

El vicepresident segon

Senyor diputat, ha d'anar acabant.

El Sr. Granados i Duran

...des d'una perspectiva d'imperiosa necessitat, i no només amb xifres a les mans i calculant el deute. El nostre Grup s'enfronta a aquest pressupost amb el mateix esperit amb què aquest Parlament va aprovar per unanimitat els primers endeutaments de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, que pujaven 10.000 milions de pessetes de fa quinze anys, amb el mateix esperit, perquè Catalunya necessitava una ràdio i una televisió públiques necessàries per a la seva reconstrucció nacional costés el que costés, i tots vostès hi van estar d'acord.

Ara hem de seguir, perquè creiem que els resultats, comparats amb les altres televisions públiques, han estat fins ara molt bons. Amb això que he dit no es pensin que el meu Grup és insensible a la problemàtica de l'endeutament; no sóc triomfalista ni practiquem el

6836

cofoisme, com diu el senyor Guillot. Hem llegit al Pla d'activitats del 99 que el 99 ha de ser l'any de reflexió i del debat sobre el model de televisió pública, i això ens agrada, perquè hi estem d'acord.

Senyores i senyors diputats, és evident que s'ha de buscar un nou marc legislatiu i un nou model de finançament, i en això tots estem d'acord...

El vicepresident segon

Senyor diputat...

El Sr. Granados i Duran

...i això tots vostès ho han dit.

El vicepresident segon

...em sembla que algun dels seus companys no podrà intervenir.

El Sr. Granados i Duran

Ja. (*Rialles i remor de veus.*)

(*Adreçant-se a un diputat de l'oposició.*) No, perdoni, vostè no mana sobre mi. És aquell senyor, que mana.

El vicepresident segon

Segueixi, senyor diputat, que és tard.

El Sr. Granados i Duran

Perdoni. Bé, els problemes de finançament que pot tenir la Corporació són els que tenen tots els altres ens públics de televisió, és un problema general i s'hi ha de buscar una solució. Però, mentrestant, és important que la Televisió de Catalunya i Catalunya Ràdio segueixin liderant l'audiència; que es creï una nova emissora, Catalunya Cultura; que la Corporació actuï com a motor de la indústria visual; que continuï amb el projecte de Mediapark, etcètera, etcètera.

No els vull dir més coses bones de la Corporació, perquè vostès saben perfectament que hi pot haver una crisi que sigui de finançament, però no hi ha ni crisi de gestió, ni hi ha crisi de resultats. Per tant, és per tot això que el meu Grup es manifesta contrari a acceptar les esmenes a la totalitat, tant del pressupost de la Corporació com de la part de Presidència per la qual he intervingut.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Senyor diputat, suposo que és conscient que ha pres tres minuts al company del seu Grup que ha d'intervenir ara.

El Sr. Granados i Duran

En sóc conscient, senyor president. (*Rialles.*)

El vicepresident segon

Moltes gràcies. Per continuar el torn en contra, té la paraula la il·lustre diputada senyora Vinyet Panyella.

La Sra. Panyella i Balcells

Moltes gràcies, senyor president. No em sap gens de greu, eh?, perquè el company Granados ha fet una molt bona intervenció. (*Remor de veus.*) Però jo, per la part que em toca, per la part que em toca sí que volia deixar clares unes quantes coses respecte a les esmenes a la totalitat que s'han fet al pressupost de l'Institut Català de la Dona.

En primer lloc, per aclarir –i miraré de ser breu, donades les circumstàncies– que hi ha hagut realment un creixement pressupostari d'un 13%, i que aquest 13% creix en dos aspectes que no són gens menyspreables, com són els capítols primer i segon, que, com molt bé deia el conseller Mas aquest matí, no s'han de demonitzar ni de menystenir perquè corresponen a l'eficàcia del funcionament de l'Administració i corresponen també a altres aspectes, bàsicament de transferències i d'activitats no de cara endins, sinó de cara enfora. I en aquest sentit volia esmentar, per exemple, que part del creixement del capítol segon que correspon a activitats serà per organitzar la quarta mostra d'activitats de les associacions de dones de Catalunya, tal com se'ns ha explicat, per a aquest proper any, que feia temps –i a més a més per manca de dotació pressupostària– que no es podia portar a terme.

No cal insistir, donada l'escassetat de temps, en la política de transversalitat i en la política d'impuls que fa l'Institut Català de la Dona, però sí que volia comentar o rebatre alguns dels arguments dels diputats que m'han precedit en l'ús de la paraula; començaré en ordre invers. És a dir, la senyora Olivares creia que no hi havia prou dotacions a les associacions i als organismes locals. Nosaltres no ho creiem així. Justament en el capítol quart d'enguany hi ha un increment, modest, però un increment que ens sembla que pot contribuir a organitzar o a ajudar les corporacions locals una mica més pel que fa a activitats estrictes de l'Institut a les corporacions locals.

Pel que fa al que ha comentat el senyor Ignasi Riera, ja hi estem d'acord, amb les declaracions de principi genèriques, però, és clar, això que el Govern no es pren prou seriosament... Què vol dir aquest «prou»? És a dir, aquí podríem obrir un debat d'estil, un debat literari, a veure què vol dir això del «prou». Ho defujo en aquest cas, però ens sembla que precisament una actuació governamental que es basa en els principis de la Conferència de Nacions Unides, en els programes de la Unió Europea i en les necessitats objectives de les dones de Catalunya diria que no és un programa vague i difús, tal com el senyor Riera sembla –almenys m'ho ha semblat a mi– que volia expressar.

Pel que fa al que ha comentat el senyor Bargalló, nosaltres no estem d'acord amb aquest esmoreïment de l'Institut. Només li volia recordar que una de les activitats més importants que hi ha hagut aquest any, a part de les compareixences de la seva presidenta a la Comissió d'Equiparació Dona - Home, ha estat l'impuls jus-

tament a través de l'Institut, de la Comissió d'Estudi de la Violència Domèstica, que va acabar el mes de juliol amb l'elaboració i l'aprovació del protocol interdepartamental d'actuació en el cas de les agressions. I per tant, només per aquest fet ens sembla que l'actuació de l'Institut no és pas menyspreable ni esmorteïda; en podríem parlar molt més.

Ara, el que m'ha meravellat –dit amb tota cordialitat i amb el respecte que ella sap que em mereix– ha sigut la intervenció de la senyora Duch. Partint de la base que tots som humans i que el fet d'equivocar-nos forma part inequívoca de la condició humana, fossin els 344 que ella ha llegit, perquè li han passat malament les dades; fossin els 393 milions de pessetes que són realment els diners que es destinen enguany a l'Institut, ens sembla que el menyspreu demostrat dient que no calia ni parlar-ne potser era una mica massa, potser era una certa manca, ja, de solidaritat amb els programes de dones i amb les activitats de les dones d'aquest país.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Ella s'ha referit també a un altre tema que jo volia remarcar, que és el que ella qualifica d'opacitat de les dades interdepartamentals. Precisament, entenem que la dedicació específica de 6.000 milions de pessetes –6.000 milions de pessetes– que els departaments explícitament dediquen a programes i a activitats que tenen a veure directament amb el món de les dones no són pas una quantitat opaca ni precisament menyspreable. I en aquest sentit volia remarcar les aportacions de tres departaments, que són Benestar Social, que és Ensenyament, que ha tingut un increment duplicant pràcticament la quantitat que havia aplicat l'any passat en els seus programes, i Sanitat; això com a actuacions específiques, i no m'estendré en tota la resta, perquè evidentment se m'encén el llum vermell i vol dir que he de deixar pas al company Pere Mutjé.

Moltes gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. Senyor diputat, té sis minuts, el diputat senyor Pere Mutjé.

El Sr. Mutjé i Pujol

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, breument per explicar el pressupost del Comissionat d'Universitats i Recerca, corresponent a 1999, que –com s'ha dit ja abans– ha augmentat un 2,8% respecte a l'any passat, passant de prop de 81.000 milions a més de 83 milions; aquesta xifra no s'havia citat. Jo crec que s'emmarca dintre l'esforç constant que està fent el Govern de la Generalitat des de les seves transferències l'any 1986.

Aquest pressupost representa aproximadament més del 4% del pressupost que el Govern de la Generalitat ha presentat a aquest Parlament. Com he dit abans, aquest pressupost s'emmarca dins la línia d'esforç constant que ha fet el Govern de la Generalitat des que va rebre les transferències l'any 1986, tot i tenint en compte els condicionants de convergència de la Unió Europea, del

Tractat de Maastricht, i amb la voluntat de cobrir les necessitats més importants que tenen les universitats catalanes.

Coneixen de sobres els fruits d'aquest esforç, des de les seves transferències l'any 1986; nombre d'universitats; infraestructures, és a dir, metres quadrats per estudiants; nombre de professors; personal d'administració i serveis; equipament, etcètera, etcètera. No els vull cansar en aquest aspecte, però sí que vull incidir amb el tan citat percentatge del producte interior brut, citat per l'OCDE en el llibre de *Regards sur l'éducation*.

M'he entretingut agafant els pressupostos de tancament de les universitats públiques catalanes de 1997 i descomptant les partides corresponents a recerca i transferència de tecnologia per veure quant era la despesa per estudiant, i quant era el percentatge no sobre el producte interior brut, perquè en el moment de fer aquest càlcul no disposava del producte interior brut, sinó del valor afegit brut. En total, resulta que amb l'exercici de tancament de 1997 la despesa per estudiant de Catalunya a les universitats públiques és de 4.500 euros; 4.500 euros, prop de 5.000 dòlars, 750.000 pessetes per estudiant. I quant al percentatge sobre valor afegit brut resulta de 0,885, l'indicador de l'OCDE indica un 0,9%, per tant en la línia de l'OCDE, i per tant superior a països com Itàlia, Gran Bretanya o la resta de l'Estat, i al mateix nivell que Alemanya i França.

En definitiva, senyores diputades, senyors diputats, aquest pressupost ens permet continuar en aquesta línia d'esforç constant a què també he fet esment abans, i avançar cap a una major transparència del sistema universitari; avançar també cap a un concepte de qualitat total del sistema universitari. En definitiva, senyores i senyors diputats, objectius, iniciativa, incentius, qualitat, paràmetres que avui són els que fan avançar la nostra societat.

No hi ha dubte que els contractes programa i l'agència per la qualitat del sistema universitari català seran instruments bàsics per avançar en aquesta línia i assolir els objectius de programació universitària, nous objectius de programació universitària nascuts a partir del gener de 1998, en el marc del Consell Interuniversitari de Catalunya, amb el Pla plurianual d'inversions, amb infraestructures i equipaments, i amb el segon Pla de recerca de Catalunya.

Com he dit abans, aquest pressupost ens permetrà mantenir aquest esforç constant del Govern de la Generalitat i, bàsicament, comporta un augment del 3,9% de les transferències corrents; contempla l'augment retributiu de l'1,8%; entre ells hi ha inclosos els trams de recerca i els trams de docència, i pel que fa al pla d'inversions, el pla plurianual d'inversions es mantindrà amb el ritme previst, ja que han millorat les condicions financeres i la reducció dels tipus d'interès.

En matèria de recerca la política del Govern va encaminada al compliment del segon Pla de la recerca. S'impulsarà la creació d'entorns d'alt nivell científic i tecnològic per atreure empreses punteres i facilitar la creació d'empreses d'alt valor tecnològic, com poden ser els parcs tecnològics que hi ha per Europa. Es desplegarà una xarxa catalana de centres d'innovació per fa-

6838

cilitar la transferència de coneixements a les petites i mitjanes empreses en una acció conjunta del Cidem i la CIRIT. Es potenciarà, també, la dotació de personal tècnic de centres universitaris de recerca per millorar la seva competitivitat. Tot això, amb els pressupostos que hem presentat, es veurà incrementat en 1.500 milions de pessetes procedents dels fons Feder. Per tant, nosaltres creiem que aquest pressupost permet, com he dit abans, assolir les fites més importants del sistema universitari català i, a més, el desplegament dels objectius marcats per a l'any 1999. Per tant, nosaltres, evidentment, votarem en contra d'aquesta esmena a la totalitat.

Intentaré, en trenta-nou segons o vint-i-set segons, contestar algunes qüestions que s'han plantejat. Recerca. La senyora Duch plantejava que dediquem poc a recerca —és cert que dediquem poc a recerca— al conjunt de Catalunya, al conjunt de l'Estat; però, hem de tenir en compte que —després de l'esforç fet per nosaltres, el Govern de la Generalitat de Catalunya, que no tenim les competències en recerca— tenim personal investigador suficientment preparat per assolir un alt nivell...

El president

Senyor diputat, ha exhaurit el seu temps.

El Sr. Mutjé i Pujol

...de transparència tecnològica i equiparar-nos amb els percentatges d'investigació privada que hi ha en els països de la Unió Europea. (*Remor de veus.*)

El president

Segueixi, segueixi..., no li he retirat la paraula.

El Sr. Mutjé i Pujol

Per exemple, el cas d'Alemanya: el sector públic aplica un 0,8% del producte interior brut en recerca —el sector públic—; el sector privat..., en total, un 2,37%. A Catalunya, globalment, estem aplicant un 1%...

El president

Li he de demanar que acabi, senyor diputat.

El Sr. Mutjé i Pujol

..., d'aquest, un 0,2% procedent de la Generalitat, 0,2 % procedent dels fons de l'Estat i un 0,6% procedent del sector privat.

Voldria contestar als altres grups parlamentaris. Jo crec que, en el transcurs de la interpellació, de la Moció subsegüent a la interpellació que tindrà lloc les properes setmanes, en tindrè oportunitat.

Gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. El Grup Popular té la possibilitat de fer el torn per fixar posició. (*Remor de veus.*) Em demana la paraula la senyora Montserrat Duch? (*Pausa.*) Per què me la demana?

La Sra. Duch i Plana

Sí, senyor president. Per una al·lusió de la diputada Vinyet Panyella.

El president

Mig minut.

La Sra. Duch i Plana

Mig minut. Per fer una rectificació, perquè penso que hem de ser seriosos. Certament, equivocar-se és propi de la condició humana, i jo abans m'he equivocat. He mencionat, per error, el total d'operacions corrents amb el total general de l'Institut Català de la Dona. Això no obstant, això no altera substancialment el sentit de l'esmena a la totalitat del Grup Socialista.

Gràcies.

El president

Per fixar la posició del Grup Popular, el diputat senyor Fabregat.

El Sr. Fabregat i Vidal

Gràcies, senyor president. Si em permet, des de l'escó estant. Senyores diputades, senyors diputats, em posicionaré en nom del Grup Popular respecte al conjunt de les esmenes que s'han presentat al Departament de Presidència, tret de l'Institut Català de la Dona, que ho farà la diputada senyora Dolors Nadal.

Tenim un Departament de Presidència amb un creixement del 5,11% respecte a l'any 1998. Voldria deixar constància d'una influència que, des del Grup Popular, hem intentat —i creiem que hem aconseguit— que aquest creixement se situï per davall de la mitjana, és a dir, un 7,3%, que és l'increment de la mitjana departamental del Govern de la Generalitat en els propers pressupostos. És a dir, una pèrdua de pes d'un Departament que durant massa anys, creiem nosaltres, ha crescut excessivament.

Voldria entrar a desgranar molt ràpidament, senyor president, el que és aquesta pèrdua de pes, pràcticament, dins del que és una pujada, també, lògica i normal del que és el capítol 1 i el capítol 2; és a dir, de la despesa corrent i també de la despesa de personal. Que es pugui continuar amb el que és, pràcticament, la mateixa inversió sumant el capítols 6 i 7 —és a dir, hi ha una baixada en el capítol 6, però hi ha un augment en el capítol 7, de transferències de capital; passant de 10.829 a 10.989 milions de pessetes; és a dir, un augment de l'1,48%. Si aquest aspecte és positiu —aquesta pèrdua de pes creiem nosaltres que és positiva dins del conjunt del Govern de la Generalitat—, també ho és la fusió a què abans ja s'ha fet referència de passar de catorze seccions a dotze seccions dins del mateix pressupost del Departament.

Voldria, això sí, deixar constància que encara avui ens sembla, a nosaltres, que aquest Departament té excessives dependències, és a dir, per exemple, la Direcció General de Radiodifusió i Televisió, el Consell Audiovisual i la Direcció General de Difusió, entre d'altres,

que en un futur podrien estar molt més agrupades. Fora bo per això, també, recordar que en l'any 1998, i ara –ja ho varem dir en el passat pressupost– hi hagués un desequilibri important quant a la inversió sobre el territori. Ha millorat aquest any aquest desequilibri, però és bo que quant a la inversió no comarcalitzada puguem molt més treballar sobre aquest desequilibri que encara existeix en alguns aspectes.

S'ha fet referència a la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. Nosaltres celebrem que es continuï amb la mateixa dotació, per part del Departament de Presidència, de 4.200 milions de pessetes. No entrarem que ens vulguin convèncer del que hauria de ser, creiem nosaltres, una major pluralitat, i creiem que aquesta televisió, que és «la teva», hauria de ser més la televisió de tots. En tot cas, sí recordar que hi ha un endeutament de més 45.000 milions de pessetes a la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió.

Tenint en compte el mateix pressupost i la Secretaria General del Departament de Presidència, nosaltres ens alegrem que hagin baixat, per exemple, el que és publicitat –des de l'any 1998–, de 62 milions a 1,7. Esperem que això ho puguin complir aquest any 1999. Com també que hagin baixat partides com són reunions i conferències.

Senyor president, senyores diputades i senyors diputats, anuncio el vot en contra al conjunt de les esmenes de la totalitat del Departament de Presidència. Vot en contra que no treu que en els propers dies –i després que el Grup Parlamentari Popular ha garantit que es pugui continuar en el debat d'aquests pressupostos per al 1999– puguem trobar el que és un acord important amb algunes de les esmenes, també, del Departament de Presidència pel que fa a alguns aspectes sectorials i territorials.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. A continuació, té la paraula la diputada senyora Dolors Nadal, en nom del mateix Grup Popular.

La Sra. Nadal i Aymerich

Moltes gràcies, senyor president. Brevíssimament. No es tracta de fer una valoració estrictament pressupostària, que ha estat feta pels companys que m'han precedit en l'ús de la paraula, respecte a les dotacions de l'Institut Català de la Dona. Les intervencions que s'han fet per part dels grups parlamentaris que han presentat esmena a la totalitat a l'Institut són subscrites, jo diria que plenament, pel Grup Parlamentari Popular.

Jo el que voldria donar és un pinzellada, ni que fos molt breu, sobre què es fa amb aquestes dotacions. Perquè podríem dir que l'Institut Català de la Dona és un ens inexistent per a les dones de Catalunya. Se'ns ha posat un exemple que, teòricament, justificava plenament l'existència de l'Institut pel que fa a les seves recents actuacions. Se'ns ha parlat del que ha estat l'aprovació del famós protocol per lluitar contra els maltractaments que pateixen les dones a Catalunya. Un protocol que es

va presentar a bombo i platerets, un protocol que es va presentar a la premsa abans d'estar elaborat i abans, sobretot, d'estar aprovat pel mateix Consell Executiu. Això és un estil de fer política al qual ens té acostumats l'Institut Català de la Dona, que, per cert, i ens consta, està informant de quin és el contingut d'aquest protocol territorialment, però sembla que vol ser el secret millor guardat del planeta per aquest Parlament, perquè des de l'Institut ningú no s'ha molestat en informar aquest Parlament, que és el primer lloc on s'hauria d'haver vingut a informar sobre quin és el contingut.

Respecte al sentit del vot que emetrem a aquestes esmenes a la totalitat ja s'ha manifestat el meu company, senyor Josep Maria Fabregat i, per tant, queda clar que votarem en contra de les esmenes, tot fent aquesta precisió. I, aprofitant la presència del conseller de la Presidència en aquest hemicicle, ens consta la seva preocupació i, si us plau, li pregariem que utilitzés tota la seva influència amb l'Institut perquè, almenys, el Parlament pogués conèixer aquest protocol, perquè em sembla que ja va sent hora.

Moltes gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

(Remor de veus.)

El president

Molts gràcies, senyora diputada.

Acabat el debat i, llevat que em sigui demanada alguna votació separada, votariem el conjunt de les esmenes a la totalitat al Departament de Presidència. No hi ha cap petició de votació separada? *(Pausa.)* Doncs, que es preparin les senyores diputades i els senyors diputats per votar el conjunt de les esmenes a la totalitat al Departament de la Presidència.

Iniciem la votació.

Aquest conjunt d'esmenes han sigut refusades per 31 vots a favor, 68 en contra i 2 abstencions.

Passarem seguidament, d'acord amb l'ordre que va assenyalar la Mesa d'aquest Parlament, al debat del Departament de Governació. En primer lloc, té la paraula per exposar les esmenes a la totalitat, pel Grup Socialista, el diputat senyor Josep Mir.

(Persisteix la remor de veus.)

Prego a les senyores diputades i als senyors diputats que guardin silenci, perquè l'orador pugui iniciar la seva intervenció.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

El Sr. Mir i Bagó

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el nostre Grup ha presentat esmena a la totalitat al Departament de Governació i als diversos organismes que en depenen. Amb aquesta intervenció que em correspon fer ara, intentaré exposar algunes de les principals raons que han justificat aquestes esmenes a la totalitat, centrant-me, en tot cas, en els dos, tres o

6840

quatre aspectes més rellevants políticament i obviant, potser, una argumentació sistemàtica per cada un dels organismes afectats.

Al nostre entendre, entre els diversos motius que ens han portat a presentar aquestes esmenes, hi ha especialment tres temes que sobresurten per damunt de tots els altres. Són els temes relacionats amb els serveis de prevenció i extinció d'incendis, amb els bombers; els temes relacionats amb la política de seguretat ciutadana i el desplegament dels Mossos d'Esquadra, i els temes relacionats amb la política en relació amb els ajuntaments.

Pel que fa al tema dels bombers, ens sorprèn profundament la manca absoluta d'increment significatiu de les partides destinades a aquests serveis quan en els darrers mesos i de forma reiterada s'ha posat de manifest, en aquesta cambra i en el carrer i en diversos àmbits de la societat, la necessitat imperiosa de dotar de forma contundent i de forma molt més digna uns serveis que han quedat en molts casos insuficients, amb equipaments en molts casos obsolets i amb manca de retribució suficient als centenars i milers de professionals i voluntaris que atenen aquests serveis. Les previsions pressupostàries indiquen, clarament, que el Govern no pensa cobrir aquestes demandes reiteradament denunciades i, en alguns punts, fins i tot, acceptades per aquesta cambra –recordem, si més no, el debat que vam celebrar arran dels incendis d'aquest estiu. Realment, aquestes previsions pressupostàries frustren la menor esperança que el Govern realment es prengui seriosament cobrir uns dèficits llargament denunciats i assumits per pràcticament tothom.

En matèria de seguretat ciutadana, probablement el tema que concita..., el projecte més emblemàtic del Departament en els darrers anys i que es concreta en el desplegament dels Mossos d'Esquadra..., advertim que probablement el pressupost del Departament s'ha centrat de forma monolítica o de forma molt destacada a fer possible aquest desplegament de forma molt extensiva, obviant o oblidant altres aspectes de la política de seguretat ciutadana que, al nostre entendre, són tan importants o més. Veiem, per començar, que el procés de desplegament dels Mossos d'Esquadra, en què globalment, per descomptat, estem d'acord –així ho hem manifestat en el passat–, és un procés que ja des de fa un cert temps deixa de respondre a aquell consens inicial que va manifestar el Parlament, i s'està produint amb uns criteris, amb unes orientacions que probablement requeririen, per ser realment compartides per les forces d'aquesta cambra, un nou esforç, una actualització del consens amb què es va arrencar el procés. No s'ha plantejat des de fa mesos, des de fa anys, podríem dir, aquest intent de reconstruir o d'actualitzar, millor dit, el consens i estem veient amb cada vegada més preocupació unes pautes de desplegament que cada vegada veiem menys clares. Per una altra banda, veiem com els pressupostos es concentren i la política del Departament es concentra en el desplegament extensiu dels Mossos, en l'expansió de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra en el territori, a cobrir com més aviat millor tot el territori de Catalunya.

Des de fa algunes setmanes ja s'ha anticipat el criteri del Departament d'avançar sobre el calendari previst anteriorment l'arribada dels Mossos a la regió metropolitana de Barcelona. Bé, en principi, no ens sembla –ja ho he dit abans–, no estem en contra d'aquest procés de desplegament; ara bé, el que estem començant a intuir, el que estem començant a comprovar és que aquest accent posat en les premses pel que fa a cobrir tot el territori deixa en segon lloc alguns aspectes qualitius sobre la qualitat del servei que probablement a la llarga siguin, ens comportin una certa preocupació; estem veient que es posa massa l'accent en la formació intensiva de com més mossos millor, en els aspectes..., a aprofundir en els aspectes d'una formació basada més a impartir coneixements que a desenvolupar aptituds, en un sacrifici de desitjables períodes més llargs de pràctiques tutoritzades per part dels mossos, de tal forma que el servei que s'està construint és un servei que ens temem que no sigui el millor desitjable per a la nostra societat. Estem veient com es desenvolupa un model de policia que és una policia eminentment reactiva, una policia formada i organitzada per reaccionar davant de situacions ja consumades que requereixen la seva intervenció i no tant una policia més preocupada a fer o a tenir una actitud activa, una actitud més preocupada per la prevenció a treballar conjuntament amb els ciutadans, a fer, a invertir més en prevenció i menys en acció reactiva davant el conflicte. Ens dóna la impressió que en el pressupost que se'n presenta no es plantegen en absolut aquests problemes de revisió dels programes de formació i de reorganització dels serveis; veiem com l'accent es posa únicament i exclusivament en la producció intensiva de més mossos, a cobrir com més aviat millor tot el territori.

Finalment, també en relació amb matèria de seguretat ciutadana, volem recordar-los que la política de seguretat ciutadana no s'acaba amb la policia; tot el contrari, una política veritablement ambiciosa en matèria de seguretat ciutadana s'ha de fonamentar en la prevenció, en la participació, en la millora de la justícia i amb molta acció social. Ja sé que els temes que concerneixen l'Administració de justícia els tractarem demà quan toqui debatre les esmenes al Departament; ara bé, creiem que una direcció general com la de Seguretat Ciutadana s'hauria de plantejar objectius molt ambiciosos en matèria de prevenció, en matèria de participació de la societat en accions preventives i no limitar-se a invertir només en policia.

I finalment, pel que fa al tercer bloc temàtic, al qual em volia referir, és el bloc de les transferències i de la política de finançament envers l'Administració local. Si mirem el conjunt dels pressupostos, advertim que la suma de les partides destinades a l'Administració local puja a quelcom més de 46.000 milions, cosa que suposa un 2,55% del pressupost consolidat, descomptant la participació local en els pressupostos generals de l'Estat i les despeses financeres. Aquest percentatge de participació del món local en els pressupostos consolidats de la Generalitat no fa sinó anar cedint terreny en els darrers anys: l'any 95 aquest percentatge es situava en el 2,66, va baixar al 2,28, va baixar al 2,35; aquest any, el 98, s'ha recuperat una mica fins al 2,60, però veiem com les previsions de cara a l'any que ve torna a baixar

al 2,55; per tant, la presència, l'esforç que fa la Generalitat per contribuir a finançar les administracions locals manifesta una tendència decreixent. Les transferències als ajuntaments i altres administracions locals baixen en relació amb el conjunt de despeses previstes en el pressupost. I si ens fixem no ja en el conjunt de la participació dels ajuntaments en els pressupostos de la Generalitat, sinó en el que són estrictament partides integrades dins el Departament de Governació, veiem com aquesta tendència encara és més destacada. En el pressupost de Governació hi ha dos instruments formalment bàsics per contribuir al finançament dels ajuntaments i altres administracions locals: per una banda el Fons de cooperació local i, per una altra banda, el Pla únic d'obres i serveis.

Pel que fa al Fons de cooperació local, el que és destinat als ajuntaments, es preveu que es doti amb la quantitat de 4.157 milions de pessetes, que és un 1,8% més del que estava previst per a enguany. Mentre els pressupostos de la Generalitat creixen d'un 6,5%, les transferències a l'Administració local, tant a ajuntaments com a consells comarcals, creixen només d'un 1,8%; per tant, la pèrdua de pes dels ajuntaments amb relació a la despesa total de la Generalitat és molt més significativa. I en el cas dels ajuntaments aquest creixement tan reduït sobta especialment si tenim en compte que, des de l'any 95 fins ara —és a dir, en els darrers cinc anys—, aquesta partida ha crescut de menys d'un 4%: ha passat dels 4.000 milions inicials a 4.157, que és el que es proposa per a l'any que ve. Realment hi ha una escadusseria molt remarcable en aquest sentit. L'altra novetat o una altra novetat, perquè això realment no és novetat, aquesta manca de participació dels ajuntaments, una novetat del pressupost pel que fa al Fons de cooperació local és que en l'articulat del pressupost s'incorporen els criteris de distribució de les participacions als ajuntaments i als consells comarcals. Bé, en principi, no ens sembla malament que els pressupostos incorporin aquests criteris; de fet, aquesta és la pràctica que han seguit tradicionalment els pressupostos generals de l'Estat i no crec que per aquest motiu sigui atacable.

Ara bé, aquí hi ha dos problemes en el cas present: per una banda, que aquesta incorporació en els pressupostos, en fer-se sense una prèvia negociació amb les entitats municipalistes, fa que es perdi possibilitat de participació dels ajuntaments i consells comarcals en l'anàlisi, en la negociació d'aquests criteris de participació com s'havia anat produint en els anys anteriors; per tant, aquí hi ha una pèrdua de possibilitat de participació dels representants municipals que no podem deixar de posar de manifest. Però és que, a més a més, hi ha un altre problema: pel que fa al sistema de participació, als criteris de participació dels consells comarcals, veiem que el que fa el pressupost és elevar al rang de llei un mecanisme de participació que substancialment —ja sé que literalment no—, però substancialment és el mateix que per sentència judicial s'havia declarat il·legal en dues ocasions. Per tant, el que ens vénen a fer és a blindar legalment un sistema que per sentència judicial s'ha dit que era injust; també és un altre motiu de preocupació per aquest problema.

Pel que fa a l'altre gran instrument de col·laboració de la Generalitat amb el món local, el Pla únic d'obres i serveis, advertim com la tendència a la pèrdua de pes de les transferències als ajuntaments en els pressupostos de la Generalitat encara s'incrementa. Les previsions de transferències de la Generalitat al Pla únic d'obres i serveis de Catalunya per a l'any que ve és de 3.945 milions de pessetes; hi ha un cert increment, un 1,8% d'increment, en relació amb el que està vigent aquest any. Però aquesta quantitat de 3.945 milions de pessetes és inferior a la de 4.121 que havien previst als pressupostos del 96 i del 97; per tant, les previsions d'aportació de la Generalitat al Pla únic d'obres i serveis estan per dessota de les que s'havien previst dos i tres anys endarrere; estem, per tant, davant d'una clara regressió de la participació local en els pressupostos.

Voldria recordar també, en relació amb aquest tema del Pla únic d'obres i serveis, que una disposició addicional, la 31 dels pressupostos del 96, ordenava al Govern fer un informe sobre les partides destinades als ens locals per tal d'elaborar, a partir d'aquest informe, un pla director d'inversions locals de Catalunya; això es preveia en els pressupostos del 96. Aquesta mateixa disposició, més o menys textualment, va ser recollida també pels pressupostos del 97 i pels pressupostos del 98. No sé, la veritat és que no se m'acudit comprovar si també es preveu de cara als pressupostos del 99; no m'estranyaria. El cas és que amb aquests tres anys que jo sàpiga no han fet absolutament res en aquest sentit; tot i que el mandat de l'any 96 era per tres mesos i el del 97 per la durada de l'exercici pressupostari, segueix sense fer aquest estudi bàsic, segueix sense elaborar aquest pla director d'inversions locals que doni una mínima racionalitat i objectivitat en la distribució de les subvencions del Pla únic d'obres i serveis: seguim mantenint un pla únic d'obres i serveis anacrònic que, m'imagino, no es vol modificar perquè, precisament, en el seu anacronisme hi ha també la base d'una fàcil administració poc objectiva en ocasions i afavorir, si així cal, els ajuntaments d'un determinat color polític.

Per tant, per tots aquests motius, entenem que es mereix una esmena, la nostra esmena a la totalitat a aquest capítol; entenem que nosaltres..., nosaltres creiem que davant d'aquesta actitud cal incrementar extraordinàriament la participació dels ens locals en els pressupostos de la Generalitat; està demostrada la major rendibilitat de les inversions locals; creiem que és urgent un acord global de finançament per als ajuntaments i els consells comarcals —des del món local, des d'aquest Parlament es ve reclamant des de fa anys—; seguim mantenint un finançament dels consells comarcals que va néixer provisional i així mateix segueix després de més de deu anys d'institucionalització d'aquests organismes; cal revisar a fons el sistema del Pla únic d'obres i serveis; cal complir les resolucions d'aquest Parlament que es reclamaven per un pla director d'inversions locals; cal invertir de forma diferent, de forma no merament expansiva, sinó meditant a fons les característiques del model de seguretat que volem construir per al nostre país, un model de seguretat més basat en la prevenció que no pas en la producció i implantació expansiva de policies; cal un esforç molt més gran del

que ni tan sols s'ha insinuat per modernitzar, per equipar millor els serveis de prevenció i extinció d'incendis.

Per tots aquests motius, senyores i senyors diputats, és per què el Grup Socialista ha presentat aquestes esmenes a la totalitat i els demanem, lògicament, el vot favorable a aquestes.

Res més. Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Mir. El Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya també ha presentat una esmena a la totalitat. Per defensar-la, té la paraula l'illustre diputat senyor Joan Ridao.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, pujo a la tribuna un any més, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, per defensar l'esmena a la totalitat del Departament de Governació i, per tant, conseqüentment, la petició de devolució de retorn del pressupost al Govern. Una esmena que en síntesi es desglossa en dos apartats, bàsicament: el primer, breument, amb raons de tècnica i de gestió pressupostària, i un segon apartat basat en raons més de fons, de més profunditat, que motiven aquesta esmena.

Pel que fa al primer apartat, les raons de tècnica o de gestió pressupostària, és necessari i és obligat de fer una referència al fet que aquest pressupost, a pesar que incrementa l'estat de despeses i ho fa de forma –diria–relativament considerable, i ho fa per a tots els capítols, per al conjunt del Departament, un increment derivat o que s'esdevé bàsicament del desplegament de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra. Aquest increment de despeses, que està molt centrat en el capítol relatiu al personal i, per tant, repeteixo, és un increment explicable, un increment que es xifra de l'ordre d'un 14 i mig per cent, no es veu, en primer lloc, acompanyat d'un increment proporcional pel que fa als mitjans materials. Cada exercici –i enguany no és una excepció– venim alertant de l'eventual perill d'infra-dotació de mitjans respecte a l'expansiva política de personal, sobretot si veiem que el capítol d'inversió real pateix o experimenta un decrement de l'ordre d'un 2,4%. És evident que no estem parlant, ni parlarem en un futur, d'un departament netament inversor, sinó que parlem d'un departament que en qualsevol cas ha de mantenir i preservar un just equilibri entre els seus recursos humans, la política de personal i els mitjans materials, perquè si no, per exemple, en matèria de desplegament de la policia, quines garanties, quina solvència en el futur podem tenir i obtenir d'aquest desplegament, si no es fa amb els adequats mitjans materials al servei d'una adequada política de seguretat?

En segon lloc, en aquest apartat de gestió pressupostària, podem parlar un any més de l'absència en la pràctica d'un esforç de contenció en la despesa corrent, la despesa més improductiva, que un any més ens demostra que això pràcticament no va, el tema de la contenció, amb el Departament de Governació. Perquè, tret de les polítiques d'Administració local i les vinculades a l'apartat de la seguretat, la resta d'organismes entenem

que estan molt sobredimensionats per al poc pes específic que tenen en el conjunt del Departament de Governació, i per tant, es podrien perfectament homologar a un servei qualsevol. El cas paradigmàtic que cada any segurament posem sobre la taula és el cas de la Direcció General de Jocs i Espectacles, que, amb uns modestos 6 milions de pessetes, durant l'any 99, haurà d'atendre despeses bàsicament de lloguer i d'altres mitjans materials i, evidentment, aquesta quantia i aquest destí no serveixen en absolut per justificar, almenys en la nostra opinió, l'existència de tota una direcció general, quan ja existeixen altres serveis, en aquest cas un organisme autònom com l'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes, que podria absorbir perfectament les atribucions i les competències d'aquesta direcció general.

Tampoc acabem d'entendre el paper i la subsistència en l'organigrama del Departament de les delegacions territorials amb rang de direcció general, que tenen molt poc pes específic en el conjunt del Departament, que curiosament reproduïen l'estructura centre-perifèria de l'Administració de l'Estat i, per tant, la contribució, diguem-ne, universal del Departament de Governació a la racionalitat, en evitar duplicitats organitzatives innecessàries, diguem que aquest apartat brilla per la seva absència, i fins i tot m'atreviria a qualificar, fent una mica de caricatura, si vostès em permeten aquesta llicència, que les delegacions territorials en aquests moments no tenen més utilitat pràctica que organitzar les nombroses passejades del Departament, del president de la Generalitat per tot el nostre territori, i fins i tot de coordinar l'atapeïda xarxa d'interessos partidistes dels dos partits que donen suport al Govern.

I per tant, per aquestes dues o tres raons i en aquest apartat primer a què m'he referit, de gestió pressupostària, entenem que s'imposa necessàriament una necessària racionalitat administrativa que situï en la seva lògica i en la seva justa dimensió els diferents serveis del Departament, i per tant, des d'aquest punt de vista, fer una contribució més decidida a evitar la despesa supèrflua, totalment innecessària.

Entrant ja en el segon gran bloc de qüestions, i per tant entrant en detall en cadascuna de les direccions generals del Departament i en l'apartat d'Administració local, entrem ja de ple en un debat freqüent, recurrent, que fins i tot jo m'atreviria a dir que transcendeix de les estrictes xifres o dades quantitatives que expressa aquest pressupost i que, per tant, conté elements que alguna vegada hem dit que, en definitiva, resumeixen o expressen la concepció distinta de país i d'autogovern, de la distribució de poder entre les diferents administracions que concorren en el nostre territori una diferent visió, lògicament, que manté una formació política com Esquerra Republicana i Convergència i Unió.

Confrontant el nostre model amb el seu, en definitiva –i el seu és el que es dedueix de l'expressió xifrada i comptable d'aquest pressupost–, nosaltres partim òbviament d'un model i d'una visió que expressa la seva màxima fe i la màxima confiança en el món, en el fet local. I per tant, volem fer efectiu el principi de subsidiarietat i portar-lo a la màxima i la més alta consideració. I vostès, per contra, un any més han elaborat un pressupost que atempta clarament contra els ajunta-

ments, perquè els dota de pocs recursos, que, en definitiva, ignora les moltes, moltíssimes necessitats dels ajuntaments, que, paradoxalment, molts d'ells mantenen nivells d'inversió molt més elevats que els que vostès mateixos estan disposats a fer en relació amb ells. I això equival, en la pràctica, a sostreure recursos del món local i, per tant, a disminuir ostensiblement el seu paper i el seu potencial. Perquè no només —com deia— hi destinen pocs recursos, pocs diners i, per tant, alimenten o contribueixen a alimentar la dinàmica d'ofec econòmic dels ajuntaments..., i no oblidem en aquest punt que l'article 142 de la Constitució estableix clarament que la suficiència de les hisendes locals ha de partir o ha de venir de la mà no només dels tributs propis, sinó també de la participació dels ajuntaments en els pressupostos, tant de l'Estat com de les comunitats autònomes. I la mateixa Llei municipal de Catalunya, de l'any 87, encomana a la Generalitat la seva distribució. Però no només els doten directament de pocs recursos a partir de les transferències corrents que conté aquest pressupost, sinó que ni de forma, diguem-ne, indirecta es financen polítiques actives per millorar la situació de l'Administració local. I per tant, aquests pressupostos també per aquesta via contribueixen a beneir la crisi de l'Administració local, en no dotar-la d'eines per pal·liar alguns dels seus dèficits més estructurals, derivats, com se sap, de la seva manca de suficiència financera, de les dificultats, en definitiva, de les hisendes locals per combatre el seu endeutament endèmic.

I finalment, no només hi ha pocs recursos, no només no hi ha prou polítiques actives per millorar la situació de l'Administració local, sinó que finalment tampoc es fa una distribució en la pràctica, perquè el pressupost tampoc, encara que fixa, com deia el senyor Mir, els criteris i els paràmetres, en la pràctica, en la seva execució i en la seva liquidació cada any veiem com no fa una distribució equilibrada dels recursos, perquè a través dels mecanismes de les subvencions, de l'activitat de foment del Departament, els màxims beneficiaris acaben sent exactament els mateixos: en definitiva, els ajuntaments governats pel signe o el color polític dels dos partits o de la coalició governant a Catalunya.

En definitiva, en aquest apartat de l'Administració local, aquests són uns pressupostos que perpetuen, que situen els ajuntaments en una situació de progressiva subsidiarització respecte a d'altres administracions superiors, ja sigui l'Estat, ja sigui la mateixa Generalitat, i se'ls fa dependre, se'ls condemna a dependre un any més de les transferències condicionades de les subvencions, tant per garantir l'execució dels projectes d'infraestructura, però sobretot reitero, subratllo, la continuïtat, la mateixa continuïtat i la garantia de molts serveis essencials, com els sociosanitaris, com la promoció de l'habitatge, etcètera.

I aquest és un problema, és una qüestió essencialment derivada, com deia al principi, de la voluntat política, o millor dit, fins i tot de la manca o l'absència de voluntat política derivada, repeteixo, d'un model o d'un altre model, que, per exemple, situa com a opció primera o atorga més o menys primacia a les transferències incondicionades sobre les partides finalistes. Encara

que és cert que subsisteixen o es mantenen algunes dificultats estructurals que exigeixen una àmplia i aprofundida revisió del marc legal i competencial, sobretot a partir de la capacitat normativa en determinats tributs, a partir evidentment, també, de la necessària o de la imperiosa reforma del sistema tributari. Però és un problema, repeteixo, derivat de la manca de voluntat política, perquè, amb tot, els pressupostos no van en la direcció de millorar, ni que sigui una mica, ja no substancialment sinó una mica, les precàries condicions dels ajuntaments i d'aproximar-les al paper que juguen o han de jugar en el nostre país, però del paper que juguen en altres països com a instruments indispensables, totalment indispensables per a la generació de benestar i de progrés material.

I aquesta absència de voluntat política, aquest model penalitzador contra el fet local, té una expressió, com deia, xifrada i comptable en aquest pressupost. I en tot cas, les dades il·lustren perfectament aquest argumentari que acabo d'expressar fins ara. Les transferències corrents a ajuntaments i consells comarcals, fons de cooperació local, com se sap els ingressos dels ens locals consistents en participacions en els ingressos de l'Estat i en subvencions incondicionades es distribueixen pel Govern de la Generalitat. I en aquest apartat, en aquest capítol, pel que fa als ajuntaments el 1999, passem dels 4.084 milions previstos per a l'any 98, als 4.157 milions per a l'any 1999, és a dir, es congela, o el que és igual, es produeix a la pràctica una pèrdua de transferència, encara que la Memòria del Departament, no sense certa ironia, ens parla que experimenta un increment de l'1,8%. I ens diu: «Tot i la contenció presupostària es produeix un increment de l'ordre de l'1,8%.» I repeteixo: no sense una certa ironia. I amb aquest exercici i amb aquesta broma i amb aquesta facècia continguda en la Memòria del Departament, ja fa cinc anys que vostès obliguen els ajuntaments a resignar-se amb una autèntica misèria; més aviat sembla la suma de determinades partides finalistes, i amb això vostès constitueixen un autèntic fons. I per tant, cinc anys portem —i l'any 99 no serà una excepció— en què vostès vénen en la pràctica a condemnar els ajuntaments a actuar molt per dessota de les seves autèntiques necessitats i, per tant, ajornen en definitiva la consecució de l'objectiu que ha de ser de tothom, de complir el principi de subsidiarietat.

Pel que fa als consells comarcals, en aquest apartat del Fons de cooperació local, per a l'exercici de 1999 aquest fons passa de 3.816,5 milions de pessetes a 3.886,3 milions; un increment idèntic, xifrat en l'1,8%. Un increment, repeteixo, del mateix tenor que els ajuntaments, un increment vegetatiu que gairebé, curiosament, els equipara en la quantia als ajuntaments. I per tant, una quantia —i em sap greu de dir-ho— que sobredimensiona, almenys avui per avui, el paper i la incidència real dels consells comarcals, tant pel seu nivell competencial, que encara és molt reduït, com pel seu poc marge o la seva autèntica manca d'autonomia financera. I per això, en l'espera de repensar el model territorial d'aquest país, que ja va sent hora, ens sembla almenys un any més, ens hauria semblat més lògic d'incrementar les transferències als ajuntaments, que en fossin els màxims beneficiaris d'aquests dons, perquè

almenys tots sabem exactament què fan i com gasten els seus recursos i els seus diners.

El segon element de despesa principal, conegut, és el Programa general del Pla únic d'obres i serveis de Catalunya, el PUOSC, la finalitat del qual és assegurar en tot el territori de Catalunya la prestació integral i adequada dels serveis municipals. Un apartat que experimenta un increment, més modest que el Fons, un increment de l'1,5%, i per tant passa dels 3.875 milions als 3.945 per a l'any 99. Un altre increment vegetatiu que no serveix ni per compensar ni per absorbir el decrement, la reducció experimentada des de l'any 1997 –un any, un exercici pressupostari en què vull recordar que aquesta xifra s'elevava als 4.121 milions de pessetes–, i això, en la pràctica, vol dir que s'està anorreant, s'està disminuint un instrument molt important de cooperació econòmica per a la realització d'obres i serveis de competència municipal, bàsicament els que estan definits, i definits en la mateixa Llei, com els serveis mínims i obligatoris, per tant de preceptiva prestació.

Però el que és més greu: no només s'està, en definitiva, disminuint el paper dels ajuntaments en aquest apartat, sinó que s'està incomplint, des del Govern i amb uns pressupostos, un any més, el Decret 188/1995, de 27 de juny, que va aprovar l'instrument del PUOSC per al quadrienni 1996-1999, que contemplava necessàriament un increment anual del 5%. Per tant, és evident que estem molt per dessota d'aquesta previsió legal. I no cal que digui, a més a més –i ho afegeixo, al final–, que, en tot cas, m'avanço al que serà, però ja és una tònica general i habitual, que, a més a més, la distribució d'aquests recursos econòmics amb càrrec al programa general, amb independència dels paràmetres que fixa el mateix Decret de convocatòria, és evident que, en la pràctica, a més a més, per si això fos poc, no es fa de forma objectiva ni equitativa. I per tant, la conclusió també en aquest apartat és que, a més de poca dotació, es distribueix discrecionalment i es fa en funció, òbviament, de criteris clientelars.

Pel que fa a l'apartat de seguretat ciutadana, que és el segon apartat més important del segon bloc de les qüestions, diguem, de més profunditat, que volia abordar amb aquesta esmena a la totalitat, és evident que el progressiu desplegament dels Mossos d'Esquadra, un progressiu desplegament que ha estat saludat per tots els grups d'aquesta cambra, encara que mantinguem algunes petites diferències o visions un xic diferents del model de policia i també del, encara per definir, model de seguretat pública a Catalunya, ha suposat un increment o un esforç pressupostari evident i, segurament, per sobre del necessari. Si s'hagués negociat correctament, si s'hagués negociat, si vostès, en definitiva, haguessin negociat prou bé, perquè en aquests moments, i es demostra amb aquests pressupost, comencem a pagar, ja ho hem fet, però ho comencem a pagar amb escreix i continuarem pagant en els pròxims anys, la candidesa negociadora de l'acord de l'any 1995... Un acord, per cert, que es va assolir entre el Govern de la Generalitat i la senyora, aleshores secretària d'estat, Margarita Robles que, a hores d'ara, els ha portat a renegociar urgentment aquesta situació, aquest mal finançament, perquè és un sistema basat essencialment

en un aportació econòmica per cada mosso, per cada agent de la Policia de la Generalitat, que substituís un efectiu o un agent de la Policia dita Nacional o de la Guàrdia Civil. I, evidentment, una negociació i un acord que oblidava, en la pràctica, la necessitat de negociar les inversions en edificis, en vehicles, en armaments.

I les comissaries, com pensaven l'any 95 que les hauríem de pagar? Com les havíem de finançar? De moment, en la pràctica, si no la totalitat de les comissaries que el senyor Pomés cada diumenge acostuma a inaugurar des de fa ja algunes setmanes, segurament les haurem pagat nosaltres íntegrament i, a més a més, sense l'aportació de l'Estat, per tant, sense ni un duro provinent de les arques de l'Estat.

I així estem. I així estem i, sobretot, amb un deute històric, amb un deute endèmic, xifrat –xifrat per vostès, no ja per l'oposició ni pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana– entre 20.000 i 24.000 milions de pessetes, dels que sembla –sembla, ho dic perquè ho hem pogut conèixer a través dels mitjans de comunicació– que l'Estat només estaria disposat a pagar de l'ordre de 15.000 milions. Per tant, encara hi ha una diferència de 10.000 milions de pessetes, que és una xifra prou notable –si no, després el diputat del Grup de la majoria em desmentirà–, una xifra del voltant de 10.000 milions, que no deixa de ser una quantitat molt notable, molt notòria.

I dit això, que és el més greu en matèria de seguretat, i per tant, és, diguem, el frontispici de la nostra esmena a la totalitat en aquest apartat, al capítol de la formació –també s'hi ha referit l'altre diputat portaveu que m'ha precedit en l'ús de la paraula, al capítol de la formació, tant de les policies locals com dels Mossos d'Esquadra–, tornem a estar de dol un any més, perquè comprovem els 893 milions de pessetes previstos per a l'exercici vinent que suposen un increment del 4,9 respecte de l'any 98, però que és, òbviament, un increment que no servirà ni per millorar la formació de les noves promocions de policies, tant les policies locals com la Policia de la Generalitat, ni el reciclatge de molts policies locals, sobretot d'aquells municipis més petits, més desvalguts, més desassistits. I això es veu cada dia en la pràctica quan l'Escola reclama encara professionals en actiu d'altres policies, de policies locals importants, de comandaments d'aquestes policies locals, perquè imparteixin la docència, i ho facin, a més a més, en hores de feina i, per tant, això es nota, i es nota en el nivell acadèmic de les promocions que han anat sortint de l'Escola de Mollet que, com a mínim, em permetran que digui que és molt discutible, o almenys en molts casos.

Pel que fa –i amb això vaig acabant– al Servei Català de Trànsit, són 761 milions de pessetes per a l'any 99 que contrasten, i molt, a l'alça amb els 104 milions de pessetes previstos per a l'any 98; evidentment, en una etapa de transició prèvia a la constitució d'aquest institut autònom, d'aquest Servei Català de Trànsit. Un increment molt notable degut, òbviament, al traspàs de les facultats d'execució de la legislació estatal en matèria de trànsit, però és evident que tot i que aquest increment és notable, i que nosaltres no ho posem en

qüestió, amb aquests recursos centrats bàsicament en el capítol 1 i en el capítol 2, vostès segurament podran instruir i, a més, ho estan fent i ho estan fent molt bé, i resoldre molts expedients sancionadors, podran autoritzar la pràctica de moltes activitats esportives, però, evidentment, no ens diran que amb aquests diners vostès poden parlar, i ho poden fer obertament i de forma tranquil·la, doncs, d'allò que la mateixa Llei de creació de l'Institut deia i encomanava a aquest organisme, que és la promoció de l'educació viària, ni l'execució de programes de sensibilització ciutadana, ni desenvolupar projectes i estudis sobre la investigació de les causes dels sinistres, dels accidents, ni millorar substancialment, perquè brilla per la seva absència, la informació als usuaris de les vies públiques.

Finalment, correspondria, com cada any, fer una referència a l'Ens Autònom de Jocs i Apostes, l'EAJA, i com que aquest tema del joc és un tema recurrent... Fa pocs dies amb motiu d'una compareixença de l'honorable conseller en vam parlar en comissió. En principi no tinc cap intenció –i vostès m'ho agrairan– d'estendre'm en aquest apartat. Senzillament, dir que el tema del joc mereix un clamorós suspens per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana i, per tant, està totalment justificada la presentació de l'esmena a la totalitat per les raons que vostès coneixen perfectament.

I per tant, bé, només recordo, perquè s'escau que avui és el segon o tercer aniversari d'aquells fantàstic consens que van assolir amb motiu del debat de pressupostos, un consens que després es va rebenar literalment amb el tema de l'adjudicació directa de la gestió del joc a Luditec, amb tot l'episodi del Casino de Barcelona, i, per tant, el tema de la planificació del joc no és motiu, en tot cas, de discussió, que, en aquests moments, em sembla impropedient. I dic impropedient per això, i impropedient també –i permetin-me, en qualsevol cas, la llicència, pel fet que segurament el senyor Codina tampoc no em respondria, i, com és norma i costum en ell –i ho dic amb tota cordialitat–, no hi faria cap referència, a la meua intervenció, i per tant, des d'aquest punt de vista, molt probablement, doncs, segurament, seria un excés per part meua fer-hi cap referència.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Ridao. (*Remor de veus.*) Silenci, si us plau. El Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds també ha presentat esmena a la totalitat; per defensar-la té la paraula el diputat senyor Roc Fuentes.

El Sr. Fuentes i Navarro

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, senyor conseller, espero que la seva ubicació aquí, en els rengles planers, i segurament més modestos, de les senyores diputades i els senyors diputats, no tinguí cap significació especial en aquests temps que correm, que sembla que són una mica bellugadissos.

El nostre Grup ha hagut de presentar, també, aquesta vegada, en aquests pressupostos, aquesta esmena a la totalitat al Departament de Governació, i també les es-

menes corresponents a l'Escola de Policia de Catalunya, al Servei Català de Trànsit i a l'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes, i és cert que, a grans trets, els nostres arguments podrien ser, o són, en bona part, els que s'han expressat ja aquí pel senyor Mir i pel senyor Ridao i, sobretot, són bàsicament els que varem haver d'expressar ara fa un any des d'aquesta mateixa tribuna. Possiblement alguns encara amb més contundència, segurament més agreujats, perquè la situació, efectivament, en no modificar-se substancialment i en no millorar, més aviat el que fa és agreujar-se.

En parlar del Departament de Governació jo crec que és important assenyalar que és un departament paradigmàtic. Tots els departaments, és evident, tenen una extraordinària importància. Per què? Perquè afecten qüestions importants, essencials per al benestar de les persones: l'ensenyament, la sanitat, l'educació, la cultura, és a dir, lluny de mi la temptació de plantejar que un pot ser més o menys important que un altre.

Però dic que aquest, sense ser més important, sí que és paradigmàtic, sí que expressa molt clarament el concepte que té el Govern de la Generalitat de Catalunya de l'autogovern i de la distribució del poder a Catalunya. A part, naturalment, d'altres qüestions com puguin ser –després hi entrarem– el que fa referència a emergències i seguretat civil, a protecció ciutadana, però sí que hi ha un aspecte en què el concepte del Govern és, hi insisteixo, exemplar. Per què? Perquè nosaltres entenem que, sobretot, en el moment actual, en el procés de construcció d'Europa, en el procés d'aprofundiment de la democràcia, en el moment d'intentar apropar cada cop més l'Administració als ciutadans, en el moment que els ciutadans i les ciutadanes ens reclamen millors serveis però més propers, més eficaços, alhora més econòmics –és a dir, exigeixen a les administracions públiques, doncs, que tinguin el màxim de rendiment dels seus diners, per tant, dels impostos que paguen els ciutadans–, en aquest moment que els ciutadans plantegen aquestes exigències, en aquests moments que la Unió Europea recomana l'aplicació d'aquests paràmetres, que es materialitzen en allò que s'ha anomenat el principi de subsidiarietat, que és, ni més ni menys, que allò que es pot fer a la vora del ciutadà, que allò que es pot fer directament, que allò que es pot fer d'una manera transparent, que allò que es pot amb la participació, fins i tot, del ciutadà, perquè ho té més a la vora, no es faci d'una manera allunyada, burocràtica i centralitzada, resulta que la Generalitat de Catalunya encara continua tenint un model de funcionament amb relació als poders propis de Catalunya –la Generalitat, consells comarcals, govern local– que s'ha demostrat absolutament obsolet, que s'ha demostrat superat, que s'ha demostrat ineficaç i que ha demostrat que, malauradament, el Govern de la Generalitat continua sent un reducte del centralisme a casa nostra.

Clar, tot això com s'expressa? Els pressupostos tenen la virtualitat de posar en xifres els conceptes. És a dir, una cosa són les grans formulacions, les grans idees, els grans conceptes, parlar de la distribució del poder, parlar, efectivament, del paper dels ajuntaments –tots ens omplim la boca de municipalistes, tots ens omplim la boca de la necessitat d'acostar el poder al ciutadans– i

una altra cosa és, després, veure com això es materialitza en la realitat.

Home!, s'ha dit, s'ha explicat –i jo hauré de tornar a dir-ho– que el Govern de la Generalitat maltracta els ajuntaments; no és simplement que els tracti més o menys bé, els maltracta. Els maltracta, naturalment, des del punt de vista de les seves competències, des del punt de vista dels seus recursos, des del punt de vista, fins i tot, de l'incompliment d'aquelles obligacions –avui no se n'ha parlat, però en podríem parlar– que són pròpies de la Generalitat com són les que fan referència a serveis socials, que no paga la part que correspon, la Generalitat –els serveis socials especialitzats és obligació completa de la Generalitat. Els que estem estudiant el finançament dels serveis socials hem pogut arribar a la conclusió que això no es paga, per posar un exemple. Però, més enllà d'això, maltracta els poders locals perquè la Generalitat no aplica als ajuntaments ni la mateixa evolució que tenen les pròpies despeses de la Generalitat. És a dir, no solament no anem a avançar, no anem a millorar, no anem a aplicar de veritat aquest principi a què jo feia referència, sinó que, al contrari, com s'ha dit molt bé, estàvem en un 2,66% del percentatge del pressupost, que eren les transferències als ajuntaments i ara és el 2,55. Se'm dirà: «Home, amb relació a l'any passat, això s'ha incrementat.» Resulta que, aquest any, estem als 46.000 milions i, per tant, hi ha un increment d'un 5%.

Home, jo he fet un petit exercici, que és sumar, des de l'any 95 fins ara, les transferències als ajuntaments, de cada any, i fer la divisió, i això, si ho fem en pessetes corrents, ens dóna la mitjana, aproximadament, dels 40.000 milions de l'any 95. No hem avançat ni cinc, però és que, a més a més, si això ho fem en pessetes constants, perdem 2.000 milions de pessetes. Per tant, no solament no avancem, sinó que anem endarrere. Això és inqüestionable. L'evolució que segueix el pressupost de la Generalitat, l'increment, que és del 26,5%..., però, en fi, això ja sabem tots que si hi posem o no hi posem..., naturalment aquí no hi podem posar l'aportació de l'Estat; no hi podem posar l'aportació de l'Estat, entre altres coses, perquè la Generalitat de Catalunya –i ho he de dir una mica en veu baixa, perquè, realment, això sí que ho lamento i em sap greu haver-ho de reconèixer– tracta pitjor els ajuntaments que el Govern de l'Estat, que el Govern central. L'evolució que segueix el Govern de l'Estat –insuficient, encara lluny del que voldríem– no té la qualificació tan negativa que –hi insisteixo–, malauradament, sí que té la del Govern de la Generalitat.

Per tant, què cal fer? Home, cal canviar radicalment el concepte que vostès tenen, la seva filosofia; cal canviar-ho i, això, cal expressar-ho, després, en les aportacions concretes. Tornar a repetir que, quant al Fons de cooperació local dels ajuntaments, resulta que, respecte als 4.000 milions, estem pràcticament igual des de l'any 95, que això no es belluga –perquè l'1,8% d'aquest any no és bellugar-se–; que el Pla únic d'obres i serveis de Catalunya està molt per sota, és a dir, els 3.945 milions d'aquest any, comparats amb els 4.512 que hi havia previstos l'any 95, que el seu funcionament, que la seva manca de transparència... Home, jo

no els diré si afavoreixen aquest o l'altre, però que, efectivament, és molt difícil de controlar, té una gestió inadequada, que no té transparència, que no té mecanismes de control, que no té mecanismes de coneixement i de liquidació immediats –i el senyor conseller ho sap perfectament perquè m'ha donat resposta a una pregunta, fa molt pocs dies, on explicava que, la liquidació del Pla únic d'obres i serveis 92-95, ja veurem quan l'acabem de tenir.

Per tant, no la tenim encara, no la sabem encara i això s'ha de modificar, això s'ha de modificar, d'acord amb els ajuntaments; s'ha de fer un pacte a Catalunya amb les corporacions locals, un pacte fiscal on totes aquestes coses es posin sobre la taula, on es lliquin, es relacioni el que cobren els ajuntaments amb l'evolució de la Generalitat. Si anem millor, els ajuntaments que vagin millor, i si anem pitjor i tots plegats ens hem d'ajustar una mica, els ajuntaments que s'ajustin també, naturalment, amb mecanismes de control, amb mecanismes que facin possible que la despesa dels ajuntaments també es racionalitzi, també es millori, establint sistemes de gestió conjunta en molts casos, de recaptació d'impostos, d'aplicació. Per tant, cal aquest pacte fiscal, per fer-lo, ja, a partir de l'any que ve i per al proper quinquenni.

Home, també hi ha altres mecanismes que el Govern de la Generalitat podria i hauria de posar ja en marxa, que han posat en marxa altres comunitats autònomes, que han posat en marxa a les Canàries, que han posat en marxa a la Rioja, que han posat en marxa fins i tot la Diputació de Barcelona, diputacions, de suport i d'ajut a les corporacions locals en el finançament del seu deute. Se'm dirà: «Home, ha baixat el tipus d'interès», i és cert; doncs, molt bé, si vostès, el finançament, el limiten, com es demana, a un terç i el tipus és més baix, doncs, vostès hauran d'aportar menys, però, en qualsevol cas, podran ajudar els ajuntaments perquè està demostrat: primera, que els ajuntaments inverteixen més que vostès –la participació d'inversió dels ajuntaments és més alta, en proporció al pressupost, que la de la Generalitat– i està, també, demostrat que la pesseta que inverteixen els ajuntaments, la pesseta que els ciutadans passen als ajuntaments és molt més rendible, des del punt de vista social, des del punt de vista econòmic, des de tots els punts de vista, des del punt de vista territorial, de reequilibri, que la pròpia que fa la Generalitat.

Per tant, vostès han de fer aquesta modificació; vostès han de fer aquest canvi; vostès, certament, si no modifiquen això, continuaran essent una administració centralista, amb criteris superats, amb criteris inadequats, amb criteris obsolets, que no es mereixen, que no es corresponen als ajuntaments de Catalunya, i aquesta sí que és una manera d'autogovernar; aquesta, sí que és una manera de fer ús de les competències que ens reconeix la Constitució i que ens reconeix l'Estatut. Nosaltres hem de ser capaços de, aquestes competències que tenim en poder local, portar-les a la pràctica en aquest sentit més avançat, més europeu, més aplicador del principi de subsidiarietat, que, en definitiva, és el que ha d'afavorir i millorar, per tant, els serveis als ciutadans, perquè aquesta ha de ser la finalitat última de tot el que

estem debatent aquí: la millora de les condicions de vida, de la qualitat dels serveis als ciutadans.

En els pressupostos del Departament de Governació hi ha un altre apartat, que és el que fa referència a emergències i seguretat civil. Tots sabem que, l'any passat, es van produir tot un seguit de problemes entre els bombers, els professionals i el Govern de la Generalitat per desacords, perquè el Govern no aplicava –nosaltres pensem que no aplicava, efectivament– els criteris adequats que necessita un servei d'aquestes característiques, tan important per al nostre país i que ha d'estar, evidentment, coordinat amb altres departaments –sobretot, pel que fa referència a les mesures de prevenció–, però, certament, cal, en aquest àmbit, també, un esforç considerable pel que fa referència a personal, a la qualificació –naturalment, a les condicions de treball–, però també al reciclatge, a la formació permanent, al material, a les instal·lacions, als parcs de bombers... Home, i nosaltres creiem –ho defensem i ho continuarem defensant– que l'eix fonamental d'aquest servei ha de ser els bombers professionals; ho hem dit, ho defensem i ho defensarem, però si existeixen també els bombers voluntaris, el que cal és dotar-los, com a mínim, d'aquells instruments, d'aquells mecanismes, d'aquella formació, d'aquells mitjans que els permetin desenvolupar aquesta tasca amb dignitat i amb eficàcia, i, per tant, aquí, també cal fer un esforç.

Amb què ens trobem? Home, ens trobem –se'ns pot dir– que les inversions, de l'any passat a aquest, s'incrementen –de 301 milions a 422 milions. Però, és clar, si agafem com a referència l'últim any en què, realment, el Govern va fer algunes inversions, que va ser l'any 95, hem passat dels 1.291 milions –perquè, a més a més, vull recordar que, l'any 95, hi havia el Servei de Prevenció i Extinció d'Incendis i hi havia aleshores la Protecció Civil, que era una direcció a part i que, per tant, també tenia, si no ho recordo malament, uns 130 milions de pessetes d'inversions..., si tenim en compte això, veurem que, efectivament, no té res a veure el que el Govern de la Generalitat està esmerçant, està invertint en Emergències i Seguretat Civil.

Nosaltres, malauradament –i ho hem de tornar a repetir–, en un moment determinat, érem, pràcticament, capdavaners en l'assumpció d'aquestes competències, en les dotacions d'aquest servei. Avui, moltes comunitats autònomes de l'Estat espanyol ens passen al davant en dotacions, en mitjans materials, en mitjans humans, en mitjans sanitaris degudament coordinats amb el Servei d'Emergències i Seguretat Civil.

I he de parlar de Protecció Ciutadana, perquè Protecció Ciutadana és la que, efectivament, s'emporta –i això, en bona mesura, és lògic– l'increment dels pressupostos de la Generalitat. S'ha dit –i és veritat– que nosaltres tenim un model policial, amb què vàrem coincidir –model policial amb el qual, a grans trets, coincidim. Quin és aquest model policial? Aquest model policial és que la policia essencial, bàsica, fonamental de Catalunya és la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra i les policies locals, i, per tant, les policies estatals juguen un paper per aquelles activitats perfectament reglades i reglamentades, però, en tot cas, des del punt de vista, si més no quantitatiu, són molt inferiors i, en

conseqüència, s'ha de produir el desplegament de la policia de la Generalitat, el replegament dels cossos policials de l'Estat, però, alhora, s'han de produir, sobretot en aquest procés, els mecanismes adients suficients perquè això es produeixi garantint la seguretat dels ciutadans, garantint que, en tant que es fa el desplegament, es faci el replegament, però, alhora, que en aquells llocs, en aquelles comarques, en aquelles ciutats de Catalunya on no s'ha fet el desplegament continuïn existint i amb possibilitats de funcionament i amb la coordinació adequada dels cossos i forces policials de l'Estat.

Vostès no es poden conformar, nosaltres no ens podem conformar només amb el desplegament si això no va acompanyat –com he dit– d'aquest mecanisme de coordinació i d'aquesta garantia que això s'ha de fer. I d'aquí que nosaltres hem estat crítics, no amb el model policial, però sí amb la manera com vostès ho apliquen, perquè ens hem trobat amb disfuncionalitats, ens hem trobat amb indrets, a casa nostra, on no hi ha policia, pel model de desplegament que s'ha seguit; no n'hi ha de cap mena: ni hi ha policia de la Generalitat –ni hi ha Mossos d'Esquadra–, ni hi ha fins i tot policies locals, i, en canvi, en altres comarques ens hem trobat, en determinats moments, almenys, on encara no s'havia produït, pràcticament, el replegament dels cossos estatals.

Per tant, s'han produït disfuncionalitats i s'han produït, també, alguns elements que posen en evidència que cal posar l'accent, d'una manera molt gran, en la formació, en la preparació de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra. En el desenvolupament de les seves tasques, els mossos d'esquadra, naturalment, han de ser objecte d'un seguiment per veure com desenvolupen adequadament aquestes funcions, perquè nosaltres volem, a casa nostra, una policia democràtica; nosaltres volem una policia eficaç, nosaltres volem una bona policia. I volem que quedi molt clar que, quan nosaltres fem una crítica a determinades situacions concretes que es poden haver produït, més o menys puntuals, per part de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra, ho fem, precisament, perquè volem una policia de qualitat, perquè volem la policia que es mereix Catalunya. No és, en absolut, un menysteniment de la nostra policia, és –al contrari– una valoració i, per tant, una exigència que la nostra policia tingui aquest nivell. La nostra policia ha de ser una policia democràtica, ha de ser una policia eficaç, ha de ser una policia al servei del ciutadà i, per tant, cal fer esforços perquè això es produeixi.

Ha de ser, també, senyor conseller, perquè és per mandat constitucional i per mandat estatutari, una policia laica, i aquesta laïcitat s'ha d'expressar en tots i cada un dels casos. Per tant, permeti'm que li digui que ens sembla absolutament fora de lloc que es produeixi la presència i participació de ministres o representants de l'església catòlica en actes que res tenen a veure amb el seu sagrat ministeri, i, per tant, al Cèsar el que és del Cèsar i a Déu el que és de Déu; o sigui, la Santa Mare Església al seu lloc i, totes les confessions religioses d'aquest país, perfectament reconegudes, reglamentades, acceptades i respectades, però cadascú en el seu paper. Per tant, ens sembla que no és el paper que han

de jugar a les comissaries, a les inauguracions –hi insisteixo– els ministres de l'Església.

La prova més palesa i evident de la importància que vostès donen a la formació i a la preparació –ja vam dir-ho l'any passat i, aquest any, ho hem de repetir– és el que vostès destinen a l'Escola de Policia. L'Escola de Policia és un element fonamental de tot aquest projecte nostre de model policial català. Per què? Perquè és qui ha de garantir la formació, la preparació –adiant– d'aquests policies. I, aleshores, vostès, efectivament, destinen un increment notable, justificat o no, però un increment notable per al personal, per a la formació, per a la preparació, perquè hem de tenir molts més mossos d'esquadra, però què passa amb l'Escola de Policia? Doncs, home, l'Escola de Policia resulta que estem per sota de l'any 97; de l'any 97 al 98 ja vam tenir una reducció de 938 milions a 787, i aquest any, 831. Si hi afegim les inversions, veurem que aquest any, en realitat, baixem d'un 10%. És a dir, continuem baixant. Vostè em dirà: «Home, no, és que les inversions més importants ja s'havien fet...» No, perdó, és que les inversions més importants ja estarien fetes, però jo li estic parlant no de les inversions, sinó dels 800 milions, dels 700 milions, dels 900 milions per a la despesa de funcionament de l'Escola de Policia. I això sí que és incomprendible. I això sí que és incomprendible i això sí que abona aquests temors que nosaltres tenim, que, efectivament, no es compleixi adequadament aquest mandat tan important de la formació, de la preparació i del control de la nostra policia perquè pugui complir adequadament aquestes funcions.

Nosaltres, per això, hem presentat aquesta esmena a la totalitat, també, a l'Escola de Policia, perquè pensem que vostès no tracten adequadament l'escola; no pot complir adequadament les funcions que tots –n'estic segur, volem–, amb aquestes dotacions, amb aquests pressupostos, amb aquestes retallades. És absolutament contradictori amb el que estem plantejant.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

El Servei Català de Trànsit, efectivament, té uns increments considerables, sobretot pel que fa referència al seu funcionament, però, per nosaltres, el que fa referència a la prevenció, el que fa referència a aquesta tasca tan important que ha de jugar, des del nostre punt de vista, el Servei Català de Trànsit..., perquè nosaltres no ens conformem, senyor conseller, que Catalunya, la Generalitat, assumeixi noves competències. Nosaltres hi estem d'acord, ho hem expressat sempre, no cal que li ho digui, però nosaltres volem que això serveixi, també, perquè els ciutadans tinguin un millor servei; no únicament perquè trànsit sigui una competència nostra, que ho volem, i vostè sap que ho signem i ho signarem, i volem avançar molt més en l'autogovern, però volem avançar en l'autogovern perquè nosaltres tenim dret a tenir el màxim de nivell d'autogovern i perquè nosaltres volem tenir millors serveis per als ciutadans, i, per tant, volem un ús de l'autogovern que millori les condicions dels ciutadans. Per tant, ens ha de servir també per millorar el Servei de Trànsit. I vostè em dirà: «Home, és que el Servei de Trànsit de l'Estat espanyol, de la Guàrdia Civil, doncs, era un bon Servei de Trànsit», i jo hi estic d'acord. Però, nosaltres, com a mínim, el que fa

referència a la prevenció, a totes aquestes qüestions, a aquestes matèries de preparació, d'educació viària, etcètera, que, en tenir aquesta competència i en tenir aquesta proximitat, ens ha de permetre que nosaltres, de bell nou, això, ho tractem –hi insisteixo– més adequadament.

En relació amb l'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes, vostès saben, efectivament, quina és la nostra opinió sobre la seva política, sobre l'afavoriment d'una empresa que actua *de facto* com un ens monopolista en l'àmbit del joc. Vostès saben el nostre desacord amb el contracte amb Luditec - GTech; vostès saben la nostra oposició al trasllat del Casino. Vostès saben, clarament, que nosaltres de cap manera podem donar suport a la seva política del joc a Catalunya.

Aquestes raons, i moltes més que estalviaré a les senyores diputades i als senyors diputats, sobretot tenint en compte l'hora que es debat aquesta esmena, són les que ens han portat a presentar aquestes esmenes, per a les quals demanem la votació favorable de les senyores diputades i els senyors diputats.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Mixt, té la paraula la diputada senyora Maria Olivares, per un temps màxim de quinze minuts. Endavant.

La Sra. Olivares i Usac

Gràcies, senyor president. No els esgotaré; no els esgotaré, primer, perquè no acostumo a fer-ho, i després, perquè quasi quasi que hauria d'acabar la meua intervenció dient: «Estem plenament d'acord amb les intervencions que hi ha hagut dels grups de l'oposició.» Però, bé, no em puc quedar aquí.

Les raons que ens han portat als Verds a presentar l'esmena a la totalitat del Departament de Governació, les vull fonamentar en dos aspectes bàsics d'aquest Departament. El primer és l'apartat de les administracions locals. Els Verds fonamentem la nostra política en una frase molt concreta: «Pensem globalment i actuem localment.» Aquest paradigma del pensament verd no es veu reflectit en absolut en els pressupostos d'aquest Departament, la qual cosa, per ella mateixa, ja explica les nostres discrepàncies amb aquests.

S'ha repetit –i ho repetiré també jo– que els pressupostos del Departament de Governació un any més demostren la falta de suport decidit als ajuntaments, les administracions locals per excel·lència. Sense recursos ni competències difícilment es pot actuar localment. Un any més, el Fons de cooperació local destinat als ajuntaments és de 4.157 milions de pessetes, com ja s'ha dit; al voltant de la mateixa xifra any rere any, des d'en fa cinc. Una xifra similar a la que es destina als consells comarcals –prop de 3.900 milions de pessetes–, uns ens locals, com ja s'ha dit també, amb moltes menys competències que no pas tenen els ajuntaments.

Un comentari també per al Programa general del Pla únic d'obres i serveis de Catalunya, que possibilita als ens locals dur a terme les infraestructures a les quals no

poden fer front per ells mateixos. L'any 95, 4.500 milions de pessetes; per al 99, 3.945. Un any més continuen incomplint-se els compromisos d'increment del 5% establert per al quadrienni 96-99. Podem concloure, en aquest apartat, que continua reflectint la política continuada de menyspreu cap als ajuntaments.

El segon aspecte a considerar dins els pressupostos de Governació és el relacionat amb la protecció de la ciutadania; el progressiu desplegament dels Mossos d'Esquadra explica l'increment del capítol 1, però el que és cert és que el personal porta associat tot un seguit de despeses de funcionament, i també d'infraestructures: vehicles, edificis..., que no podran ser coberts amb els pressupostos d'inversió; hi ha més al capítol 1, però no augmenta el capítol 6 d'inversió, en relació amb els pressupostos de l'any 98. A la vista de la inversió destinada a l'Escola de Policia, que garanteix la formació, també, de la policia local, ja que depèn dels ajuntaments i garanteix la seguretat de la ciutadania allà on encara no hi ha desplegament, no es pot pas augurar un futur massa clar per a aquest cos de policia.

Pel que fa a la Direcció General d'Emergència i Seguretat Civil, trobem a faltar el decidit suport al cos de bombers voluntaris, que juguen un paper importantíssim de suport al cos professional, i que no paren de fer arribar a la llum pública la precarietat de les condicions en què es troben, la manca d'infraestructures que pateixen, i d'atenció específica –com un cos voluntari que és i com es mereix sobrerament. Unes paraules, també, per a la Direcció General del Joc; tampoc hi estem d'acord, en el joc, ni tampoc amb l'aportació del Casino a Barcelona. Però ja que hi és, la Direcció General del Joc, amb una clara duplictat de funcions amb l'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes, podria ben bé absorbir les funcions tant de la Direcció General d'Entitats Autònomes, com també a l'inrevés. I un pressupost irrisori, de 6 milions de pessetes, per pagar lloguers i material d'oficina, un exemple més de duplictat de funcions, que, lluny de simplificar l'Administració, es complica innecessàriament.

En resum, pels Verds, perquè Els Verds acceptéssim el pressupost de Governació, caldria que aquest es girés com un mitjà, per tal de reflectir una política totalment diferent de la que expressen; una política de descentralització o centrifugació de competències i recursos cap als ens locals, sense por ni colors polítics, una política que reflectís, com ja he dit a l'inici d'aquesta meua petita intervenció, allò tan simple de «pensar globalment i actuar localment».

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per al torn en contra té la paraula el diputat senyor Joan Sabanza.

El Sr. Sabanza i March

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el pressupost del Departament de Governació per a l'exercici 99 suposa, respecte a l'aprovat l'any 98, un increment important, que ascendeix, en termes absoluts, a 6.274 milions de pessetes, la qual cosa repre-

senta un 12,36% d'increment en termes relatius. No obstant això i atès que l'increment esmentat va destinat, bàsicament, a les retribucions del personal, cal dir que suposa un gran esforç, per part del Departament, dins el context general de contenció de la despesa i l'objectiu general de disminució del dèficit públic, sobretot, si tenim en compte que aquest no és un departament consolidat des del punt de vista competencial, sinó que està en fase d'evolució i desenvolupament en matèria de seguretat pública i control de trànsit.

Tal com s'ha esmentat, aquest increment va destinat, principalment, a les remuneracions del personal, alhora que es preveuen unes majors transferències que es concreten, fonamentalment, en els següents conceptes: 460 milions de pessetes en l'increment retributiu del personal del Departament; 515 corresponen a les noves places de bombers –140 places l'any 98 i 126 places l'any 99–, segons l'acord sindical signat enguany mateix; 2.721 milions corresponents a les retribucions per a les noves promocions de Mossos d'Esquadra i dotacions de trànsit, així com a les convocatòries de comandament de Mossos; 808 milions d'ajustament de les quotes d'assegurances socials a l'increment d'efectius anuals; 300 milions al conveni amb el Centre de Telecomunicacions; 998 per al Projecte d'informatització dels Mossos d'Esquadra per part del Centre Informàtic de la Generalitat de Catalunya, i 404,4 milions corresponents a transferències als ens locals.

Respecte al capítol 1 «Remuneracions de personal», cal assenyalar que l'increment de les retribucions del Departament de Governació en l'exercici 99, respecte al 98, és de 4.504,5 milions de pessetes en termes absoluts, i d'un 14,4 en termes relatius, degut, principalment, al fet que, en matèria de Policia de la Generalitat – Mossos d'Esquadra, l'increment ve donat per la creació de 800 dotacions de la Tretzena Promoció de Mossos per al desplegament de les regions policials del Pirineu Occidental i de Ponent, així com a la previsió de la convocatòria de promoció dels comandaments. Així mateix, s'han previst els concursos de provisió per dotar d'efectius l'assumpció de les competències en matèria de trànsit en les regions abans indicades, i, també, la transferència de 22 noves dotacions per als agents del Cos de la Guàrdia Civil de Trànsit.

En matèria d'emergència i seguretat civil, hi ha un increment retributiu com a conseqüència de les noves dotacions per al Cos de Bombers –140 places l'any 98 i 126 el 99, com els deia–, que suposen 515,4 milions de pessetes, així com un increment pressupostari per a bombers, caporals i sergents, que suposa un 67,1 milions –conseqüència, també, dels acords sindicals signats enguany amb el Departament en matèria retributiva i de condicions de treball.

Pel que fa als crèdits destinats a gratificacions de serveis extraordinaris, en aquest Departament hi ha un decrement, una disminució, amb relació al pressupost de l'any 98, degut a una minoració d'un 21,4% per a aquest concepte en la Direcció General d'Emergència i Protecció Civil, ja que les gratificacions dels serveis extraordinaris del personal d'aquesta Direcció General, l'any 99, es converteixen en un complement fix i mensual, i s'incrementa en la partida de retribucions com-

6850

plementàries del personal operatiu. Quant a les despeses d'assegurances socials, ja els he dit que l'increment, respecte al 98, era de 800,8 milions de pessetes, que representen el manteniment del 21,6% respecte al total de retribucions. Això fa que el total d'efectius adscrits al Departament de Governació passi de 8.533 l'any 98 a 9.411 l'any 99, que representa un increment relatiu del 10,3%.

Respecte al capítol 2 «Despeses de béns corrents i de serveis», tot i representar un increment del 12,58%, s'ha de considerar una forta contenció de la despesa per part dels serveis administratius, els quals mantenen les consignacions de l'any 98, i la Secretaria General, que minora aquest capítol en un 49,16%. L'increment, però, ve motivat per la Direcció General d'Emergències i Seguretat Civil, que augmenta en 147,4 milions, és a dir un 8,48%, que es concreta en la partida d'helicòpters, uns 100 milions addicionals a fi de poder disposar dels mateixos mitjans aeris que l'anterior campanya forestal, i la resta per dotar de vestuari i material tècnic necessari les noves promocions de bombers, així com a la reposició de l'existent.

La Direcció General de Seguretat Ciutadana, que s'incrementa en un 91,34%, degut a la necessitat de dotar d'equipament tècnic i vestuari les noves promocions de Mossos d'Esquadra, així com pel manteniment de les comissaries desplegades a les comarques de Girona i Lleida i les comissaries en fase de desplegament a les comarques de Lleida; s'hi inclou també el *renting* de vehicles, tres-cents quatre actuals, corresponents al desplegament de Girona i Lleida, i els destinats a funcions de trànsit a Girona i els quaranta vehicles més trenta-dues motos destinats a funcions de trànsit a Lleida per a l'any 99. També s'hi inclou la dotació de 1.000 milions de pessetes necessària per a la prestació del servei de telecomunicacions amb la realització i manteniment de la xarxa digital de comunicacions mòbils que dona cobertura a tot Catalunya per al desplegament dels Mossos d'Esquadra.

Pel que fa al capítol 6, que són les inversions reals, l'import global minora d'un 2,48%, degut bàsicament que la dotació destinada a l'adquisició de vehicles d'aquest capítol corresponent a la Direcció General de Seguretat Ciutadana per a l'any 99 figura al capítol 2, ja que en base a estudis cost - benefici realitzat, s'ha optat pel sistema de *renting* de vehicles, com els comentava ara fa un moment. La reposició d'equips també ha estat considerada en el capítol 2 i el mobiliari necessari per a les noves comissaries està inclòs en l'acord plurianual amb l'empresa Gestió d'Infraestructures, SA, GISA. Malgrat la minoració abans esmentada, s'han consignat els compromisos següents: 400 milions, que és l'anualitat corresponent a 1999 de l'acord amb l'empresa GISA, per al desplegament policial a Vic, Solsona, Berga, la Seu d'Urgell, Cervera, Balaguer i Tàrraga; de trànsit, a Figueres, Sant Feliu de Guíxols, Olot, i la pista de conducció de l'Escola policial i altres actuacions departamentals, com pot ser Bellaterra Parc, el Cecat o la Delegació Territorial de Tarragona; 93 milions a l'adquisició d'equips per a procés de dades i 44 per donar compliment a l'acord amb IBM per a l'adequació de la S-400; 400 milions corres-

ponents a l'anualitat 99 de l'acord sindical d'inversions en parcs, vehicles i recanvis per als bombers i 21 milions a l'acord de la minimització del risc químic.

Pel que fa als capítols 4 i 7, «Transferències corrents» i «Transferències de capital», respectivament, s'han de distingir dos eixos: les aportacions als organismes autònoms i les transferències als ens locals. Quant als organismes autònoms, pel que fa a l'Escola de Policia de Catalunya, s'incrementa l'aportació del Departament en transferències corrents, un 5,6% destinat a la formació dels nous efectius de trànsit. D'altra banda, l'aportació en transferències de capital, dotada amb 10 milions de pessetes, disminueix considerablement, ja que no és necessari efectuar més inversions en aquest organisme perquè als altres pressupostos d'altres anys ja s'havia anat complint amb el que eren els requeriments de cara als equipaments i, per tant, no fan falta més inversions. Quant al Servei Català de Trànsit, un cop s'han realitzat els traspasos de competències de l'Estat a la Generalitat en matèria de trànsit i circulació de vehicles a motor, amb una previsió d'ingressos per a l'any 99 de 784 milions de pessetes en concepte de recaptació de sancions i taxes a les demarcacions de Girona i Lleida; aquest organisme autònom, doncs, s'autofinança i, per tant, no és necessària l'aportació per part del Departament de Governació, per al qual es produeix una minoració pressupostària en aquesta capítols.

Quant a les transferències a ens locals, la consignació experimenta un increment del 3,1 global, que suposa passar de 13.017 milions al 98 a 13.422 l'any 99, i que es concreten en transferències corrents, que es disminueix un 1,1% degut principalment al fet que s'ha previst la liquidació dels serveis no obligatoris i romanents negatius de tresoreria de Badia del Vallès, via crèdits financers, i d'altra banda, les consignacions corresponents al Fons de cooperació local, comarques i municipis, que s'incrementa en un 1,8%, així com l'aportació al Consell General d'Aran amb motiu del conveni de col·laboració amb la Generalitat per al traspàs de serveis en matèria d'incendis, quedant establerts en 8.043 milions de pessetes, dels quals 3.885 corresponen a comarques i 4.158 corresponen a municipis. Respecte a les transferències de capital, experimenta un augment global de 497 milions de pessetes, que suposa un 10,6% d'increment, motivat bàsicament pels 153 milions de pessetes, que és l'increment al Pla únic d'obres i serveis, o els 427 d'ajuda a ens locals per a inversions diverses.

D'altra banda, cal mencionar també l'important augment de les consignacions a l'Associació Catalana de Municipis i a la Federació de Municipis de Catalunya, del 19%, respectivament, així com la creació de l'aplicació destinada al finançament del projecte d'informatització dels Mossos d'Esquadra per un import total de 998,4 milions de pessetes per a l'anualitat de 1999. També voldria fer notar, quant a les transferències a ens locals, l'esforç pressupostari que realitza no tan sols el Departament de Governació, sinó també el conjunt de departaments, perquè si bé l'increment general de la despesa de la Generalitat ha estat del 8,06% respecte dels crèdits aprovats l'any 98, la quantitat total destina-

da pels diferents departaments com a subvencions tant corrents com de capital als ens locals ha experimentat un increment molt superior, arribant al 12,24%, i així la quantitat total consignada passa de 34.751 milions de pessetes el 98 a 39.004 milions de pessetes l'any 99. I aquest increment, com poden comprovar, és superior al 6,04 previst per l'estat en la participació dels governs locals en el seus ingressos.

Jo crec que vostès s'han adonat que han fet lectures diferents del pressupost, o han fet interpretacions diferents del pressupost, perquè gairebé res s'adiu amb el que jo ara els he explicat, la visió que nosaltres tenim del pressupost, amb la que vostès en la seva intervenció en defensa de les esmenes a la totalitat ens han descrit. Ens han parlat que la Generalitat maltracta els ajuntaments; el senyor Roc Fuentes deia que pitjor que l'Estat. Li he dit ara mateix quines són les xifres del conjunt del creixement del pressupost de la Generalitat, no tan sols el Departament de Governació, que creixen un 12,24%, i també li he dit la xifra, que està al pressupost, de les aportacions o de la participació en els ingressos de l'Estat, que és d'un 6%. Per tant, l'aportació de la Generalitat és el doble que la que fa l'Estat; per tant, no veig fonament a l'asseveració que vostè feia, a l'afirmació que deia que, a part de maltractar la Generalitat els ajuntaments –fins i tot ho fa–, maltracta més o tracta més malament que l'Administració de l'Estat.

Han fet comentaris sovintejats tots els representants, també el senyor Ridao –no l'oblido–, enguany, respecte al clientelisme quant al Pla de serveis, quant a les actuacions del Departament de Governació, quant a l'actuació del global del Govern de la Generalitat respecte als ens locals. I escolti, esta és una cantilena que l'anem escoltant cada any. Jo el que els demanaria –també el senyor Mir també ho deia–, jo el que els demanaria és que en tot cas de cara al pressupost de l'any que ve, si és que encara som aquí i si hi som els mateixos, vostès procurin portar, procurin portar... (*Remor de veus.*) No, no, escolti'm, estic convençut que nosaltres, jo o una altra persona, continuarem fent la defensa del pressupost perquè tornarem a guanyar les eleccions. (*Remor de veus.*) Els dic que de cara a l'any que ve vostès es van preparant i no portin paraules, portin un estudi rigorós en què es basin per dir que hi ha una discriminació, o que hi ha un favoritisme, o que hi ha un clientelisme de cara als ajuntaments de Convergència i Unió, perquè sap què passa, amb això del clientelisme? Doncs, que també ho tenim desenfocat, perquè els que som alcaldes o regidors d'ajuntaments de Convergència i Unió també ho creiem, que hi ha un greuge, però a l'inrevés, i ens queixem i diem als consellers, més concretament al conseller de Governació: «Escolta, tant per tant, doncs, a veure si és veritat i ens afavoriu en alguna cosa, perquè tenim la sensació que, pel fet d'estar o formar part del Grup del Govern tenim un tracte no tan afavorit com la resta d'ajuntaments d'altres formacions.» (*Remor de veus.*)

Parlen del principi de subsidiarietat, i els torno a repetir el que els deia l'any passat: escolti, la subsidiarietat vostès l'entenen directament de la Generalitat als ajuntaments; obliden els consells comarcals i s'obliden d'una peça clau en el tema de la subsidiarietat, que són

les diputacions, i més concretament, la Diputació de Barcelona. Vostès, que governen plegats a la Diputació de Barcelona, també haurien de tenir en compte el principi de subsidiarietat i, generosament, agafar i cedir als ajuntaments que vostès i nosaltres controlem totes les competències, recursos i la resta passant-ho de les diputacions als ajuntaments, i llavors el seu discurs tindrà credibilitat pel que respecta al tema de la subsidiarietat.

El senyor Ridao parlava dels acords de finançament de la policia i que ho havíem fet molt malament i que s'havia de renegociar. Escolti'm, en cada moment es fa el que es pot: l'any 91 va començar el primer acord, que era Corcuera - Gomis, que es pagava una part del cost dels Mossos d'Esquadra; l'any 95, encara amb el Partit Socialista, es va fer una renegociació que cobria des de l'any 95 fins al 98 tot el cost dels Mossos d'Esquadra; el 98 hi ha un nou acord amb el Partit Popular que cobreix la totalitat dels Mossos, la totalitat dels equips i, a més, han pagat uns endarreriments calculats entre 7 i 8.000 milions de pessetes corresponents a l'etapa anterior, l'etapa socialista, que tan sols es pagava una part del cost que representava el fet de tenir policia pròpia.

El senyor Mir comentava també que no hi havia increment i que, doncs, no hi havia sensibilitat respecte al tema d'emergències, i concretament en el tema dels bombers. Jo li preguntaria que es llegís el *Diari Oficial de la Generalitat*, allí on surt publicat l'acord a què es va arribar entre el Departament de Governació i els Mossos, que hi ha uns compromisos que estan reflectits al pressupost... Escolti'm, al pressupost d'enguany hi ha un increment de més de 1.000 milions de pessetes, més 1.000 milions de pessetes sobre el que ja venia arrossegat d'altres anys: hi ha les noves dotacions, hi ha els parcs de Rubí, de Sant Cugat, de Cardona, Torroella, el de Puigcerdà, vehicles nous, el parc de l'Ametlla de Mar i 175 milions de pessetes per fer front a la compra de quatre mil cascs nous per als bombers, tot això juntament amb els augments retributius a què feien referència als acords abans esmentats.

No els cansaré més. Ja dic, tan sols constatar que estem parlant de pressupostos diferents, no de visions diferents, perquè ha seguit un reguitzell, en tot cas, de crítiques a base de perdigonades al pressupost. No hem escoltat grans..., ni grans ni petites propostes alternatives que fessin preveure, doncs, un canvi de vot en el Grup de la majoria de cara a l'admissió a tràmit de la seva esmena i crec que tots aquests arguments que els he donat són prou per rebutjar les seves esmenes a la totalitat i poder demanar també amb tota tranquil·litat i convenciment la seva retirada i, en el seu defecte, anunciar-los el nostre vot en contra.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per fixar la seva posició el Grup Popular, té la paraula el diputat senyor Daniel Sirera, que ho fa des de l'escó. (*Remor de veus.*)

Silenci, si us plau.

El Sr. Sirera i Bellés

Moltes gràcies, senyor president; també moltes gràcies, senyores i senyors diputats. Procuraré ser breu degut a l'hora, no? Nosaltres hem escoltat amb molta atenció les intervencions dels diferents grups parlamentaris en la defensa de les esmenes a la totalitat del Departament de Governació i he de dir, com vaig anunciar l'any passat, que nosaltres compartim bona part de les argumentacions exposades per justificar la presentació d'aquestes esmenes. És cert que el pressupost del Departament de Governació ha crescut gairebé en un 14% respecte al de l'any 88, fonamentalment també perquè, malgrat la posició o la manca de voluntat inicial del conseller d'Economia per fer efectives les resolucions del debat d'incendis, finalment el Govern ha incorporat al pressupost totes les propostes que el Partit Popular va presentar en aquell Ple i que van ser aprovades per aquest Parlament.

Nosaltres podríem parlar de les transferències als ajuntaments, del Servei Català de Trànsit, dels Mossos..., però, com que he dit que seria breu, em centraré en la preocupació que per a aquest Grup representa el pressupost pel que fa al tracte pressupostari que reben els nostres bombers, els voluntaris però també els professionals. I nosaltres podríem parlar de xifres, podríem parlar de dades, però el que nosaltres volem és parlar de fets. Mirin, amb aquest pressupost, malgrat l'increment espectacular que ha anunciat el senyor Sabanza, amb aquest pressupost –com deia– no es podrà portar a terme el manteniment dels vehicles del Cos de Bombers. Amb el pressupost que ha presentat el Govern no podem tampoc renovar –com deia– aquests vehicles ni tampoc fer nous parcs de bombers.

Un exemple: fa tres anys l'Ajuntament de l'Ametlla, a què ara feia referència el senyor Sabanza, va cedir uns terrenys per construir un nou parc de bombers, i a hores d'ara encara no s'ha destinat ni un duro per fer aquest nou parc. Jo els puc anunciar que, gràcies a la intervenció i a la negociació del Partit Popular, aconseguirem que l'Ametlla tingui aquest parc, aquest nou parc de bombers. I els he de dir algunes coses més que poden semblar òbvies o poc importants, però vostès saben que amb el pressupost que ha presentat el Govern en aquests moments, després de l'estiu, els bombers no podran comprar sepiolita, que –com saben– és un tipus

de sorra que s'utilitza per evitar que l'oli o la benzina vessats sobre la carretera provoquin nous accidents de circulació? Amb aquest pressupost no hi ha diners, tampoc, per comprar estris ni mobiliari per als parcs de bombers, ni equips d'excapsulació, ni res de res. Amb aquest pressupost, senyores i senyors diputats, tampoc sabem quins són els recursos concrets que el Govern destina exclusivament als bombers voluntaris, que imaginem que són molt reduïts, perquè, gràcies a Déu, aquests bombers voluntaris fan la seva tasca, en moltes ocasions, gràcies a la caritat de molts ajuntaments i de molts consells comarcals.

Senyor president, senyores i senyors diputats, avui, com s'ha dit, es compleix un primer tràmit pel que fa a l'aprovació, o no, d'aquest pressupost. Nosaltres hem posat sobre la taula, i vostès, senyors del Govern, coneixen perfectament les prioritats del Partit Popular de Catalunya pel que fa a aquest Departament. Per aquesta raó, i perquè confiem en la capacitat de diàleg i de consens del Govern per acceptar totes i cadascuna de les propostes –molt raonables, per altra banda– que ha fet i que farà el Grup Popular els propers dies, el nostre Grup no donarà suport a les esmenes presentades.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Acabat el debat, procedirem a la votació del conjunt de les esmenes a la totalitat del Departament de Governació.

Demano a les senyores diputades i als senyors diputats que es preparin per a la votació.

Iniciem la votació.

Aquestes esmenes han sigut refusades per 23 vots a favor, 63 en contra i cap abstenció.

Se suspèn el Ple, que reprendrem demà al matí, a les nou del matí.

La sessió se suspèn a un quart d'onze de la nit i dos minuts.

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Edició i subscripcions: Servei de Publicacions, Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, 08003 Barcelona. Tel. 304 65 00

Subscripció anual (edició impresa o en microfitxa)

6.000 PTA.

Subscripció anual (edició impresa o en microfitxa) conjunta amb el **Butlletí Oficial**:

13.000 PTA.

Número solt (edició impresa o en microfitxa)

120 PTA.

} IVA inclòs

Dipòsit legal: B-27.966-80 ISSN 0213-7984 Imprés a Multitext, SL, Barcelona.